

VEZÉRCIKK

Az oltár, amely megszenteli az ajándékot • *Bérczes Lajos*

Többféleképpen megfogalmaztam, és még sokszor meg fogom ismételni azt a gondolatot, hogy Isten minden embert szeretné elérni kegyelmével. Ebben a tervében minden hitre jutott embernek aktív és meghatározó szerepet szánt. Isten Jézus Krisztusban megmutatta, hogy szeret minket. Mi pedig azzal mutathatjuk meg, hogy szeretjük Őt, ha tesszük akaratát.

Missziós programunk fő lépései:

1. Személyes kapcsolat Istennel. Szenteljük oda magunkat egészen Istennek!
2. Családi kapcsolatunk megszentelése. Otthonunk odaszentelése Isten ügyének.
3. Engedjük, hogy a bennünk lévő és a nálunk lakó Isten szentsége megérintse környezetünket, baráti emberi kapcsolatainkat!
4. Gyülekezeti életünket úgy alakítsuk, hogy minden lehetséges módon segítsük és erősítsük egymást az előző három cél elérésében, és teremtsük meg a megérintett emberek beépülésének, fejlődésének és szolgálattevővé válásának feltételeit. Missziós gondolkodásunk kizár a gyülekezetben minden másokkal kapcsolatos elvárást, elégedetlenséget, kritikát. Egymásról – a közös ügy érdekében – csak arról gondolkodhatunk, hogyan tudjuk erősíteni, bátorítani, megszentelődésben segíteni a másikat.

Személyes kapcsolatunk megszenteléséhez ajánlom, hogy olvassuk el imádkozó szívvel újra a '98/3 sz. Missziós programnak az élet törvényéről írt részét. Ezeket a gondolatokat a címben jelzett igével szeretném továbbvinni. Az oltár megszenteli az egészen odaszentelt áldozatot. Nem mindegy, mire szánjuk életünket. Jézus tanítványaiért odaszentelte magát, és mindazokért, akik az ő beszédükre hisznek (Jn 17,19–20). Példáját követve számjuk oda mi is magunkat azokért, akiknek továbbadjuk az evangélium örömeit. Az új missziós gondolkodás lényege: az odaszentelt élet. A program most közölt részének megértése azért fontos, hogy lelkünk ellensége ezen a téren se tudja kikezdeni családi életünket és lelkiismeretünket. Isten azt akarja, hogy szolgálj jó lelkiismerettel és örömmel szolgálják Őt.

CÍMLAPON

Veszték erőt • *Thomas E. Trask* igehirdetése alapján

En év június derekán közösségünk vendége volt az amerikai Assemblies of God nevű pünkösdi közösség vezetője Thomas E. Trask testvér. Örömmel adjuk közre a Bp. Gizella úti imateremben jún. 17-én elhangzott igehirdetését. Meglátogatta közösségünk főiskoláját, melynek építésében az általa képviselt amerikai testvéreink igen jelentős részt vállaltak. A főiskola épületében találkozott a közép és kelet-európai országok pünkösdi közösségeinek elnökeivel.

A továbbiakban röviden bemutatjuk szolgálati területeit. A világ legnagyobb pünkösdi

közösségének negyvenötödik közgyűlése 1993 augusztusában csúcsvezetőjévé választotta Thomas E. Trask lelkészt. Szolgálatát nov. 19-én kezdte, mint az Amerikai Egyesült Államokbeli Assemblies of God pünkösdi közösség superintendense (első számú vezetője), ezenkívül tagja az igazgató tanácsnak és a vezető presbiterek tanácsának is. Megválasztása előtt 1988-tól a közösség gazdasági igazgatója volt. Az Assemblies of God-hoz 12.000 gyülekezet, és mintegy két és félmillió gyülekezeti tag, illetve látogató tartozik. Trask lelkész 1956-ban kezdte szolgálatát a minnesotai körzetben. Az Északi Központi Bibliai Főiskola (North Central Bible College Minneapolis, Minnesota) elvégzése után 1958-ban szentelték fel a szolgálatra. Több mint 42 éve szolgál, ebből 25 évet teljesidejű pásztorként. Szolgálatai középpontjában a hazai és a nemzetközi misszió áll. Ő és gyülekezetei hét új gyülekezet alapításában működtek közre. Három évig a Michigan körzet helyettes vezetője, négy évig az ifjúsági és gyermekmunka irányítója is volt. Tagja az Assemblies of God Teológiai Szeminárium, (Központi Bibliai Főiskola) és az Evangéliumi Egyetem igazgató tanácsának, és részt vesz további számos munkacsoportban is. Többek között társelnöke az Észak Amerikai Pünkösdi és Karizmatikus Közösségek Szervezetének. Trask lelkész társszerzője több könyvnek. Ilyen például a Vissza az oltárhoz, a Csata (szellemi hadviselésről szóló könyv), az Áldás (a Szentlélek napjainkban megnyilvánuló erejéről szóló könyv). A Pünkösdi Pásztor című lap egyik szerkesztője. Trask lelkész és felesége Shirley boldog szülei egy leányának és három fiúnak.

Jézus Krisztusnak nevében üdvözlök mindenkit. Ez az első alkalom, hogy Magyarországon járok, és nagy benyomást tett rám ez a látogatás. Szeretném elhozni feleségemet is Budapestre. Volt néhány óráam városnézésre. Mindenki akikkel találkoztunk, nagyon kedves és melegszívű volt. Nagyszerű volt együtt lenni vezetőtökkel, Fábián Attilával, a helyi gyülekezet pásztorával és az itt szolgáló misszionáriusokkal, akik a „szolgáló család” – ha mondhatom így – tagjai. Van közöttünk egy pünkösdi próféta, Péter Kuzmics, nagyon örülök, hogy ő is itt van.

Nagy öröm, hogy találkozhattam az ifjúsági vezetőtökkel is. Elmondtam neki, hogy én is voltam ifjúsági szolgálattelvő, mintegy „száz évvel” ezelőtt. Tudjátok az ifjúság nem a jövő, hanem a jelen gyülekezete. Jóel próféta azt mondta, hogy az utolsó napokban minden testre kiöntök az én lelkemből. És a ti fiaitok és lányaitok prófétálni fognak. Ez történik ma. Átéltéjé vagyunk annak, hogy az ifjak, fiúk és lányok prófétálnak, látásaik vannak, és mi öregek álmokat látunk. Szükség van mind a kettőre. Mert ha csak fiatalok lennének, minden száguldana. Ha csupán idősek lennének, minden kiszáradna. Mindkettő segítségével előrehaladunk és növekszünk.

Nagy örömmel mondhatom el, hogy Isten ébredést adott Amerikában. Bizonyosságot teszek arról, hogy nagyszerű időket élünk. Negyvenkét éve vagyok igehirdető, és több csodának a tanúja mostanság, mint az elmúlt 42 évben összesen. Hatalmas Istent szolgálunk, aki szuverén módon nyilvánul meg. János, a Jelenések könyvének írója mondta, hogy „akinek van füle a hallásra, hallja, hogy mit mond a Lélek a gyülekezeteknek”. Tehát most nem arról van szó, hogy szól-e Isten, mert bizonyosan mondom, hogy szól. A kulcskérdés, hogy halljuk-e azt, amit Ő mond. Mert ha készek vagyunk figyelni arra, amit Isten mond a gyülekezeteknek, akkor átélői lehetünk a modern idők pünkösdjének. Én tetőtől talpig pünkösdi vagyok, és hiszem, hogy a pünkösdi gyülekezetek annak az ébredésnek élvonalában fognak haladni, amelyet Isten készít az utolsó időkben. Hiszem, hogy már részesei vagyunk. Én jelen akarok lenni ebben a munkában, amit Isten véghezvisz. Mindannyian tudjuk, az Apostolok cselekedeteinek 1. részében, a 8. versben ezt olvashatjuk – „vesztek erőt”. Erőt, remélem mindenki érti, hogy mit jelent ez. Amikor a Balkánon utaztam, akkor sok kis autót láttam. Pici autókat, kicsi, gyenge motorral. Nem is kell sok erő a motorba, mert könnyen szaladnak ezek a kis járművek. Aztán láttam, amint a nagyteljesítményű autók, mint a szélvész, megelőzték ezeket a kis autókat. Ezt könnyen megtehették, mert a motorháztető alatt nagy motor volt.

Jézus azt mondta: szükséges, hogy elmenjek. Ha én elmegyek, el fogom küldeni a Szentlelket. Ő, az igazságnak a Lelke, eljön. A hívőknek pedig azt mondta, hogy maradjatok együtt Jeruzsálemben és várjatok addig, amíg felülről felruháztatok. Mivel? Erővel. Jézus elment, a tanítványok is elmentek Jeruzsálembe. Ő elküldte azt, akit megígért.

A Szentlélek, a Szentháromság Isten harmadik személye eljött a földre, akit nem köt emberi korlát. Amíg itt vagyunk ebben az épületben Budapesten, azalatt Isten Szentlelke képes arra, hogy végezze munkáját az emberek életében és szívében, szerte az országban. Ott tud lenni otthonaikban, házaikban, még autóikban is.

Korábban pásztorként szolgáltam Detroit térségében. Hallottam egy építkezési vállalkozóról. Istent nem ismert, embert nem becsült. De volt egy istenfélő nagymamája, aki imádkozott érte. Ez az ember gonosz módon élt, káromkodott, átkozta Istent. David Dolphinnak hívták. Egyszer az autópályán vezetett a város környékén, nem messze Detroittól. Isten „belépett” az autójába és így szólt hozzá: „Te bűnös vagy.” Mondanom sem kell, mennyire meglepődött. Szinte halálra rémült. Nem tudott mást csinálni, mint gyorsan félrehajtott és megállt. Ismét hallotta a hangot: „Bűnös vagy.” Ráhajtotta a fejét a kormánykerékre, és úgy sírt, mint egy kisgyermek. Harmadszor is hallotta a hangot. „Bűnös vagy.” Ott belül tudta jól, hogy bűnös. Egyáltalán nem ismerte Istent, ezért amint ráhajtotta a fejét a kormánykerékre, azt mondta magában: Istenem, „ha ez tényleg Te vagy, akkor bocsásd meg bűneimet.” Abban a pillanatban Isten David Dolphint átformálta bűnös emberből Isten emberévé. Szentté tette. Gondolt egyet és bekapcsolta a rádióját. Megemlítem, hogy abban az időben rendszeres rádióadásunk volt. Azt mondta neki Isten Lelke: „menj és keresd meg az igehirdetőt!” Az első kijáraton elhagyta az autópályát, és leparkolt az első gyülekezetnél a városban. Azt mondta a gondnoknak: „Most azonnal találkoznom kell a pásztorral.” Leültem ezzel az emberrel, elmondta, hogy mi történt vele az autóban. Ma Szentlélekkel betelt pünkösdi hívő.

A Szentlélek erejéről teszek bizonyosságot. Isten Lelke képes arra, hogy Magyarországra is ébredést hozzon. Halleluja! Csak akkor, ha a gyülekezet odaszánja magát az imádkozásra, mint ahogy azt a korai egyház is tette. Nem jöhet ébredés imádkozás nélkül. Nem lesz tietek a Szentlélek ereje másként. Amikor a korai egyház együtt imádkozott, akkor az egész hely megrázkódott. Én arról teszek bizonyosságot, hogy Isten ma is meg akarja rázni ezt a világot. Gyülekezetét toborozza, és hívja ismét imádkozásra. Pál apostol úgy tesz bizonyosságot az evangéliumról, hogy nem szégyelli az Istennek evangéliumát, a Krisztus evangéliumát, mert Istennek ereje az az üdvösségre. Ha vannak olyan rokonaid vagy szeretteid, akik még nem ismerik Istent, nem tértek meg, akkor az imádkozásban ne fáradj el, hanem legyél bátor és erős, mert a megfelelő időben aratni fogsz. Ne hagyd abba az imádkozást csupán azért, mert akiért imádkozol, az ellenkezik vagy mérges rád. Előfordulhat, hogy bizonyágtételekre durván válaszolnak, ezt legtöbbször a lelkiismeret-furdalás miatt teszik. Nem tudom miért, de sokszor az embernek szerencsétlen állapotba kell jutnia ahhoz, hogy át tudja adni életét Istennek. Mennyien élték át közületek azt, hogy szerencsétlenek lettetek mielőtt Istennel találkoztatok? Isten elkezdett munkálkodni a Szentlélek által. Jézus azt mondta: szükséges, hogy én elmenjek, mert akkor elküldöm a Szentlelket hozzátok. Most térjünk vissza az ApCs 1,8 verséhez! Mit fogtok kapni? Erőt, miután a Szentlélek eljön hozzátok. Hadd mondjam nektek, pünkösdi gyülekezet, hogy nem lett a tiétek ez az erő a megtéréskor. Ez másik esemény, amit átélünk Istennel. Így tesz bizonyosságot az Ige, hogy vesztek erőt, miután a Szentlélek eljön hozzátok. Ez több, mint érzés. És sokkal több, mint csupán nyelveken szólás. Ez egy csodálatos lehetőség. A pünkösdi gyülekezetnek megadatott az a kiváltság, hogy lélekben a Szentlélek által imádkozzon. Júdás apostol mondta ezt, hogy imádkozzatok a Lélek által, hogy felépüljete a ti szentséges hitetekben.

Minden pünkösdi hívő mindennap imádkozzon a Lélek által! Hadd imádkozzon Istennek Lelke benned és általad! Volt annakidején egy baptista lelkipásztor Springfieldben, Missouri államban. Gyülekezete teljesen halott volt. Kétségbeesett ez az ember. Nem tudta, mit tegyen.

Isten nyugtalanná tette, majd összehozta néhány pünkösdi lelkipásztorral. Azt mondták neki, hogy a Szentlélekre van szüksége.

De ez nem a mára vonatkozik – mondta. Nekem azt tanították, hogy ez csak a régi időkben volt. A pünkösdi pásztorok azt állították, hogy ez ma is ugyanúgy megtapasztalható, és ő is részesülhet belőle. Elkezdte olvasni a Könyvet. Ki ne tudná, hogy az emberek félre tudnak vezetni? De ebben a könyvben a Szentlélek által ihletett igazság van. Erő van benne. Olvasta a Bibliát, és rájött, hogy a Szentlélekbe való bemerítkezés valóság. Így imádkozott: Istenem, ha ez valóság, akkor én akarom, de nem vagyok benne biztos. Isten megérti félelmeinket és türelmes, semmit sem erőltet ránk. Ha nem akarsz betöltekezni a Szentlélekkel, akkor nem fogja rád erőltetni. Azok számára adatik, akik többet akarnak Istenből. A pásztor lelkében növekedett az éhség, ahogy egyre többet imádkozott. Egyre mélyebben gyökerezett benne a vágy. Egyik nap, amint a helyi közértben tolt a bevásárlókocsiját, hirtelen változás kezdődött benne. Az ige azt mondja, hogy bensőtökből élő víznek folyamai fognak folyni és áradni. Amikor betöltekezel Szentlélekkel, az nagy folyamként árad belőled. Ő is így járt. Csak ennyit tudott mondani, hogy „Ne itt, Istenem! Ne most, Istenem!” És a helyi közértben elkezdett más nyelveken beszélni, ahogy a Lélek adta neki. Vásárlás közben csodálatosan betelt Szentlélekkel.

Elmondta a gyülekezeti vezetőségnek: Betöltekeztem Szentlélekkel, és nyelveken szólok. Ők azt válaszolták erre: Vezetőségi ülést hívunk össze e témában. Így is tettek, végül azt mondták neki: „Vasárnap lesz az utolsó szolgálati napod. A mi szószékünkön nem szolgálhat nyelveken beszélő prédikátor, mi ebben nem hiszünk.” Azt mondta: „Nem baj, olyan csodálatos élményt éltem át, Isten betöltött Szentlelkével és olyan erővel, hogy most már nem cserélném föl ezt semmivel. Tanúja vagyok: Isten hatalmas erővel cselekszik az életemben. Én a baptistákkal maradok, amíg ki nem tesznek.” Isten ébredési szolgálatot adott neki a baptisták közt, és munkája nyomán sok gyülekezetet ébredéssel áldott meg.

Azt mondja az Ige, hogy erőt vesztek, miután a Szentlélek eljön reátok. Nagyon fontos, hogy ezt megértsétek. A Szentlélekkel való betöltekezés célja és értelme, hogy azzá tegyen bennünket, akinek Isten akar látni minket. Ő azt nézi, hogy kik vagyunk, nem azt, hogy mit mondunk és mit teszünk. Mi sokszor megrövidítjük az egyházat, gyülekezetünket azzal, hogy nem mondjuk el nekik, hogy miután megtértek, lehetőségük van arra, hogy erőt kapjanak felülről és betöltekezzenek Szentlélekkel. Ez képessé teszi őket arra, hogy Jézusért, az Ő akarata szerint éljenek a mai romlott világban. Jó példa erre Péter, aki nem volt valami gerinces ember. Amikor odament hozzá egy kis szolgálólány, és azt mondta: te is Jézus bandájából vagy! Péter nem volt elég bátor elismerni, hogy Jézushoz tartozik. Ehelyett elkezdett szitkozódni, fogadkozni, és megtagadta Jézust. De pünkösöd után, miután kitöltetett reá a Szentlélek, kiállt több mint háromezer ember elé hirdetni az evangéliumot.

Én pünkösdi családban nőttem fel. A középiskolában minket szent fetrengőknek hívtak. Osztálytársaim ilyeneket kérdeztek tőlem: Mi van, Trusk? Tegnap ott fetrengtél apád gyülekezetében, vagy ott hintáztál a csilláron? Nem tudtam mit mondani, de amikor betöltött a Szentlélek, valódi tartást adott.

Tehát a Szentlélek elvezet arra, hogy Istenért éljünk. A gyülekezetnek ma is szüksége van pünkösdre, a Szentlélek erejére, hogy azzá legyünk, akinek Isten látni akar minket. Hogyha újjászülettél, de még nem töltekeztél be Szentlélekkel, és problémákkal küszködsz, kísértéssel, bűneiddel, a régi természetteddel, akkor hadd mondjam el, hogy van erő, amely számodra is hozzáférhető a Szentlélek ereje által. Istennek nemcsak megmentő ereje, bemerítő ereje, de szabadító ereje is van olyan emberek számára, akik betöltekeztek Szentlélekkel. Aztán kiküld a nagy szükségben szenvedő világba. Mert erőt vesztek, miután eljön reátok a Szentlélek, és tanúim lesztek. Ma Magyarországon sok ember él szükségben. De arra van a legnagyobb szükségük, hogy általunk meglássák Jézus Krisztust.

Akár szólunk, akár nem szólunk, mi tanúi, élő tanúi vagyunk csodálatos Urunknak, Jézus

Krisztusnak. Akkor akarni fogják Krisztust. Isten Igéjének tekintélyével állítom, hogy az az erő, amit Isten az Ő gyülekezetének adott pünkösdi napján, nem lett kevesebb. Isten Igéje mondja, hogy az utolsó időkben kitöltök szellememből minden testre. És a föld tanúja lesz Isten ereje hatalmas kiadásának. Hiszem, az ébredés kezdetén vagyunk. Isten azt akarja, hogy a pünkösdiak beteljesedjenek Lelkével. Nem a név segít rajtad, hanem az, ha betöltekezel Szentlélekkel, akkor nemcsak erőt kapsz, hanem tüzet is. Valamit lángra gyújt benned. A Lélek lakozást vesz nálad. Bátorságot és rettenthetetlen erőt ad. Ezzel rendelkezett a korai egyház. A Szentlélek, amely Krisztus erejét hordozza, erővel és hatalommal rendelkezik arra is, hogy gyógyítson. Néhány héttel ezelőtt egyik nagyobb pünkösdi gyülekezetünkben vasárnap reggelen dicsőítették Istent, és Jézus ott volt közöttük. A Szentlélek egyik jellemzője, hogy kijelenti Jézus Krisztust. Jézus mondja, hogy amit az Atya mond nekem, azt a Lélek által kijelentem nektek. Ez a sorrend. Ahogy a gyülekezet együtt imádta Isten, Ő ott volt közöttük. Ez a gyülekezet már hónapok óta ébredést élt át. Az istentisztelet alkalmával többen érezték azt az indíttatást, hogy menjenek oda egy tolószékben ülő emberhez, és imádkozzanak érte. Nem prédikátorról vagy szolgálattevőkről beszélek, hanem egyszerű gyülekezeti tagokról. Isten ereje nemcsak a prédikátornak adatott. Az a százhusz ember, aki pünkösdi napján betöltekezett, nem volt mind prédikátor. Egyszerű gyülekezeti tagok voltak, mint bármelyikünk. Odamentek, rátették kezüket és imádkoztak. A Szentlélek azt mondta ennek a tolószékben ülő embernek: Kelj föl! Ő azt válaszolta: Nem tudok. A Szentlélek ismét mondta: Kelj föl! Azt mondta: Nem tudok, hiszen mozgássérült vagyok. Harmadszor is mondta neki Isten Lelke: Kelj föl! Megpróbált az ember teljes erejéből föltápáskodni, és igencsak szédelgett. Olyan gyülekezeti teremben történt ez, ahol a természet karzat veszi körül és kétoldalt lépcső vezet le a fötérbe. A Szentlélek azt mondta: Menj föl a karzatra! Átverekedte magát a lépcsőig. Nyúlt a korlát felé, hogy megfogja. Ekkor azt mondta neki a Lélek: Hagyd! Megint meg akarta ragadni a korlátot, de a Szentlélek most sem hagyta. Elkezdett fölfelé araszolni a lépcsőn. Mire felért az erkélyre, csodálatosan meggyógyult, sarkon fordult és rohant lefelé bizonyosságot tenni gyógyulásáról. Jézus Krisztus gyógyító erejéről beszélek. Azt mondják, mióta meggyógyult ez a testvér, 60 órát dolgozik egy héten. Szeretné behozni az elvesztett éveket. Hasonló helyzetben te is szaladnál. Az ékes kapuban a sánta meggyógyult. Beszaladt a templomba, és dicsőítette Istent. Máté evangéliumának 28. fejezetében Jézus azt mondja: nékem adatott minden hatalom. Tudjátok mi az, hogy minden? Ti, budapestiek, tudjátok mit jelent a minden? Minden hatalom nekem adatott a mennyben és itt a földön is. Menjetek el a világba, hirdessétek az evangéliumot, és én majd megerősítem azt jelekkel. Ezért fontos, hogy beteljünk Szentlélekkel.

TANÍTÁS

Jézus Krisztus úr • Fábián Attila pünkösdi szolgálata alapján BL

Hangozzék el most újból közöttünk Jézus Krisztus drága szava Jn 16,13-tól kezdődően: „Amikor azonban eljön Ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.” Most pedig lapozzunk a pünkösdi történethez, Péter apostol prédikációjának egyik hangsúlyos részét szeretném még felolvasni, ApCs 2,36-tól. „Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten, azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek. Amikor ezt hallották, mintha szíven találták

volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: Mit tegyünk, Atyámfiai, férfiak? Péter így válaszolt: Térjete meg és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.”

Olyan szép, ha valaki egy hangszeren, mesterfokon tud játszani. Örültem, amikor hallottam itt testvéreimet modern hangszeren játszani, Istent magasztalni. Különös ajándéka Istennek, ha az ember hangszeren tud játszani, és nagyszerű, ha velük harmóniában énekelhetünk. De ha nem jó a hangolás, a mesterfokon játszó művész nem tud illeszkedni a kórushoz, a zenekarhoz. A különböző hangolását, alaphangú hangszerekkel sem lehet együttjátszani. Ha jól értesültem, akkor 1885-ben Bécsben nemzetközi zenei konferenciát tartottak, ahol a zenekarok vezetői és a mesterzenészek küldöttei hosszasan tárgyaltak a zenei hangolásról és a hangszerek összeállításáról. Ezen a konferencián határozták meg a nemzetközileg elfogadott normál zenei A hangot, ami, ha jól tudom, 440 Hz frekvenciának felel meg. Azóta minden hangszer hangolása ehhez igazodik, és így csodálatos harmóniában szólalhatnak meg a különböző stílusú, formájú, hangterjedelmű és technikájú hangszerek.

Úgy érzem, testvéreim, hogy napjainkban, amikor a Szent Szellem kiáradása és különféle megnyilatkozásai tapasztalhatók a föld különböző területein, különféle kultúrájú emberekben, más-más temperamentumú, stílusú eszközökön keresztül, akkor nagyon fontos, hogy mi, a Szentlélek munkájára nyitott, éhező közösségek, találjuk meg az alaphangot, azt a bázist, ahol ez a sokféleség nem kaotikus zavar, hanem csodálatos mennyei szimfónia lesz.

Hasonló dolog történt az első pünkösdkor, amikor kiáradt a Szent Szellem, és az apostolok levette félelmüket, betelve Szentlélekkel, elkezdtek szólni más nyelveken. A közelállók csodálkozva vették észre, hogy ezek galileabeli férfiak, hogyan tudják a nyelvüket beszélni, mert értették, hogy Istennek nagyságos dolgait szólják. Mivel csak a közelállók értették egymást, a kavargás, a zavar egyre nagyobb lett, egyre több kérdés támadt. A látható jelenségek alapján kezdték azt gondolni az emberek, hogy itt valami részeg társaság van. Édes bortól részegedtek meg. Ez volt az a pillanat, amikor a Szentlélek fontosnak tartotta, hogy valaki előlépjen.

Péter nem egyedül, hanem az apostolokkal, a munkatársakkal együtt lépett elő, és elkezdett beszélni. Azt mondta: nem részegek ezek, ahogy ti gondoljátok, hanem ez az, amit Jóel próféta által Isten megígért. Péter apostol a Szentlélek által, mindenki füle hallatára kezdte bizonyítani, hogy kicsoda Jézus Krisztus. A Szentlélek első, pünkösdi, nyilvános megnyilatkozásának közvetlen mondanivalója, a karizmatikus megnyilatkozások nemzetközi és világméretűekben elfogadott alaphangja: Jézus Krisztus az Úr. Csak Ő és csakis Ő teszi a diszharmóniát, a kaotikus zavart csodálatos, mennyei harmóniává. Ha valamire igazán vágyik a szívem napjainkban a pünkösdi közösségben: az a harmónia. Olyan összhang, ami nem okos emberek megegyezéséből születik, nem különböző hangerejű vagy jól vitatkozó emberek nehezen kiizzadott egyezségén alapszik. Harmónia, amelyet a Szentlélek teremtett, melynek középpontjában egyedül Jézus van.

Azért olvastam ezt fel, mert az munkálkodik a szívemben, amit Jézus mondott a Szentlélek által: „*az enyémről merít, és azt jelenti ki nektek.*” (Jn 16,15) Ahol a Szentlélek munkálkodik, ott sohasem Önmagát állítja a középpontba. Nem magáról beszél, nem azért jött, hogy különféle megnyilatkozásoknak és jelenségeknek a káoszát hozza a keresztény világba, hanem azért küldetett, hogy Jézus Krisztust dicsőítse, Őt állítsa a középpontba. Jézus az alfa és az omega. Az egyetlen válasz, az alaphang, a harmónia sarokköve.

Fontos, hogy ez világos legyen gyülekezeteinkben. Ez nem jelenti azt, hogy mindenkinek hegedülnie kell, még azt sem jelenti, hogy mindenkinek szaxofonon vagy billentyűsön kell játszania. Főleg nem azt jelenti, hogy mindenkinek a nagydobot kell verni. Minden nagyon szépen fog hangzani, ha ráhangolódunk az alaphangra, ha Jézus Krisztus lesz szolgálataink középpontja, és engedjük, hogy a Szentlélek szabadon végezze azt, amiért küldetett.

„*Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémről merít, és azt jelenti ki nektek.*” (Jn 16,14) Ha

ebből a szempontból olvasom az Újszövetséget, különösen a Cselekedetek könyvét, fellelkesít az, amit az első gyülekezetről megtudok.

Jézus felment a mennybe, a tanítványok mind ott álltak, csodálatos élményben volt részük. Azt olvassuk a Cselekedetek 1-ben, hogy angyalok jelentek meg és azt mondták: atyámfiái, mit álltok itt, nézve az égre? Menjetek Jeruzsálembe, és csináljátok azt, amit Jézus elmondott, amint láttátok Őt elmenni, úgy fog majd visszajönni. De ahhoz, hogy a Lélek és a menyasszony örömteli szívvel, ujjongó lélekkel a Jelenések könyve utolsó mondatait mondhassa, *jövel Uram, Jézus*, ahhoz előbb el kell menni, és azt csinálni, amit Jézus mondott. Nem elég az üres eget bámulni, és várni a galambot.

Elmentek, és tették a dolgukat, teltek a napok egymás után, nem keseregtek, hogy ugyan, mi lesz. Pontosán nem tudták, hogy tíz nap telik el, de Jézus megmondta, hogy nem sok nap múlva. Úgy látszik, az Úrnál a tíz az nem sok. (Ha valahol tizen vagytok, az több mint kettő, de nem sok.)

Eljött a nap, megérkezett a pünkösöd, s mindannyian egy akarattal, együtt voltak, s az Úr csodálatos dolgokat cselekedett. A tanítványok tették, amit Ő mondott, Aki nem pihent a mennyben. Ha elérkezik az idő, szeretnék alkalmat kérni az Úr Jézustól, és megkérdezni Tőle: Mondd, mi történt, hogy történt az, amikor a mennybemenetelkor megérkeztél az Atya jobbára? Amikor beléptél, mint győztes, hatalmas úr és király. Csodálatos lehetett az a harmónia, az a zenekar, az a dicsőítő csoport, amely akkor zengett a menny dicsőségében. Az Atya pedig az Ő trónusánál fogadja egyszülött fiát, a Királyok Királyát az Uraknak Urát kinyújtott kézzel, és azt mondja, Fiam, ülj az én jobbomra, míg lábaid zsámolyára helyezem az egész földet.

Jézus nem egyszerűen eltűnt a földről, hanem megérkezett az Isten jobbára. Ennek első bizonyítéka, hogy pünkösöd napján kitöltötte a megígért Szentlelket. Akit láttok és hallotok, mondja Péter apostol. Jézus az Atya jobbára ült, királyi székébe.

Péter a pünkösdi prédikációjában Róla beszélt. Nem arról szólt, hogy nézett ki a tízes nyelv, nem arról, hogy dadogott, miként remegett a nyelve, nem beszélt arról, hogy milyen érzelmek zúgtak végig rajta, amikor megszólalt. Arról beszélt, hogy kicsoda Jézus Krisztus, mert a Szentlélek ezért küldetett. Jézusról szólt beszéde, prédikációja. Ez az alapja ma is a Szentlélek kiadásának. Tudja meg azért tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette Őt. Úrrá és Krisztussá.

Ezt az üzenetet nemcsak Izrael házána kell megtudnia, hanem az egész világnak teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette Isten Jézus Krisztust, aki meghalt a mi bűneinkért, feltámadott a mi megigazulásunkért, fölment a mennybe, és ült az Atya jobbára. Elküldte a megígért Szentlelket, és vissza fog jönni ítélni eleveneket és holtakat. Igen, tudja meg ezt a pünkösdi nép, tudja meg ezt a magyar nép, hogy úr és király Jézus Krisztus. És mi őt imádjuk és magasztaljuk. Ahhoz, hogy valaki ezt teljes bizonyossággal megtudja, szüksége van a Szentlélek bizonyító hatalmára. Ő az, aki meggyőzi ezt a világot bűn, igazság és ítélet kérdésében.

Tudja meg hát a magyar nemzet is, hogy felettünk nem Mária, hanem Jézus Krisztus az úr.

Tudja meg a magyar nemzet, hogy a megoldás, a válasz és a jövő nem a kormányok váltásában, hanem Jézus Krisztusban van. Pünkösdi nép, ha só, fény és világosság akarsz lenni, akkor légy telve Szentlélekkel úgy, hogy ez meg tudja győzni a körülöttünk élő embereket: Jézus Krisztus az Úr. Ami pünkösdkor megtörtént, megtörténhet ma is.

Az 1Kor 12 így kezdődik, *senki sem mondhatja Jézus Krisztust átkozottnak, aki a Szentlélek által szól, és senki sem mondhatja Jézus Krisztust Úrnak csak a Szentlélek által.*

Hogy manapság körülöttünk annyiféle úr van, az a mi szégyenünk, és valahogy arra mutat, hogy nem vagyunk igazán telve Szentlélekkel. Itt az ideje testvéreim, hogy minden más „uram-uram” kivettessék, és kerüljön Jézus Krisztus vissza az Őt megillető helyre a személyes életben, a családi életben, a gyülekezetben és a szolgálatokban. Ahol a Lélek által

Ő van ott, ott uralma kiterjed. Tudja meg ezt egész Izráel és az egész föld teljes bizonyossággal. Én hiszem, hogy ez a meggyőző hatalom itt van, nem az én beszédem, hanem a bennünk munkálkodó Szentlélek által.

És ha van itt közöttünk olyan, aki még nem bizonyos afelől, hogy kicsoda az ő életének ura, aki úgy gondolja, hogy ő maga az, akkor szeretettel megsúgom neked, barátom, itt az idő, hogy halld meg: Jézus az igazi úr. Jézus a válasz. A mester itt van, és téged hív, téged keres. Ma van az üdvösség napja. Ma van a kegyelem ideje. Itt van a megtérés a pillanata. Ragadd meg ezt most! Ő az úr, én szolgálja vagyok. Kezében elhelyezett életünk el van rejtve vele együtt az Atyában. A Szentháromság egysége a garancia arra, hogy az Ő kezéből senki ki nem szakíthatja ki kezünket. Péter hirdette az Urat, a Szentlélek meggyőző hatalma pedig munkálkodott. Az emberek megdöbbenve tértek meg. Háromezren csatlakoztak azon a napon hozzájuk. Ezzel az eseményeknek nem lett vége. Pünkösöd nem egy esemény volt, hanem egy folyamatnak a kezdete, egy életstílus kezdete.

Figyeljétek meg a Cselekedetek könyvében, az első gyülekezet szolgálataiban, amikor az apostolok megszólaltak, megnyilatkozásuk középpontjában mindig Jézus volt. Szolgálatuk mindig Krisztusra mutatott. Tudom, hogy ez üzenet a közösségnek. Mindannyiunk számára fontos, hogy Jézus Krisztus személye újból a megfelelő helyre, a középpontba kerüljön. A következő napokban Péter és János az Ékes kapuban meggyógyítja a sántát. A sánta alamizsnát kért, ekkor Péter melléállva megfogja a kezét, és azt mondja: Aranyom és ezüstöm nincs, de amim van, azt adom neked. Nem a Szentlélekről beszél, hanem azt mondja, a názáreti Jézus nevében kelj fel és járj. A názáreti Jézus nevében! Összecsődül a nép, látva, hogy mi történt, felkelt a sánta és járt. Ekkor előállnak az atyafiak és ezt mondják: izraeli férfiak, mit csodálkoztok ezen, mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel, kegyességünkkel értük volna el, hogy ő járjon. Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, a mi atyáink Istene megdicsőítette fiát, Jézus Krisztust. Ezért áll most itt közöttetek egészségesen. Amit a Szentlélek tesz, Jézust dicsőíti. Most itt is megdicsőítette Őt.

Hirdetem néktek, hogy Jézus itt van, és azért jött, hogy megtérés, bűnbocsánat, szabadulás, gyógyulás, irgalom, kegyelem, vigasztalás áradjon szét általa. Szólok neked, aki itt vagy talán fizikai betegségben, én hiszek az Úr Jézus Krisztusban, hiszem, hogy Ő ma is gyógyít. Aki velem együtt hisz ebben, emelje föl a kezét! Halleluja! Legyen tied a gyógyulás, legyen tiéd a szabadulás! Ragadd meg ezt a kegyelmet Jézusban most! Nem mintha mi a saját kegyességünk által tudnánk valamit tenni, hanem Jézus Krisztus, aki itt van, Ő cselekszik. Jézus szabadít és gyógyít.

A csodálkozó emberek mellett a papok, az előljárók is megkérdezték, hogyan, miképpen csináljátok. Haragudtak és megteltek irigységgel. Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, hallod, nem akárhogy, Szentlélekkel telve, így szólt hozzájuk: Népünknek vezetői, Izrael vénei, ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallatok, hogy mitől gyógyult meg, vegyétek tudomásul valamennyien Izrael egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból, Ő általa áll ez előttetek egészségesen. Ő lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek. Nincsen üdvösség senki másban, nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk. Következett a fenyegetés, a tiltás, ne beszéljétek ebben a névben, hallgassatok el! Az apostolok visszamentek a tanítványokhoz és elmondták, hogy mit mondott a főpapi tanács, mit mondtak Izrael vezetői. A gyülekezet nem keresett protekciót, nem kezdett tárgyalásokat a hatósággal, hogy valami kompromisszumra jusson, hanem a leghatalmasabb fórumhoz fordult: imádkozott. Imádkoztak az Úrhoz, erősítse meg szolgálait, hogy erővel és hatalommal hirdethessék tovább Istennek igéjét.

Az apostolok megteltek Szentlélekkel úgy, hogy megmozdult a hely. És megerősödtek a Szentlélek által. Továbbmentek, nem ijedtek meg a fenyegetéstől, hanem hirdették egész Jeruzsálemben, hogy Jézus a Krisztus, a Messiás. Szaporodtak ötezerre és tovább.

Ez nagyon izgatta a vezetőket, az ellenséget is. Megpróbált tenni ellene. Ismerjük Ananiás és Safira esetét. Istent nem lehet becsapni, megtisztította a gyülekezetet. Ennek híre elterjedt az egész városban. Félelem szállt rájuk, és nem mertek csak úgy, középük elegyedni. Az Úrnak szentsége nyugodott meg a gyülekezeten. Ez nem hangulati lelkesedés volt, hanem az élet szentsége, amely azt mutatta, hogy közöttük Jézus az úr. Úgy érzem, ez a fajsúlyos szentség a túlságosan örvendező karizmatikus népből mintha néha hiányozna. De én nem akarok senkit bántani, az Úr mérlegén állok, tudom, hogy Ő azt akarja, hogy Jézus uralma, szentsége és dicsősége ne csak szó, hanem a hétköznapi élet minden napjának megélt valósága legyen. A héber „dicsőség” szó nem valami felemelő, glórikus dicsőítést jelent, hanem azt, aminek súlya, terhe is van. Ez az a szentség, amely megnyugodott az apostolokon annyira, hogy az Úr együttmunkálkodott velük. Az emberek hozták a betegeket, és sokan meggyógyultak, sokan megszabadultak. Az Úr munkálkodott, az apostolok változatlanul Jézust hirdették és Őt képviselték.

Csak következmény volt mindaz, ami általuk történt. Péternek még az árnyéka is gyógyított. Hozták a betegeket a környékbeli falvakból is, hogy az arra menő Péternek legalább az árnyéka érintse őket, és meggyógyultak. Halleluja!

És Péter mit tett ezután? Világgá kürtölt egy új úgynevezett árnyék tanítást, megalapított egy árnyék ébredést, összehívott egy árnyék gyógyító konferenciát? Írt egy árnyék-gyógyító technikai szakkönyvet? Nem! Péter ment tovább és hirdette Jézus Krisztust. Erre van szükség.

Az ellenség sem maradt nyugton, a nép vezetői megteltek irigységgel. Az apostolokat is börtönbe zárták. Már délután volt, ezért a nagytanács az mondta, hogy most szabadidő, magánprogram van, az apostolok maradjanak a börtönben, majd reggel összeülnek és meghallgatják őket. A nagytanácsnak lejárt a munkaideje. De az Úrnak nem és a mennynek sem. Jézus trónusánál sem járt le a munkaidő. A nagytanács tagjai élték mindennapjaikat, de az Úr éjszaka angyalt küldött, aki kinyitotta a börtön az ajtaját, és azt mondta: menjetek, álljatok fel a templomban, és hirdessétek a népnek az életnek minden beszédét. Kiről szól ez az üzenet? Arról, Aki azt mondta, hogy én vagyok az út, az igazság és az élet. Miről szólt tehát az angyali parancs azon az éjszakán? Menjetek vissza a templomba és hirdessétek az élet, azaz Jézus minden beszédét! Halleluja!

Olvasva tovább. Reggel szépen összeül a tanács, mindenki a maga méltó helyére, főszozolgálgják a kávé, az üdítőket, beül a főpap bársonyos székébe. Na, jöhetnek! Elküldik a szolgálakat, azok körülnéznek, a börtönajtót bezárva, a börtönőröket a helyükön találták, de az apostolok nincsenek ott. Jön a másik hírnök. Figyeljete, miközben mi itt tanácskozunk, az apostolok a templomban állnak és tanítják a népet – mondta.

Micsoda dolog ez? A nagytanács emberei dühösen előhívatták őket és azt mondják: hát nem megparancsoltuk nektek, hogy ne tanítsatok ebben a névben. Ti pedig megint azt teszitek, és ránk akarjátok háritani ennek az embernek a vérét, hát nem megtiltottuk nektek? Hogy meritek? És Péter azt mondja: Istennek kell inkább engedni, nem embereknek. Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el, amit láttunk és amit hallottunk. Elmentek és hirdették Jézust. Ekkor már komolyabb volt a helyzet. Úgy döntött a nagytanács, hogy jól elverik őket. Meg is tették. És ismét megtiltották, hogy Jézusról beszéljenek. Ők azonban hálaadással és örömmel mentek tovább, mert méltónak találtattak arra, hogy Jézus Krisztusért szenvedjenek. Mentek és naponként tanítottak és hirdették Krisztus Jézust a templomban és házanként. Az ellenség még jobban feldühödött, még keményebben támadt. Elfogták Istvánt, a fiatal embert, aki telve volt Szentlélekkel, az Úr csodákkal és jelekkel erősítette meg bizonyágtételét. Érdekes, hogy az ige nem sorolja fel, hogy történtek ezek a jelek és csodák.

A jelek és a csodák valaminek a következményei és nem előidézői. Ha a szolgálatunkban Krisztus a helyén van, a Szentlélek is végzi munkáját, Jézust dicsőíti. Természetes, hogy megerősíti az ígét jelekkel és csodákkal, mint következményekkel.

Ebben akarok veletek együtt megerősödni, ezért állok ide elétek, hirdetve: Jézus legyen az Úr mindenben. A történet folytatódik. A hatodik fejezet 15. versében olvassuk, hogy nem tudtak ellenállni István bölcsességnek, nézték, vicsorgatták a fogukat, kezük ökölbe szorult. A nagytanácsban ülők mind reátekintettek és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé. Ez a válasz a vicsorgásra. Ez a válasz az ökölszorításra. Mivel telve volt Szentlélekkel és bölcsességgel, nem tudtak ellenállni szavának. István nem volt buta ember, jól tudta, hogy milyen helyen van, nagyon jól tudta, hogy kezükben hatalom van, meg is kövezhetik. Ennek ellenére sem riadalom, sem kétségbeesés, sem harag nem volt benne, hanem olyan volt az ő orcája, mint az angyalé.

Isten azt végezte, hogy Istvánból rövidtávú futó legyen. Szolgálat ezen a ponton a végéhez ért. Olvassátok el István védőbeszédét! Kiről beszél, kit állít a középpontba? Miről szólt a védekezése? Semmi nyoma a különféle manifesztációk elemzésének, hanem egyszerűen hirdette a prófétákon keresztül, hogy a megígért megváltó Jézus Krisztus. S amikor ideért, kidőlt a pohár. Istvánt kilökdösték a falon kívülre és halálra kövezték. Mielőtt István meghalt volna, tekintete nemcsak olyan volt, mint egy angyalé, hanem máshová irányult. Azt olvassuk, hogy mivel telve volt Szentlélekkel, ezért a mennybe függesztette szemét, és látta az eget megnyílni, látta Jézust állni az Atya jobbján. Látta és azt kiáltotta: íme, látom az Urat, íme, látom magas és felemeltetett székben állni az Atya jobbján. Jézus az Úr!

Fülöp lement Samáriába, és ott hirdette Jézust, a Krisztust. A Jézusról szóló üzenetet a Szentlélek által megerősítették a jelek és a csodák. Sokan meggyógyultak, a megkötözöttek megszabadultak, és nagy öröm lett a városban. Kiáradt a Szentlélek, és csodálatos ébredés kezdődött.

Egyik éjszaka a Szentlélek szólítja Fülöpöt és azt mondja, eredj innen, menj a járatlan útra! Találkozol valakivel. Fülöp megértette a küldetést. Odament a szekérhez, a szerezsen emberhez, és szóba elegyedett vele. A komornyik maga mellé ültette, akkor Filep megnyitotta a száját és elkezdte hirdetni Jézus Krisztust. Filepnek ugyanaz volt az üzenete az egész városnak, mint a magányos embernek. A következmény, az eredmény is ugyanaz. Öröm lett Samáriában, és öröm lett az etióp főember szívében is. Bemerítkezett és továbbment az ő útján örömmel. Az örömmel is Jézus Krisztus a forrása a Szentlélek által.

Jézus Krisztus kerül a szolgálat középpontjába akkor is, amikor Saullal találkozik az Úr a damaszkuszi úton. Saul felkiált: kicsoda vagy, Uram, és mit akarsz, hogy cselekedjem. Saul bement a városba, az Egyenes utcába, Júdás házába és imádkozott. A Szentlélek meggyőzte és megtanította Anániást, hogy ne féljen Saultól, mert íme, imádkozik. Amelyik ellenség imádkozik, attól nem kell félni. Egyébként sem kell félni a legyőzött ellenségtől. De a legjobb az az ellenség, amelyik imádkozik. Ezt csak a Szentlélek tudja elvégezni. Belépett és azt mondta: Saul, atyámfia, az Úr küldött engem, hogy megnyíljanak a te szemeid és beteljél Szentlélekkel. Ezért küldött az Úr. Ma is ez a küldetésünk. Nyíljanak meg a szemeid és teljesejél be Szentlélekkel. Ez megtörtént, Saul bemerítkezett, és azonnal kezdte hirdetni a zsinagógában, hogy Jézus az Isten fia, az első üzenete a Pállá lett Saulnak: Jézus az Isten fia. Ez az üzenet mindvégig megmaradt szolgálatának középpontjában. Ezért mondja a 2Kor 4-ben, mi nem magunkat prédikáljuk, hanem Jézus Krisztust, az Urat, magunkat pedig úgy, mint a ti szolgáitokat. Bemutatkozásában pedig ezt mondja, hogy nem ékesszólással és beszédnek bölcsességével jöttem, nem akarok tudni köztetek másról, mint Jézus Krisztusról, mégpedig, mint megfeszítettéről. Hogy a ti hitetek ne emberi bölcsességnek hitető beszédén, hanem léleknek és erőnek megnyilatkozásán nyugodjék. És ennek tengelyében Jézus Krisztus van.

Péter apostolt Cézareába, Kornéliusékhöz küldi a Szentlélek. Amikor megérkezik, Kornélius tiszteletből a földre esik Péter lábai elé. Péter nem hagyja őt ebben a helyzetben, nem fogadja el ezt a hódolatot. Ez nem illenék Isten szolgájához, ezért az mondja: Állj fel, mi ugyanannak az Úrnak vagyunk a szolgálói. Csak az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

Aki igazán Jézus Krisztust ülteti trónra a szívében, azt Ő felemeli. Ez nem azt jelenti, hogy tiszteletlenek legyünk egymás iránt, és azt sem jelenti, hogy tiszteletlenek legyünk a szolgálattévőkkel. Kettős tisztesség illeti meg őket, de a dicséret, az imádat, a hódolat, a meghajlás egyedül Jézusé, csakis az Ővé. Dicsőség legyen neki! Péter ebben a szolgálatban azt mondja: bizonytal, most már tudom, hogy nem személyválogató az Isten, hanem egyformán kedves előtte mindaz, aki az igazságot cselekszi. Péter Kornéliusnál nem azt mondja, hogyan élték át ezt, meg azt Jeruzsálemben, hanem Jézus Krisztusról beszél. Elmondta, hogy nekünk megparancsolta: hirdessük az Ő evangéliumát. Hirdessük és beszéljünk a népek között, és miközben Péter Jézusról beszélt, közbelépett a menny, alászállt a Szentlélek. Péternek abba kell hagyni a szónoklatot, mert valaki más veszi át a szolgálati területét, a Szentlélek Isten maga. Betölte az egész ház ugyanúgy, mint Jeruzsálemben. A Jézusról szóló üzenetre válaszol a Szentlélek. Mert Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Ő az, aki tüzrel és Szentlélekkel keresztel. Tudja meg a magyar nép teljes bizonyossággal, hogy nemcsak Izrael felett, hanem az egész világ felett Úrrá és Krisztussá tette Őt Isten.

Előtte nyitjuk meg szívünket, a Szentlélek teszi őt közelivé, általa lesz Jézus elvont személyből valóságos, élő személy. A Szentlélek által lesz mindaz valósággá a te életedben, amit Jézus cselekedett. Jézus Krisztus szeretete nagyobb minden emberi szeretetnél, hiszen odaáldozta magát ellenségeiért.

Korábban ezt mondta Jézus: „*ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad*”. Úgy örülök ennek a választékos kifejezésnek: nálatok lakik és bennetek lesz. Ez történt pünkösdkor. Bennetek lesz, bennetek. És ott is akar maradni azért, hogy Jézus Krisztust dicsőítsétek. Nyisd hát meg szívedet, értelmedet, tedd le önző szándékaidat, vágyaidat, és engedd, hogy az ige hasson úgy, mint ahogy hatott Jeruzsálemben! Mintha szíven ütötték volna őket.

Testvérem, én nem tudom, hogy hol vagy, milyen helyzetben, milyen gondok között élsz, de egyet tudok, Jézus itt van, és Ő akar cselekedni. Ahogy betölti szívedet, betölti környezetet is, nálad lakik, ismeri dolgodat, tud minden hiányodról, körülvesz szeretetével.

Az Úrnak van szüksége rád • Pataky Albert

%Lk 19,31: „Mondjátok ezt, az Úrnak van szüksége rá.” Bemerítő János így prédikált: betelt az idő, és elközelített az Istennek országa. Krisztus eljött erre a Földre. Otthagyt a menny dicsőségét. Emberré lett, hozzánk hasonlóvá azért, hogy Isten országát egészen közel hozza. Eljött Jézus Krisztus, hogy az evangéliumot hirdesse, a foglyokat megszabadítsa, hogy a vakok szemeit megnyissa. Hirdette az Isten országát, de nemcsak beszélt arról, hanem annak ereje is megnyilatkozott életében. Váltághalála által Isten országának a részesei lehetünk. Meghalt a kereszten, hogy akik csak élnek és hisznek benne, el ne vesszenek, hanem örök életük legyen. Meghalt a bűnösökért a Golgotán, föltámadt, azután fölment a mennybe, hogy helyet készítsen az övéinek.

Mit gondoltok testvéreim, hogy Isten és országának az ereje, amit elhozott Jézus Krisztus erre a földre, eltávozott Jézus Krisztussal együtt? Nem! Isten országát és annak erejét a Szentlélek és a Gyülekezet képviseli ezen a földön. Kétezer év telt el azóta, amióta Jézus a Szentlélek által pünkösdkor napján létrehozta Egyházát. Sok minden megváltozott azóta a földön.

Világhatalmak keletkeztek és tűntek el, de az eklézsia megmaradt azért, hogy az Isten országát képviselje. Ezért megvan a reménye mindenkinek, aki a Krisztus gyülekezetébe lép, hogy megszabaduljon bűneitől, meggyógyuljon betegségeiből, lehulljanak lelki kötelékei, mert az az erő, amely munkálkodott Jézus Krisztusban a földön kétezer évvel ezelőtt, munkálkodik ma is a Szentlélek által a gyülekezetben. Jézusnak az a vágya, akarata, hagyatéka, hogy az Isten országának ereje legyen városainkban, falvainkban ott, ahol jelen

van a gyülekezet. Isten országát képviselhetem. Tudod, hogy erre hívott el az Úr? Ez nem kis feladat, nem kis kihívás és felelősség. Csak a Szentlélek jelenlétében, az Ő vezetése által és az Ő segítségével tölthetjük be ezt a krisztusi hivatásunkat. Ha nálunk lakik és bennünk van, akkor nem nehéz nekünk sem az Isten országát és erejét képviselni környezetünkben.

Hogyan ismerheti fel a világ, hogy Isten országának az áldása itt van a földön és elérhető? Jézus Krisztus főpapi imádságában azért imádkozott, hogy akiket neki adott az Atya, azok egyek legyenek. „Hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem”. Ennek a világnak fel kell ismernie, hogy Jézus Krisztust az Atya küldte, aki elérhető közelségbe hozta az Isten országát. Ehhez nekem, neked, nekünk, az eklézsiának egyeknek kell lennünk. Nem véletlen, hogy a Sátán pont az egységet kezdi ki! Jézus Krisztus nem azt mondta, hogy ha csodálatosan tudtok prédikálni és hibátlan bizonyságokat fogtok mondani, akkor elhiszi a világ, hogy az Atya küldött engem. Még azt sem mondta, hogy ha nagy csodákat tesztek, akkor hiszi el a világ. Nagyon sokan a saját nevüket, szolgálatukat akarják nagyvá tenni, és nem veszik észre, hogy ahová mennek, ott már vannak gyülekezetek, ott már van eklézsia, munkálkodik a Szentlélek, és ezeket kellene erősíteni és nem szakadásokat előidézni. Ezért nagyon nagy a felelősségünk az ekléziában! Nemcsak az a dolgunk, hogy egyek legyünk gyülekezeten, közösségen belül, hanem az is, hogy ne csináljunk megosztást az eklézián, Krisztus testén belül, hogy ne gondoljuk azt, mi vagyunk az egyedüliek, akiket Isten elhívott. Másokon keresztül is szól az Úr, akiket szintén a szolgálatra hívott el. Akik hirdetik az evangéliumot és az ekléziához tartoznak, azokat áldjuk, imádkozunk értük, ne rosszat, hanem jót mondjunk róluk. Láss a világ, hogy az eklézsia egy! Az Úr azt akarja, hogy Isten népe ne egymás ellen beszéljen, hanem Jézus Krisztust hirdesse. Ne jelenségeket, ne szolgálatokat, ne egyházakat, hanem Jézus Krisztust hirdessük! Ebben a szolgálatban szükség van rád. Mondom a Szentlélek által, hogy az Úrnak szüksége van erre az ekléziára, az Úrnak szüksége van a Pünkösdi Közösségre Magyarországon. Lehet, hogy nagyon sokan leírták már vagy szeretnék leírni, lehet, hogy a Sátán megpróbálja szaggatni és kikezdeni, de az Úrnak szüksége van erre az ekléziára, és rád is kedves testvérem, testvérnőm.

Ahhoz, hogy Isten országának ereje megnyilatkozzon, hogy az emberek találkozzanak az Isten országával és annak erejével, ahhoz Jézusnak szüksége van a gyülekezetre és szüksége van rád. Mert a gyülekezeten keresztül mutatja meg erejét, hatalmát, és a gyülekezeten keresztül ismerheti meg ez a világ Jézus Krisztust. Azt mondta Péternek Jézus: te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalt aratni rajta. Halleluja! Jézus Krisztusnak olyan egyháza van, amin a pokol hatalma sem arathat diadalt. Az eklézsia által ismerheti meg a világ az evangéliumot, hogy van jó hír, szabadulás, bűnbocsánat, gyógyulás, áldás, hogy van örömteli élet a Szentlélek által, és van Isten országa, amely elkészített az Istent szeretők és féltők számára. Ezért nem fog a pokol hatalma sem diadalmaskodni az egyházon. Egy győzelmes egyházhoz tartozunk, s ezt a győzelmes egyházat maga Jézus Krisztus építi. Erős, egységes, győzelmes eklézsia az, ami hitelesen képviselheti Isten országát a földön. Azt írja Pál apostol (Ef 4,1–7, 11–16), hogy azért adott apostolokat, tanítókat, evangélistákat az ekléziának az Úr, hogy felkészítse a szenteket a Krisztus testének építésére. A gyülekezet, a gyülekezeti tagok nemcsak azért vannak, hogy fogyasszanak. Ma sokat hallunk a fogyasztói társadalomról. Nagyon nagy problémája a kereszténységnek, ha ilyen fogyasztóvá válik. Az emberek mennek egyik gyülekezetből a másikba aszerint, hogy hol érzik jobban magukat. Hol prédikálnak úgy, hogy tetsszen a fülüknek. Azért van a gyülekezet, hogy felkészítse a szenteket Isten országának építésére. Ez erőfeszítést igényel, de hasznos és szükséges.

Vajon te építed az ekléziát? Amikor belépsz a gyülekezetbe, amikor megszólalsz, vagy elmondod a véleményedet, építi az az ekléziát? Vagy rombolja? Vagy éppen passzív és közömbös vagy? Az Úr építeni akarja az ekléziát a Szentlélek és a szentek által. Hogyan teheti? Úgy, hogy azok, akik szolgálnak, alázatosak, szelídek, türelmesek, szeretetteljesek. Ott

van életükben a Lélek gyümölcse! Nem megnyilatkozásokból, nem beszédükből, hanem a gyümölcseikről ismerhetők fel a szolgálattevők, a hívő emberek. Tudjátok, a lelki ajándékok kegyelmi ajándékok. Osztogatja azokat az Úr kinek-kinek tetszése és jókedve szerint. Azt mondja, kérjétek és adatik nektek. De a Lélek gyümölcse csak akkor terem és érik meg az életünkben, ha állandó és folyamatos kapcsolatunk van a Szentlélekkel, ha nálunk lakik és bennünk marad. Imádkozhatok egy betegért, és lehet, hogy meggyógyul, de nem énmiattam cselekedett, hanem a betegért és dicső nagy nevéért. Istent áldom, ha valaki imádkozik egy betegért és az meggyógyul, de nagyon szomorú vagyok, ha attól kezdve a szolgálattevő elbizakodottá válik. Isten nem ilyen szolgálattevőket akar. Nem olyanokat akar, akik önzésük miatt rombolják az eklézsiát és annak hitelét, végső soron a Szentlélek hitelét. Azok az emberek hitelesek, akiknek közösségük van a Szentlélekkel, akik ismerik Őt, mert náluk lakik, bennük van, bennük marad. Ezekben az emberekben van szelídség, alázat, szeretet, béketűrés és ezek építik az eklézsiát. A lelki ajándékok egyes használói nem az egységet munkálják. De a Szentlélek, a Lélek gyümölcse mindig az eklézsia egységét munkálja. Alkalmas, jellemes eszközökre van szüksége a Szentléleknek, akiknek életében ott a Lélek gyümölcse, akik akkor sem bizakodnak el, ha imádságukra föltámadnak a halottak, meggyógyulnak a betegek. Szükségünk van a Lélek folyamatos jelenlétére, a Lélek vezetésére, hogy megteremhesse gyümölcset életünkben. Akkor épülni fog az eklézsia is. A másik, amit Pál apostol ír, fel kell nőni felnőttkorra, nagykorúságra. Az eklézsiának nagykorúvá kell válni. Az eklézsia nem óvoda! Lehet benne sok óvoda, akik nemrégén születtek újjá, hála az Úrnak. Az a gyülekezet, ahol nincsenek lelki csecsemők, halálra van ítélve. Csak vigyázzunk, hogy ne a csecsemőkhöz mérjük magunkat! Nehogy ők mutassák a viselkedés normáit. Szükséges, hogy felnőjenek a nagykorúságra. Mik a jellemzők a gyerekekre? Melyek a lelki kiskorúság ismérvei? Mindig a másé kell nekik. A magáé nem jó, nem tudja értékelni. A gyerekek a legjobb utánpótlás, a lelki kiskorúsághoz ez is hozzátartozik. Jellemző még a fenntartás nélküli elfogadás. A gyermekek könnyen elhiszik, amit a felnőttek mondanak. Ez sokszor jó, de sokszor nem. A felnőttkor jellemzője az egyéniséggé válás. A lelki nagykorúság egészséges szűrője a Szentírás. A gyerekeket könnyű befolyásolni, motiválni. Szükséges, hogy a gyülekezet a Szentlélektől legyen motiválva! Az érett kereszténynek minden testies, az ellenségtől származó befolyást vissza kell utasítania. Fontos megtanulnunk, mi az Isten „jó, tökéletes és kedves akarata”. Érettség kell ahhoz, hogy saját vágyainkat meg tudjuk különböztetni a Lélek akaratától! A kisgyermek nagyon önző tudnak lenni. Nem figyelnek a másakra, csak arra, hogy nekik is meglegyen az, ami a másinak megvan. Az Ige az erőseknek a gyengék hordozását tanácsolja. A Biblia írja, hogy ne magunknak kedveskedjünk! Jellemző a kicsikre és sok lelki kiskorúra a szinte átmenet nélküli kedélyállapot-változás is!

Még sok jellemzőt lehetne felsorolni, utoljára a kérkedve dicsekedést említem. Talán mindannyian ismerjük a „bezzeg az én apukám” kezdetű mondatot, vagy az arról szóló felsorolást, hogy „nekem mim van”. A lelki kérkedve dicsekedők is kiskorúak! Ha a kiskorúság jellemvonásait fedezed fel magadon, imádkozz, hogy az Úr segítsen az érett férfú korra! Jézus azt mondta: „lesztek nekem tanúim” (ApCs 1,8). Az Úrnak szüksége van tanúkra, arra, hogy te is tanú légy! Isten azt akarja, hogy „minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2,4). Szeretnélek ösztönözni az evangélium hirdetésére a következő, a Központi Statisztikai Hivataltól származó adatokkal.

Magyarországon évente 139.500 ember hal meg. Naponta 382. Míg részt veszel egy vasárnapi istentiszteleten 30 ember hal meg az országban. Hallottak-e Jézusról, átadták-e neki életüket? 1997-ben 74.000 gyermeket öltek meg magzati állapotban. Ki mondta meg a szülőknek, hogy gyilkosságot követtek el? Ki mutatta meg nekik a bűnbánat és bűnbocsánat útját? Az elmúlt évben 47.000 házasságot kötöttek, hány fog közülük tönkremenni, mert nem ismerik a hármas kötél elvét a gyakorlatban?! Megdöbbentő, hogy csak a tavalyi év során 24.000 házasság

bomlott föl, több mint fele annak, amit abban az évben kötöttek! Míg 1980-ban a gyermekek 7,1%-a született házasságon kívül, 1997-ben 24,8%-a! Egyetlen év során 3400 ember lett öngyilkos. Történt öngyilkosság a környezetben? Beszélte Jézus szeretetéről neki? Ha nem, már késő, de még megteheted mással! Az Úrnak szüksége van a nagykorú, erős egységes, Róla bizonyosságot tevő eklézsiára. Szüksége van Krisztus testét építő, felnőtt férfikorra eljutó, Róla tanúskodó keresztényekre. Tehát rád is!

„Együtt a sereg” • *Koncz Sándorné*

Országos Pünkösdi Konferencia '98. június 1.

Pünkösöd másnapján az ismert helyen újból összegyülekeztek az ország különböző részeiből az atyafiak. Az épület előtt szervezők, rendezők tevékenykedtek, hogy a parkolás, gyülekezés rendben folyjék.

Nagy volt a „nyüzgés” 9 óra körül mindenfelé, riporterek jöttek interjút kérni, a gyerekeket szervezték csoportokba, hogy hasznosan töltsék ők is a napot. A legmeghatóbb azonban a csomagokat pakoló, cipelő testvérek látványa volt, akik a „Jobb adni, mint kapni” akció keretében elhozták adományukat. Öröm volt látni, ahogyan telt a teherautó...

Bentről már hallatszott a dicsőítő csoport éneke, a gyülekezet egyre lelkesebben, boldog, hálaadó dicséretet zengő szívvel követte a dallamot.

Megtelt a terem és a szív is...

Istenünket dicsőítettük énekekkel és a konferencia költségeire gyűjtött adományainkkal is.

Tóth Gábor testvér adott hálát a jókedvű adakozókért és az adományokért.

Durkó Sándor László testvér bemutatta a Zsidó Dicséret, Tánc és Zenei Fesztivál előkészítésére érkezett testvéreket, majd az Odesszából való *Dávid* testvér beszélt a Jézusban, a Messiásban hívő zsidók mozgalmáról, Izrael államának ötvenéves évfordulójáról, a jubileumi évről, és arra buzdított, hogy áldjuk Isten választott népét, mert Isten megáldja azt, aki így tesz. (1Móz 12) Közben *Aurél* testvér héberül és magyarul Jeruzsálem békéjéről énekelt.

Monos Mihály testvér a világszerte kibontakozó ébredésről beszélt, és buzdított a sejtcsoport gyülekezettel kapcsolatos szemináriumon való részvételre (jún. 20–22).

Az Adj új erőt kezdetű ének után *Fábián Attila* elnök testvér hirdette az evangéliumot a „Szentlélek Jézus Krisztusra mutat” gondolat jegyében. (Lásd a *Jézus Krisztus Úr* című cikkben)

A délutánt dicséret éneklésével kezdtük, a debreceni Élet gyülekezet csapatának vezetésével. A dicséreteket a zenei igényesség és szeretetben való engedelmesség tette átütő erejűvé. Közben az egyes misszióágak beszámolóit hallhattuk.

A gyermekmunka fontosságára irányította figyelmünket a kiskőrösi és a péceli gyerekek lelkes, játékos fellépése. Ezért a területért *Balogh Sándor* testvér imádkozott.

Kurdi János, a „Jobb adni, mint kapni” csomaggyűjtő akció felelőse elmondta, hogy több mint 700 csomag gyűlt össze. Imádkozott az adományozókért, akik talán nem mindannyian a feleslegükből adtak, és áldást kért azokra is, akik kapnak belőle (*lásd Bernhardt Gyula beszámolója*).

A segítő, szociális, rehabilitációs, börtönmisszió, valamint a munkanélküliek között folyó áldozatos munkáért *Fábián Attiláné* küldte segítséget, erőt kérő fohászeit Urunkhoz.

Bérczes Lajos testvér az Élő Víz cselekvési programjára hívta fel a figyelmet, mellyel buzdítani akarjuk testvéreinket, hogy tegyünk, éljük is azt, amire Urunk elhívott minket.

Az Élő Víz Alapítvány felkérésére egy független bizottság értékelt az elmúlt évben az Élő Vízben publikáló testvérek írásait, ezek alapján *Kovács Zoltán* testvérünk Aranytoll-díjat kapott. *Mi is szeretettel gratulálunk neki, Isten áldását kérjük további munkájára!*

A díjat, az értékelő bizottság nevében *Makovei János* testvér adta át, és megemlítette, hogy az Alapítvány irodalmi területen kívül is tevékenykedik, segítséget nyújt a határon kívüli magyar fiatalok tanulásához.

Gracza Pál testvér a Pünkösdi Teológiai Főiskola főigazgatója ismertette a képzés legfőbb alapelvét, ez a Szentírásra alapozott ismeretek nyújtása. Imájában áldást kért a magyarországi oktatásra. Négy főiskolás fiatal testvér tett bizonyosságot a Főiskolán Istentől nyert elhívásáról.

Durkó Albert a cigánymisszió ügyét helyezte a szívünkre: ezt a munkát imával és anyagilag is támogathatjuk – mondta.

Peter Ha misszionárius Yonggi Cho látogatásának fontosságáról szólt. Hiszi, hogy ezáltal nálunk is ébredés lesz. A mi imáink és böjtünk teheti áldásossá ezt az evangélizációt. Délután az igével *Pataky Albert* testvér szolgált. (Lásd *Az Úrnak szüksége van rád* című cikkben.)

Végül *Durkó Sándor László*, a konferencia szervezője mondott köszönetet a Debrecenből érkezett dicsőítő csoportnak és minden tevékeny közreműködőnek.

A nap végén hálátelt szívünkől szállt az ima Urunkhoz, hogy együtt lehettünk, áldhattuk Őt, ismét kiárasztotta ránk szeretetét ezen az ünnepi, boldog alkalmon.

A Mester érintése • *Marily Hickey* gondolatai a kézrátételről, fordította: *ifj. Kovács Béla* (Megjelent a *Church Growth* 1997 tavaszi számában)

Szeretem Michelangelo freskóját a Sixtusi kápolna mennyezetén: a Teremtést. Ezen a képen Isten, láthatóan erőfeszítést téve, próbálja megérinteni Ádámot. Teste megfeszül, karját kinyújtja, kezeit kitarja és ujjáival próbál olyan messzire elérni, amennyire csak tud, hogy megérintse az embert. Isten lehajol, hogy megérintsen. Annyira szeret, hogy természetes szüleinkhez hasonlóan akar megérinteni.

Nézz a kezeidre, és úgy lásd őket, ahogy Isten látja: a csodatétel eszközeiként.

Ha megengeded, Isten mindennap megérinti. Nem kell, hogy megvárd a vasárnapot, vagy hogy egy „ismert” prédikátor szolgáljon. Isten megérinthet téged a saját otthonodban, a kocsidban, de még a munkahelyeden is. Isten ugyanis keresi az alkalmat, hogy ezt tegye. Jó lenne tudni, mi a titka az érintés elfogadásának? Egyszerű. Michelangelo elkapta azt a pillanatot, amikor Ádám előrehajolva, megfeszülve nyúl teljes erejével Isten felé. Ha kinyújtjuk kezünket, Ő már ott is van, hogy megérintsen.

Isten meg tud érinteni téged vagy szeretteidet bárhol. Egyszer egy édesanya beszélt nekem a fiáról, akiért éveken keresztül imádkozott. A fiú egy este a bisztróban üldögélt, amikor az Úr szó szerint fizikailag megérintette a vállát. A férfi megfordult, de mivel nem látott senkit, visszafordult a bárpult felé. Ekkor ismét érezte a vállán az érintést és azt hallotta: „Ezeknél valami jobbat adok számodra!” A férfi érezte Isten érintését. Ma már az Úr egyik szolgája. Tehát ne add fel a reményt! Szeretteidet, akik nem akarják meghallani az igazságot, Isten bárhol megérintheti.

Az érintés nemcsak a szeretetet közvetíti, hanem mély, lelki jelentése is van. Isten ugyanis az „átvitel” eszközeként használja. Az Ószövetségben, amikor bárányt áldoztak a bűneikért, az illető rátette kezét az állatra, s ezzel mintegy ráruházta bűnét a bárányra. Az átadás azonban mindkét irányban történhet. Vannak olyan dolgok, amelyekről Isten azt akarja, hogy ne érintsük azokat.

Amikor Izrael fiai a Sínai-hegynél voltak, Isten azt mondta nekik, „Ne is érintsetek a helyet!” Még azt is parancsolta, hogy állataik se érjenek a hegyhez, nehogy meghaljanak. Miért nem akarta az Úr, hogy közelebb jöjjenek Hozzá? Mert féltette őket. Izrael fiai ugyanis nem voltak szentek, de a hegyen a legszentebb Isten tartózkodott. A szentség nem viseli el a

szentségtelenséget. Ha mi érintjük és szeretettel vesszük a világ dolgait, azok természete átárad ránk.

Isten megérinti az Ő népét

A véráldozat törvénye volt az az eszköz, amellyel Isten megérintette az övéit. Az Exodus könyvében olvassuk, hogy amikor az izraeliták rátették kezüket az áldozati állat fejére, hogy ezáltal bűneiket átadják és az oltárra helyezték, Isten rájuk tekintett, és megérintette a szívüket. A mi időkben Jézus vére teszi lehetővé, hogy ez megtörténjék. Isten megérinti mindazon dolgokat, amelyeket mi áldozatként teszünk az oltárra. Például Gedeon is oltárt épített, rátette az áldozatát, Isten pedig megérintette azt. „Ekkor az Úr angyala kinyújtotta a kezében levő botot, és a végével megérintette a húst meg a kenyereket. Ekkor a sziklából tűz csapott ki, és megemésztette a húst meg a kenyereket. Az Úr angyala pedig eltűnt a szeme elől.” (Bír 6,21) Te is, ha szívedet az oltárra teszed, Isten megérinti. Ez jelenti a szent életet, ugyanis bármi érinti az oltárt, az szent lesz: „...igen szent legyen az oltár, és bármi érinti azt, szent legyen” (2Móz 29,37) Pál is sürget bennünket a Róm 12,1-ben: „...szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek”.

Vannak hívők, akik vonakodnak Isten érintésétől, mert félnek, hogy Isten valami olyat talál megérinteni, amit ők nem akarnak. Lehet, hogy azt mondd: Uram, érintsd meg a pénzügyeimet, de az Úr azt válaszolja: No, és mi van a tizeddel? Vagy azt kéred: Uram, érintsd meg a férjemet, feleségemet, hogy még ilyenebb vagy olyanabb legyen! Az Úr meg azt mondja: Hagyd abba, hogy becsméreled Őt! Vagy azt kéred: Uram, érintsd meg az én lázadó gyermekemet! Az Úr pedig így válaszol: Te bánj vele megfelelően!

Helyezd magad az oltárra és hagyd, hogy Isten vegye el bűneidet. Bármikor teszed magad az oltárra, Isten teljessé tesz, megadja neked mindazt, amire szükséged van, hogy jobb, boldogabb, egészségesebb és eredményesebb hívő legyél!

Isten nemcsak azért érint meg, hogy megváltoztasson, hanem hogy a körülményeid is megváltozzanak. Amikor az oltáron vagy, Isten kijelentést adhat valamiről, amit meg akar változtatni az életedben, meg akar áldani, egy szituációt megnyit előtted, vagy olyan szerettedről szól hozzád, akivel már foglalkozik.

Isten még akkor is meg tud érinteni, amikor valamit helytelenül tettél. Időnként mindannyian csinálunk valami ostobaságot. Néhányszor Isten emberei is így viselkednek. Vegyük például Illést, aki hitből és Istennel való jó kapcsolatából adódóan bezárta az eget, hogy ne essen az eső. Három évig csodásan táplálta az Úr, legyőzte a démoni Baál vallás papjait, tüzet kapott az égből az áldozatra, majd ismét megnyitotta az eget csatornáit, sőt futtában megelőzte Aháb szekerét. Mégis Jézabeltől megrettenve – a hitnek ez a nagy embere – félelmében elmenekült. Isten talán elpusztította Illést? Agyoncsapta egy villámmal? Vagy megverte, megszidta? Nem! Hanem megérintette:

„Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél!” (1Kir 19,5)

Isten nemcsak megérintette Illést, hanem egy angyallal vacsorát is készíttetett neki. Amikor lenn érzed magad, Isten meg akar érinteni és vigasztalást nyújtani.

Szeretnéd ismerni érintése titkát?

Nemrég riporter jött egyik délelőtti istentiszteletünkre, hogy anyagot gyűjtsön cikkéhez a helyi újságba. Azt akartuk, hogy szívesen látottnak érezze magát, ezért az egyik vezető testvérnő ült mellette a szolgálat alatt. Megkérdezte a riporternőt, aki az ölében tartotta a kabátját, hogy felakaszthatja-e a fogasra. A láthatóan ideges vendég kifakadt: „Nem! Ha elkezdene nyelveken beszélni, én úgymint kiszaladok innét!” A szolgálat végén a riporternő csak nem akart felállni. Odafordult a testvérnőhöz és megkérdezte: „Már vége van? Azt akarja mondani, hogy már két órája itt vagyunk? Nem tudom elhinni. Tudja, nem akartam eljönni,

mert tudtam, hogy két óráig tart, és ma szabadnapos vagyok!”
Mi történhetett? Isten megérintette a szívét.

Isten emberei megérintenek másokat

Isten elhívott arra embereket, hogy megérintsenek másokat és átadják a kenetet kézrátétel által (lásd. Zsid 6,2) Amikor Mózes már a halálra készült, Isten utasította, hogy tegye a kezét Józsuéra, és így Józsué vette Mózes kenetét. Ne feledjük azt sem, hogy a Cselekedetek könyvében mielőtt Pált és Barnabást kiküldték az első missziós útjukra, a vének az antiókhiai gyülekezetben rájuk tették kezüket (ApCs 13,1–3). Mi is ugyanezt tesszük, amikor embereket kenünk fel szolgálatra. Isten ekkor úgy használ bennünket, mint az Ő kenetének csatornáit. A Szentlélek-kereszttség is jöhet kézrátételen keresztül. Az ApCs 19-ben olvassuk, hogy Pál Efézusban meglátogatott néhány testvért, akik Keresztelő János tanítványai voltak, és megkérdezte őket, vettek-e Szentlelket. Azt válaszolták, még csak nem is hallottak róla. Pál ekkor beszélt nekik Krisztusról, megkeresztelte őket, majd kezeit rájuk tette, és ők betöltek Szentlélekkel. Én is így kaptam a Szentlélek-kereszttséget, és bizonyára közületek is sokan.

Talán úgy véled, a te kezed túl közönséges, nincs benne semmi különleges, nem úgy mint Pál vagy Mózes kezében vagy az antiókhiai vénekében. Lehet, azt gondolod, Isten nem tudja használni a kezeinket. Bárcsak tudná!

Kedves barátom, nagyszerű hírem van a számodra. Ha hívő vagy, megérintheted a betegeket, hogy átadd a testüknek a gyógyulást. Nem azért mondom ezt, hogy feldobjalak, hanem az Igét mondom: „...betegekre vetik kezüket és azok meggyógyulnak” (Mk 16,18) Kik azok, akik a gyógyulást közvetítik a kezeik által? „Akik hisznek.”

Te hiszed? Akkor egy vagy közülük, akiknek Jézus azt mondta, érintsék meg a betegeket, hogy megépjüljenek. Isten használni akar téged is.

Nézz a kezedre, és lásd olyannak, amilyennek Isten látja: a csodatevő eszközének ezek. Most mondd el hangosan: „Istenem, használd a kezem! Én hiszek, és te mondtad, hogyha betegekre vetem a kezeimet, meggyógyulnak. Használj hát engem, hogy csodák történjenek. Ámen.”

Megjegyzés: Ha hívő vagy – ez azt jelenti, ha van hited arra, hogy az illető akkor és ott meggyógyuljon, tedd rá kezeidet. De ne feledd, a hit és a csodatevő erők egyaránt a Szentlélek ajándékai, amiket Ő úgy használ, ahogyan akar. Vagyis legyen először hited a hallásra és az engedelmességre, az Úr szavaira (és nem a te emberi felbuzdulásod szavaira)! Ha az Úr indít, tedd meg! De a kézrátételt ne siesd el senkinél! (1Tim 5,22)

Adjatok és adatik • ifj. Kovács Béla

%Isten országa titkainak a felismerése a hívő ember szempontjából döntő fontosságú. Ezáltal nemcsak szívünket elégíti meg Isten, amely megtelik hálával szerető Urunk iránt, hanem értékes útmutatásokat is találunk a gyakorlati életre nézve. Ilyen a következő nagyon hétköznapi téma is: viszonyunk a gazdagsághoz.

Egyik út

A világban sokan szeretnének gazdagok lenni, és mindent megtesznek ezért. Rengeteget dolgoznak, másod- harmadállást vállalnak, spájzolnak, biztosítják magukat a nehezebb időkre, felhalmozzák az anyagi javakat, legyen az akár pénz akár élelmiszer akár ruhanemű. Garmadában állnak a befőttek a kamrában, az ágy alatt, mert máshova már nem fér. Zsákokban a liszt, a cukor. Korunk sajátos viszonyai arra készítetik az embereket, hogy

kevéske pénzüket úgymond gazdaságosan fektessék be: ha már részvényeket és kötvényeket többségükben nem is tudnak vásárolni, mégis érezzék magukat boldognak, ha ötven kiló lisztet egyszerre megvehetnek, kilónként két forinttal olcsóbban. Máris száz forint a megtakarítás! Megérte, nem? De lehet száz kilót is venni, ami idővel esetleg megdohosodik. De azért jól bebiztosítottuk magunkat a jövőre, ugye? Így kell ezt csinálni testvérek, hiszen azért adott az Isten nekünk észti is! Vagy mégsem?

Másik út

Egyszer egy fiatalember odament Jézushoz. Mít tegyek, jó Mester, hogy elnyerjem az örök életet? (Mk 10,17kk.). Jézus megkedvelte őt, mert megtartotta a törvényt, és igyekezett Isten országába bejutni. Azonban törvénytiszteletét azzal tette próbára, hogy rámutatott a törvény lényegére: a szeretetre. Ha a gazdag ifjú valóban a törvény szerint él, nem lesz neki nehéz gazdagságából támogatni a szegényeket, az árvákat és özvegyeket, ezáltal pedig földi kincseiért cserébe mennyei kincsekre tesz szert, miközben itt a földön követi Mesterét. Figyeljük meg jól ebben a történetben a jövő „biztosításának” módját és sorrendjét. A világ értékrendje szerint, amint az előbb láttuk, az anyagiak felhalmozása jelenti a jövő zálogát. Jézus Krisztus pedig itt éppen arra mutat rá, hogy lelkünk biztos jövőjének záloga nem a megszerzett anyagiakban van. Sőt, az ehhez való ragaszkodás bezárja a kaput Isten országa előtt. A Mester arra tanít, hogy Isten értékrendje más, mint a világé. Egészen konkrétan fogalmazva, ellentétes azzal. Ne ragaszkodj ahhoz, amit megszerezteél, ne vedd abba bizalmadat, hanem oszd szét a szegényeknek, adjál nekik bőven, hogy így biztosítsd magad az örök életre! Isten adott először. Amikor mi még bűnösök voltunk, elküldte az Ő egyszülött Fiát, aki meghalt bűneinkért (Róm 5,8). Jézus Krisztus mindenét odaadta értünk. Nem tekintette zsákmánynak, hogy Ő Istennel egyenlő, hanem megalázta magát, méghozzá a kereszthalálig (Fil 2,6). Isten először is ad. Ez az Ő útja, adni és nem követelni.

Adjatok és adatik

„Adjatok és adatik néktek: jól megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul néktek” (Lk 6,38). Jól figyeljük meg a sorrendet! Adjatok – először! Abból a kevésből, ami van nektek, szívesen, zúgolódás, fogcsikorgatás nélkül. Adjatok és kaptok Istentől bőséggel, jól megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel. Emlékezzünk a sareptai özvegyre. A nagy éhínség idején, amikor több évig nem esett eső, és ezért a termés is elmaradt, ez a szegény özvegyasszony már utolsó marék lisztjét és utolsó deci olaját készült fiával elfogyasztani, mielőtt éhen haltak volna (1Kir 17. rész). Ekkor jelent meg Illés próféta. Talán egy szekér liszttel vagy tíz hordó olajjal érkezett, hogy segítsen a szegény özvegyen? Nem! Ha jól megnézzük a történetet, Illés éppen olyan éhes volt, mint az özvegy és fia. Éppen úgy nem volt semmije, mint azoknak. Isten megparancsolta ennek az özvegyasszonynak, hogy viseljen gondot a prófétára, és ő engedelmeskedett. Adott abból a kevésből, ami neki magának sem lett volna elég. „Mert így szól az Úr, Izrael Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki, míg az Úr esőt nem ad a földre” (1Kir 17,12).

Testvérek! Így kell biztosítani a jövőt, ahogy ez a szegény asszony tette! Adott és adatott neki, jól megtetézett mértékkel, bőségesen. Izrael Istene nem marad adósa az embernek: aki ad, az kap. „Bizony mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjét érterem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit most, ebben a világban, házakat és testvéreket, anyát, gyermekeket és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet” (Mk 10,29–30).

Vagy gondoljatok Macedónia gyülekezeteire (2Kor 8. rész)! Nagy szegénységükből tisztaszívúságuk gazdagsága lett, mert erejükön felül, önként adakoztak a szentek iránti szeretetükből, noha igen-igen szegények voltak.

Az adakozás bizonyágtétele

A tisztaszívű adakozás hálaadást szül Istennek az adakozó révén, mivel a megajándékozottakat hálaadásra indítja Isten iránt. *Mert az adakozás* – ahogyan Pál kifejti –, *vallástétel Krisztus evangéliumáról* engedelmesség által (2Kor 9,12–13). Az engedelmisség pedig abban mutatkozik meg, ahogy követjük Jézust, aki gazdag létére szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk (2Kor 8,9).

Jakab apostol így ír levelében:

„Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek? Vajon üdvözítheti-e őt egyedül a hit? Ha egy férfi vagy nőtestvérünknek nincs ruhája, és nincs meg a mindennapi kenyere, valaki pedig azt mondja neki közületek: Menjetek el békességgel, melegedjete meg és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mit használ ez? Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában” (Jak 2,14–17).

No, már most az a kérdés, vajon élő-e a mai kor hívőinek hite vagy halott?

Mert ha a világ szerint gyűjtesz, spájzolsz magadnak és családodnak, akkor bizony haldoklik a hited. Az élő hitnek cselekedetei vannak. Lásd a sareptai özvegyet! Ő adott, mindenét odaadta, és engedelmisségből való cselekedete csodálatos bizonyágtétellé vált abban a pogány környezetben, ahol élt. Legyen ilyen buzgó bizonyágtévő a te életed is, meg az enyém is.

Mert „Istennek van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy *mindenütt, mindenkor minden szükségessel* rendelkezete, és bőségben éljete minden jó cselekedetre (vagyis adakozásra)” (2Kor 9,8).

Tedd próbára Istent!

Az Ige azt mondja, azért élj bőségben (vagyis hogy mindenütt, mindenkor, minden szükségessel rendelkezél), hogy legyen lehetőség a jó cselekedetekre, amiket különben Isten előre elkészített, hogy azokban járjunk (Ef 2,10; Gal 6,10).

Ne saját bőségedre gondold, amikor az Úrtól anyagi áldásokat kérsz, hanem legyen gondod a jó cselekedetek általi bizonyágtételre.

Ne várd, hogy Isten előre megáldjon, hogy majd abból adakozz, hanem először te adj abból, ami neked van! Ne nézd, hogy kevés, mert Istennek hatalma van arra, hogy gondot viseljen rád és családodra.

Nem a te dolgod megítélni, hogy az illető, aki kéreget, vajon jó célokra fordítja-e adományodat, hanem adj neki, mert ez a te bizonyágtétele az Úrról (persze sok más egyéb bizonyágtétel mellett).

Az Ószövetségben Isten egyenesen felszólítja az izraelitákat, hogy tegyék próbára Őt: vajon megáldja-e népét, ha azok engedelmesen beviszik az Úr házába a tizedet? (Mal 3,10)

Légy engedelmes az adakozásban, a jó cselekvésében, és ezzel tedd próbára Istent, hiszen ismered a szabályt.

Adjatok, és adatik néktek: jól megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul néktek. Mert te is Isten országát keresed, mint a gazdag ifjú, ugye?

A dicsőítés, mint életstílus • Paul Walter Fordította: ifj. Kovács Béla

A dicsőítés – nagyon gyakorlatiasan véve – nem más, mint a tanítványságra való odaszánás. Ez az, amiről Pál ír Timóteusnak a 2Tim 3,10–4,5-ben. Ebben a szakaszban Pál a dicsőítést, mint életstílust állítja elénk, és a tanítványság kiinduló pontjának tekinti. Először is példát

mutat a dicsőítő életről. A 10–11. versekben megállapítja: „Te azonban tudsz mindent tanítványaimról, életmódomról, céljaimról, hitemről, türelmemről, szeretetemről, kitartásomról, üldöztetéseimről és szenvedéseimről, hogy milyen dolgok történtek velem Antióchiában, Ikóniumban és Lisztrában, a szenvedésekről, amelyeket elviseltem. Az Úr azonban megszabadított mindegyikből!” (NIV-angol fordítás). Kétségtelenül olyan életmódról van itt szó, ami a tanítvány odaszánásán alapszik.

Másodszor a dicsőítő életmód velejáíról is ír. A 12–13. vers világossá teszi, hogy mindenkit, aki kegyes életet él Jézus Krisztusban, üldöztetések érnek, és egyetlen mód a megmaradásra, ha követjük Pál példáját. Tehát igaz az, hogy a dicsőítő élet forrása a tanítványi odaszánásnak!

Harmadszor Pál a dicsőítő életmód elemeiről beszél. A 2Tim 3,16 az alapelemmel kezdi, ez Isten ihletett igéje, majd rátér a dicsőítés lényegi elemeinek ismertetésére, vagyis arra, miként éljük meg ezeket: „Hirdesd az evangéliumot, légy készen alkalmas és alkalmatlan időben, fedj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással... Te azonban légy józan minden helyzetben, a bajokat viseld el, az evangélista munkáját végezd, és teljesítsd szolgálatod minden követelményét” (NIV-angol fordítás, 2Tim 4,2–5)

Ugyanebben a gondolatkörben maradva Pál ír az efézusiaknak is, és megmagyarázza nekik, mennyire fontos az, hogy Szentlélekkel betöltekezve legyenek, és mondjanak egymásnak „zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket”. Nagyon személyes módon szól hozzájuk, amikor ezt írja: „Énekeljete és zenéljete dicséretet szívetekben az Úrnak, mindig hálát adván Istennek, az Atyának mindenért, ami Urunk Jézus Krisztus nevében” (Ef 5,18–20, NIV-angol fordítás).

Miután felismerjük, hogy a dicsőítés életstílus, készek leszünk ezeket az elemeket a dicsőítő szolgálatba úgy beépíteni, hogy az Úrnak való odaszánásunk növekedjen és kiteljesedjen, és képessé tegyen bennünket arra, hogy mindennapi életünkben is megéljük a dicsőítést.

De hogyan lehet nyilvános dicsőítő szolgálatokban ezeket megjeleníteni? Mi is a dicsőítés? Nemcsak éneklés, imádkozás, adakozás? Az Isten igazi dicsőítésekor arra kell törekedni, hogy a szolgálatok rendjében a dicsőítés fenti elemei helyet kapjanak és akkor a hívő életben megvalósul a növekedés és fejlődés. Módszerek:

1. A Szentírás magyarázata: A Bibliát Isten Igéjének is nevezik, és ez azt jelenti, hogy a Biblia Isten szava vagy üzenete azért, hogy azt meghallják és befogadják. Az Írás olvasása által válik ez az üzenet ismertté. Az igehirdetés célja, hogy érthetővé váljon a megismert üzenet. A tanítás célja, hogy megismerjük az Ő hatalmát azokból a nagy dolgokból, amelyeket tett az övéért.

2. A zene: Nem szabad elfelejteni, hogy a gyülekezetben minden zene Isten dicsőségére szolgáljon, és a dicsőítés kifejezője legyen. A zene sohasem szórakoztatásért hangzik fel a gyülekezetben.

A házicsoport-vezetők képzése és szolgálata a Yoido Teljes Evangéliumi Gyülekezetben • Fordította: ifj. Kovács Béla (Megjelent a Church Growth c. folyóirat 1997. nyári számában)

%A Yoido gyülekezetben (Szöul) a csoportvezetők az első vonalba állított gyalogos katonái a házicsoportos szolgálatnak. David Yonggi Cho vezetőpásztor és a többi 644 pásztor biztosítja a táplálékot és a hadi felszerelést a gyülekezet életében nagy fontossággal bíró csoportvezetőknek. A folszerelés az imatámogatás, amellyel a pásztorok segítik a házicsoport-vezetőket, hogy sikeresen vehessék fel az ellenséggel a harcot lelki téren.

A táplálék Isten megszentelt igéje, amely megerősíti, megvilágosítja és bátorítja a házicsoport-vezetőket, hogy elmenjenek, és hirdessék a tiszta evangéliumot, szolgálva a

csoporthoz tartozóknak.

Jelenleg 25 272 házicsoporthoz vezető működik a Yoido gyülekezetben. Az ő vezetési képességeik meghatározó jelentőségűek a szolgálatban, ugyanis az imádkozás, dicsőítés, lelkigondozás, bizonyágtétel és bibliatanulmányozás egyaránt a házicsoporthoz összejövetelek részét képezik.

A központi gyülekezetben lehetőséget adnak arra, hogy az összes házicsoporthoz együtt is dicsérje az Urat. Ekkor az egész gyülekezetnek David Yonggi Cho vezetőpásztor szolgál Isten üzenetével.

A csoportvezetőknek szóló tanítási anyagokat a vezetőpásztor és a gyülekezet oktatási osztálya készíti el. Minden házicsoporthoz vezető az adott héten ugyanazt a tanítási útmutatást használja. Ez így folyamatosságot, pontosságot és megbízhatóságot jelent a csoportvezetők tanításában, akik aztán kiegészíthetik ezeket az anyagokat az Úrtól kapott gondolataikkal a konkrét házicsoporthoz vonatkozóan. Az Úr szereti egyénivé formálni üzenetét Szentlelke által. A házicsoporthoz rendszer a Szentlélek hatalmas munkája, amely először pünkösdi napja után alakult ki az őskeresztény gyülekezetben. Ennek a rendszernek a koreai változata csak példa arra, mi mindent tud Isten megtenni egy ember által, akik egyszerűen csak „imádkozik, figyel és engedelmeskedik”. Ez a modell inspirálhat, de teljes utánzása nem ajánlott, mert a koreai emberekhez, szükségleteikhez és kultúrájukhoz igazodik. Más pásztoroknak és házicsoporthoz vezetőknél is szabad keresniük az Urat saját házicsoporthoz rendszerüket illetően, és hasznosítaniuk Cho pásztor tapasztalatait.

A házicsoporthoz vezetőknél feladata

A házicsoporthoz vezetőknél olyanok, mintha kis pásztorok lennének. Ugyanazt a feladatot végzik, mint a gyülekezet vezetője, aki az Úr nyájának pásztora, de mindegyikük szolgálatának van bizonyos hangsúlya attól függően, mi az Úr célja az illető házicsoporthoz. Ezt a célt és a házicsoporthoz, ill. a csoporttagokkal kapcsolatos döntéseket az imádság ereje és az Úr keresése által lehet meghatározni.

Minden házicsoporthoz vezető fő feladata, hogy a Szentlélek ereje által segítse a tagokat a fejlődésben, valamint ennek következményeként munkálja a csoport számbeli növekedését. Ha mi a szőlőtőkéhez, Jézus Krisztushoz ragaszkodunk, akkor gyümölcsöt fogunk teremni Isten országa számára. Az érettség a szőlőtőkéhez való ragaszkodásban rejlik, a gyümölcsök természetes eredményei a házicsoporthoz vezetőknél és a csoporttagok Jézussal való személyes kapcsolatának.

A csoportvezetőknél típusai

1. A tanítványokat nevelő csoportvezető

A házicsoporthoz vezetőknél egyik típusa követi az Úr példáját abban, hogy újabb vezetőket neveljen, akik majd elmennek, hogy szolgáljanak az embereknek. Ha úgy tetszik, Jézus Krisztusnak volt egy ilyen házicsoporthoz. Kiválasztott néhány megfelelő embert, és önmagát megosztotta velük. Azután keresztre feszítették, feltámadt és felment a mennybe, elküldte Szentlelkét, hogy a tanítványokon keresztül végezze hatalmas munkáját.

Pünkösdi napja után ezeknek az embereknek hatalmuk volt arra, hogy megváltoztassák a világot.

Vannak házicsoporthoz, amelyek arra „szakosodtak”, hogy vezetőket képezzenek, akik elmennek és gyarapítják a gyülekezetet, ahogyan a tizenkettő is tette, mert képesek voltak erre, miután felkészítették a szolgálatra a tanítás és a gyakorlati képzés által.

2. Szolgáló csoportvezetőknél

Az ilyen típusú csoportvezető elhívása arra szól, hogy szolgáljon az új megtérőknél, a fiatal hívőknél és másoknak, akik eljönnek a házicsoporthoz. Nem biztos, hogy ezekből a tagokból a jövőben vezető lesz. A statisztikák azt mutatják, hogy körülbelül tíz százalékuk vagy annál is

kevesebb lesz később teljes idejű lelkimunkás.

Az ilyen típusú házicsoport-vezetők Isten igéjére, az imádkozásra, a dicséretre és az evangélizációra helyezik a hangsúlyt. Ennek következtében a házicsoport növekszik, majd kettévál, és kezdődik előlről a növekedési folyamat.

Amikor ezek a házicsoportok elérik a húsz körüli létszámot, és a csoportban felnevelődött egy újabb vezető, vagy a vezetőképző csoportból elérhető valaki, a csoportok kettéválnak és a folyamat folytatódik.

A tanítványnevelő és a szolgáló csoportvezetők a házicsoport-vezetőknek két fő típusát alkotják, de más típusok is lehetnek. A két fő típus kombinációja is előfordul vagy más egyéb is, ahogy az Úr akarja. Nem állíthatunk fel a szolgálatnak merev keretet, és nem is korlátozhatjuk az Urat.

Engedj a Szentlélek vezetésének, és Ő mindegyik házicsoportot olyan egyedi csoporttá teszi, ahol minden egyes tag növekedhet, és szükségletei csodálatos módon kielégíttetnek.

Követelmények a házicsoport-vezetőkkel szemben

1. A házicsoport-vezetőnek mindenekelőtt pásztori szívvel kell rendelkeznie, és késznek lennie letenni életét a bárányokért. Az Úr Jézus szeretete áradjon rajta keresztül a tagok felé.
2. Legyen rendszeresen gyülekezetbe járó ember, aki köztisztelőben áll, és jól ismeri az alapvető hittételeket, mint a megváltás, a vízkeresztség, a Szentlélek-keresztség, a szolgálat, a tized és a keresztyén hit más alapelemei.
3. Látogassa a hétköznapi alkalmat, ahol David Yonggi Cho vezető pásztor tanít Isten igéjének legfontosabb elemeiről, a gyülekezet növekedéséről, az evangélizációról és tanítványságról, valamint a szolgálatokról.
4. Legalább egy éve legyen tagja az egyik házicsoportnak.
5. Legyen benne égő vágy, hogy törődjön az emberekkel, hogy megismerje Isten igéjét, legyen evangélizációs szíve, és nagy-nagy szeretet Isten és népe iránt.
6. A Szentlélek gyümölcse legyen nyilvánvaló az életében. „Gyümölcseiről ismeritek meg őket. Tővisről szednek-e szőlőt vagy bojtorjánról fűgét?” (Mt 7,16)
7. A házicsoport-vezetőt pásztor választja és ajánlja. Ha kinevezték a csoportvezetőt, erről kap egy okiratot.

Vezetőképzési lehetőségek

1. Évente négyszer van házicsoport-vezetők szemináriuma, ahol világszerte ismert előadók tanítanak a házicsoport rendszerről és a gyülekezet növekedéséről.
2. Laymen's Bible School nevű hat hónapos bibliaiskola, amely a Yoido Teljes Evangéliumi Gyülekezetben működik.
3. Laymen's Bible College nevű szintén hat hónapos bibliai iskola, ami minden házicsoport tag számára elérhető a Yoido gyülekezetben.
4. Lelki vezetők négynapos tanfolyama. Ismétlődően megtartott alkalmak, amelyen a gyülekezet minden házicsoport-vezetője részt vehet.
5. David Yonggi Cho vezetőpásztor által tartott szerdai alkalmak, amelyeket a Yoido gyülekezet nagytermében tartanak.
6. Nemzetközi konferenciák a gyülekezetnövekedés témájában, amelyeken jól ismert előadók tanítanak, akik a gyülekezetnövekedés, az imádkozás, a lelki hadviselés és a házicsoportok szakértői.

Házicsoportok és gyülekezet

Cho pásztor szokta mondani, hogy a házicsoportok alkotják a gyülekezet pilléreit, és hogy a többi vezető feladata a gyülekezetben, hogy támogassa és segítse a házicsoport-vezetőket a gyülekezeti tagoknak való szolgálatukban. A presbiterek, a kerületi pásztorok egyaránt felelősek a házicsoport-vezetők támogatásában.

A házicsoportokon keresztül valósul meg a tagság felelősség-vállalásra nevelése. A vezetők havi rendszerességgű összejöveteleken tesznek eleget beszámolási kötelezettségüknek. Itt van lehetőség a gyülekezet más vezetőivel való kapcsolattartásra is.

Rajtuk keresztül gyorsan és hatékonyan lehet a gyülekezet tagságát mozgósítani a különböző szolgálatokra. Például Cho pásztornak szüksége volt, hogy 200000 ember imádkozzon az olimpiai stadionban. A házicsoport-vezetők béreltek ötezer buszt, és így 200000 koreai tudott együtt imádkozni az ún. ima rallyn rövid időn belül.

Mivel az evangélizáció, a tanítvánnyá tétel és a szentek felszerelése a szolgálat végzésére Szentírás szerinti prioritások, ezért a házicsoport-vezetők szolgálatai is erre irányulnak.

Evangélizáció

1. A megcélzott területet vagy családot át kell „itatni” imádsággal a szükséges ideig. A koreaiakat úgy tanítják, addig imádkozzanak, amíg „át nem imádkozták” magukat az adott kérdésen, vagyis amíg nem érzik azt a békességet, hogy Isten meghallgatta imáikat.
2. Jézus Krisztus sóját és fényét kell széthinteni a megcélzott területen a családokban és a munkahelyeken. A házicsoport tagokat úgy tanítják, ha látnak valami betöltendő szükségletet, ők maguk legyenek arra a válasz, és ha találkoznak egy problémával, ők maguk adhatják a megoldást a Szentlélek hatalma által. Az evangélizáció először is példamutatáson keresztül zajlik, vagyis hogy a tagok barátaik legyenek a szükségben levőknek.
3. Amikor egy érdeklődő rákérdez a különbségre, amit a hívő csoporttag életében lát, aki Isten szeretetét hordozza nap mint nap, máris megnyílt a lehetőség az evangélium terjesztésére. A magnak jól megművelt földbe kell hullania. Az Úr eléd fogja hozni azokat, akik keresik Őt.

Tanítvánnyá tétel

1. A házicsoport tagoknak adott szolgálatok elvégzése révén azon a módon, ahogyan Jézus foglalkozott a tanítványokkal.
2. A tanítás gyakorlati módon a szükségleteknek megfelelően alakul, ahogy a kérdések felmerülnek és a kenet jön.

A szentek felszerelése

1. Legkönnyebb gyakorlat által tanulunk. A házicsoport-vezetők példát adnak, lehetőséget és szabadságot biztosítanak a csoporttagoknak, hogy szolgáljanak szükségben levő csoporttársaiknak.
2. A hit és az ima ereje által a házicsoport-vezetők mozgásba hozzák a Szentlélek ajándékait.
3. A vezetők bátorítják a Szentlélek ajándékainak használatát, amelyeket a Szentlélek osztogat úgy, ahogyan akarja.

Minden összejövetele más és más lehet aszerint, ahogy engedik, hogy a Szentlélek vezessen és betöltsön minden szükségletet.

Összefoglalva: a házicsoport-vezetők életbevágóan fontosak minden gyülekezet eredményességéhez, amelyek használják ezt a csodálatos rendszert. A házicsoportok tudják nyújtani azt a valódi közösséget, amire minden tagnak szüksége van.

A kiscsoportos foglalkozásban az emberek képesek egymáshoz kapcsolódni Isten szeretetében és a Lélek egységében. Képesek másoknak szolgálni közvetlen módon.

A házicsoport-vezetők csak katalizátorok, hiszen minden csoport-összejövetelt át kell, hogy adjanak a valódi vezetőknek, Jézus Krisztusnak. Így a tagok megtanulnak úszni a Szentlélek áradásában, nem akadályoztatva megszokásuktól, szabályoktól vagy más elvárásoktól, amelyek megolthatják vagy megszoríthatják a Szentlelket. Soha ne feledjétek el, hogy ahol az Úr Lelke, ott van a szabadság.

A vezető pásztornak és a gyülekezet más vezetőinek rendszeresen bátorítaniuk kell a házicsoport-vezetőket és elismerni munkájukat.

Köszönettel tartozunk nagyszerű házcsoport-vezetőinknek, ők valóban a Yoido Teljes Evangéliumi Gyülekezet pillérei.

FÓKUSZBAN

Missziós program (2. rész) • BL

%Ebben a részben a családi élet néhány kérdésével foglalkozunk az Ige fényében.

Gyermek a családban, családtervezés

A legfontosabb, hogy tudjuk, Isten áldásként és áldásnak adja a gyermekeket. Isten áldásával kapcsolatban többféle emberi magatartást tanúsíthatunk. Lehet kérni, kívánni, elfogadni, lehet kitérni előle, és lehet elutasítani is. Azt nevezzük családtervezésnek, hogy mikor és milyen mértékben kívánjuk és tudjuk elfogadni Istennek e csodálatos áldását. Ezzel kapcsolatban két kérdést kell egyértelműen tisztázni.

Mikor kezdődik az ember élete?

Az élet Isten szemében a fogamzás pillanatában kezdődik. Születésünk előtt is gondja volt reánk.

...anyám méhében is te voltál Istenem. Zsolt 22,11.

Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Zsolt 139,13

...Már anyám méhében elhívott engem az Úr. Ézs 49,1

A már megfogant magzattal kapcsolatban családtervezési kérdést felvetni istenkísértés.

Ki dönti el, hogy mikor kezdődjön egy új élet?

Mondhatnánk, hogy ez egyedül Istentől függ. Ez kényelmes álláspont, mert minden felelősséget Istenre hárít. A kizárólagos isteni döntés tetszetősnek látszik ugyan, de csak egyféle módon, szűznemzéssel lenne igaz. Az élővilágban ismerős ez a szaporodási forma, de Isten az embert férfivá és asszonnyá formálta, és kettőjük közös feladatává tette, hogy szaporodjanak. Tehát szükség van egy férfi és egy nő közös akaratára és cselekvésére, amit Isten megáldhat.

A kezdeményezést Isten teljes mértékben az emberre bízta, de annak eredményessége Istentől függ.

Az emberi döntést Isten annyira fontosnak tartja, hogy Jézus fogantatásakor is – az egyetlen esetben, amikor Ő volt a kezdeményező – fontosnak tartotta Mária egyetértő beleegyezését. Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” Lk 1,38

Álszentnek tűnik minden olyan megközelítés, ahol a fogantatás feletti döntés helyett a fogamzás elkerülésének egyes módjait teszik hitelvi kérdéssé egyeseket támogatva, másokat pedig elvetve.

A kezdeményezés feletti döntés lehetőségével minket terhel a vállalás és nem vállalás minden felelőssége. Ez akkor is igaz, ha nem vesszük tudomásul, vagy Istenre hivatkozva megpróbálunk kitérni előle.

Ezt a döntést Isten nem egy, hanem két emberre bízta. Két egymást szerető ember egyetértő döntésére.

Isten akarata ellen vét, aki ezt rákényszeríti társára, vagy valaminek a kikényszerítésére használja.

Nem hitelvi kérdés, de felelősségteljes magatartást igényel, mit teszünk. Csak tanácsolni tudom, hogy ne tegyünk semmit, ami veszélyeztetheti házastársunk vagy egy később

születendő gyermek egészségét.

Ha ebben a fontos kérdésben nincs teljes egyetértés, akkor a nem kívánt fogamzástól való retteget megfoszthatja a házastársakat a házaset minden örömétől. A kényszeredetten vállalt gyermek várása öröm helyett feszültségekkel lesz teljes. Ez nemcsak a házastársi kapcsolatnak árt, hanem veszélyezteti a születendő gyermek testi-lelki egészségét is. Fontos tudni azt is, hogy semmilyen módszer vagy eszköz nem nyújt teljes biztonságot a fogamzás elkerülésére, ezért minden egyes házastársi érintkezésbe azzal az előzetes egyetértéssel kell belemenni, hogy örömmel vállaljuk, és Isten külön ajándékeként fogadjuk, ha az egy új élet fogantatásával jár. A születendő gyermek egészségéért érzett felelősséggel gondoljunk erre a lehetőségre, már az elkerülés módjának eldöntésekor is.

Mikor vállaljunk gyermeket?

Erre a kérdésre a válasz, a hitünk mértéke szerint, de mindig csak úgy és akkor, amikor a házastársak ebben teljes mértékben egyetértésre jutottak. Erőszakot követ el házastársán az, aki kívánsága és akarata ellenére, vagy lelkileg zsarolva, kényszeríti gyermekvállalásra. Sok hívő családban rontotta meg a házastársi kapcsolatot, s jutottak olykor a testi kapcsolat teljes megszakítására, mert közösségünkben álszent módon nem tisztáztuk nyíltan a gyermekvállalás kérdését és felelősségét. Sok szenvedés és félelem mellett ez olykor váláshoz is vezetett.

A Biblia szerint a gyermek Isten áldása. Áldást kér és áldást nyer, aki gyermekeket vállal. Több gyermek nagyobb felelősséget és több áldást jelent. Bár a gyermekvállalás kényszerhelyzetei sok örömtől foszthatják meg a házastársakat, Isten az ő áldását ilyen esetben sem tagadja meg. Példaként említhetnénk olyan eseteket, ahol közismert volt, hogy a gyermekek kívánásában nem mindig volt meg a házastársak közötti egyetértés, de Isten megígért áldásával mellállt az olykor csak engedelmességből fogant gyermekek mellé is. Arra szeretnénk buzdítani minden fiatal családot, hogy egyetértésben és örömteli felelősséggel vállaljanak több gyermeket, és élvezzék örömmel a gyermekekkel nyert áldásokat. A *mikor* kérdéshez tartozik az anyagi felelősségvállalás is. Tudnunk kell, hogy Isten megígért áldásai anyagi téren tapasztalhatók a leginkább. Gyermekeinknek bármilyen anyagi jólét biztosításánál sokkal többet adunk, ha testvéreket kapnak. Ezzel senkit sem szeretnénk meggondolatlan gyermekvállalásra ösztönözni, ha az anyagiakra nézve nincs bizalma Istenben. Vigyázzunk, ha az anyagi előmenetel mindig fontosabb számunkra, előfordulhat, hogy amikor mi szeretnénk majd gyermekeket, Isten nem talál alkalmasnak a felnevelésükre.

Gyermekvárás

Az egészséges életmód, a mozgás, a táplálkozás, az orvosi tanácsok betartásán túl nagyon fontos az egészséges lelki életmód is. Máskor is, de ilyenkor még fontosabb, hogy *minden gondotokat Őreá vessétek*. Krisztusban bízva, örömteli várakozással, vidáman várjuk Isten kimondhatatlan ajándékát. Mint az örömteli testi közösség, a Szent Szellemmel való beteljesedés túlaradó öröme is jó hatással van a kialakuló életre. Talán furcsán hangzik ez a pozitív megfogalmazás, de a fordítottja már ismerősebb. Tartózkodjunk minden káros szenvedélytől, félelemtől, ijedtségtől, aggodalomtól, haragtól, gyűlölködéstől stb. Ne feledjük, hogy *testünk a Szentlélek temploma* és megszentelt, aki e templomban van. Róla maga Isten visel gondot (*Zsolt 22,11*). Tudja ezt lelkünk ellensége is, és ha próbálkozásai nem sikerül aggodalmaskodásba taszítani, felelősségünket hangsúlyozva megpróbál a Szentlélekkel való közösségünkben akadályozni, ürügyet találva a testnek a tunyaságra, a magába zárkózásra, az önzésre. Minden, amit ilyenkor teszünk, valamilyen módon kapcsolódik születendő gyermekünkhöz. A várakozás örömének minden apró részletét osszuk meg gyermekeinkkel. Osszuk meg velük azokat a pillanatokat is, amikor az esetleg jelentkező gondokat imádságban

átadjuk Istenünknek.

Az áldott állapotban lévő kismamák mindenki másnál nyitottabbak az egymás közötti ismerkedésre, barátkozásra. Az esetleg előforduló problémák során, a rendelő várójában, vagy a kórházban töltött időt fogjuk fel úgy, mint isteni küldetést, egy különösen fogékony közegben. Az itt kezdett barátságok, ha ápoljuk azokat, alkalmat adhatnak arra, hogy a bennünk lakozó Isten szentsége megérinthesse sorstársainkat. Aki gyermeket vár, testében hordozza Isten áldását, és eleve közelebb áll az Alkotóhoz. Nincs ennél jobb előkészítés a bizonyoságtételre, Isten szeretetének elfogadására.

Még egy biztatás, Istennek külön ígérete van az édesanyáknak, hogy megőrzi őket a gyermekszüléskor.

...megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel. (1Tim 2,15)

Diamont Bt. • Kovács Zoltán

%Az alábbi történetet a főszerkesztő többszöri unszolására írom le az olvasók épülésére, hogy az Úr vezetése még az álláskeresőben is nélkülözhetetlen. Aki igazán az Úr útján akar járni, annak döntéseiben ki kell kérnie Isten tanácsát, és ehhez kell tartania magát.

Miután megbizonyosodtam afelől, hogy le kell mondanom az Élő Víz felelős szerkesztői posztjáról, már 1996 március közepén elkezdtem állást keresni azzal a reménnyel, hogy mint okleveles biológus, az Úr kegyelméből, rövid időn belül el tudok helyezkedni valamely iparvállalatnál olyan fizetésért, amelyből képes leszek eltartani a családomat. Olyan munkahelyet kértem az Úrtól, ahol a munka érdekes, nem túl fárasztó, ahol a munkatársaim kedvesek, és érdeklődnek az Úr iránt.

Az imádkozás mellett én is megtettem a magamét, és végigjártam Veszprém, Székesfehérvár stb. összes számításba jöhető vállalatát, eredménytelenül. A nyáron még Szombathelyre meg Szerencsre is eljutottam, de munkát sehol nem kaptam. Ősszel, mivel elfogytak a közvetlenül felkereshető cégek, taktikát váltottam és elkezdtem megpályázni az újságokban meghirdetett biológus állásokat. Az már eredmény volt, ha valahova behívtak beszélgetni, de mindig mást vettek fel. Így, imádkozva és reménykedve, a sok elutasító válasz ellenére is az Úrban bízva érkezett el az év vége. Feleségem mindvégig mellettem állt a nehéz harcban, az Úr pedig biztatott Igéjéből, s a legszükségesebbet mindig megadta anyagiakban is.

Az új évben, 1997-ben a végzettséghez nem kötött állásokra is pályázni kezdtem, csak dolgozzak végre valahol. Egyik alkalommal, még januárban, egy telefonos bejelentkezés után, ahol csak azt kérdezték, hogy hány éves vagyok, felvételi beszélgetésre hívtak Veszprémbe. Pár perccel korábban érkeztem, még zárt ajtókat találtam, valamint az utcán három-négy várakozót. A kőkerítésen felirat: „Diamont Bt” Pontban a megbeszélrt időben kinyílt a kapu, és egy titkárnő-féle invitált minket az irodába. A nevek bemonddása után ki kellett töltenünk egy jelentkezési lapot, rajta olyan illetlen kérdéssel, hogy mennyi fizetésem volt az előző két munkahelyemen. Aztán kettesével hívtak be bennünket a rövid felvételi beszélgetésre valami öltönyös főnökféle hústoronnyal. Valakinek az íróasztalán a „Kereskedelmi és Hitelbank Rt” felirat díszelgett. „Ejha, még a végén valami elfogadható állás lesz” – gondoltam. A beszélgetésből csak annyi derült ki, hogy eddig megfelelőnek találtnak, s menjek vissza másnap reggel 8-ra az öltönyöshöz hasonló öltözékben. Kérdésemre, hogy mégis milyen munkáról lesz szó, azt a választ kaptam, hogy ez egy zárt rendszer, majd holnap bemutatják a céget, addig nem mondhatnak semmit.

Másnap hajnalban nagy elszántsággal feszítettem a veszprémi buszon öltönyben és nyakkendőben. 3/4 8 körül érkeztem az irodába, ahol harsogó zene szólt. A szövegből csak egy mondatra emlékszem: „Nem szerethet mindenki...” Mellettem másik két szerencsés kiválasztott ült. Hátam mögött lefüggönyözött üveges ajtó, amely mögöl – a harsogó zene

ellenére is tisztán lehetett hallani – rendszeres időközönként artikulálatlan üvöltések hallatszottak. Eszembe villant, hogy ez talán valami bálványimádó szertartás, de nem sok időm maradt morfondírozásra.

Az udvarra nyíló ajtón át hirtelen ficsúrok hada lepte el a helyiséget. Arcukról mesterségesen kreált, s ezért visszataszító jókedv sugárzott. A titkárnőhöz érve hangos viháncolással és a tenyerek fej fölötti összecsapásával – pacsizásnak neveztem el gondolatban – köszöntötték a hölgyeket, majd bevonultak a hústorony szobájába. Kimondottan olyan emberek voltak, amilyenek társaságát eddigi életemben mindig is igyekeztem elkerülni.

Rövidesen egyesével kezdtek beszólítani a jelölteket. A belső szobában az íróasztal mögött a nagydarab főnök állt, mint valami uralkodó, mellette féloldalt szárnysegédei, az ismét látott lenyalt hajú ficsúrok. A főnök csak két nevet mondott, az enyémet meg az oktatómnak kijelölt kb. 23 éves olyan 1 cm-es hajú fiút, s máris jöhettünk kifelé. Pár percet ácsorogtunk az udvaron, ahol a régi dolgozók megbeszélték, hogy először valami húsáruházba megyünk. Gondoltam, hogy ez biztos a cégé, s most majd alaposan megmutatják. Az oktatómtól, akit a többiek csak Süninek szólítottak, megtudtam, hogy rendkívül kemény napnak nézek elébe, s az már siker lesz, ha este 6 óra tájban visszajövök vele az irodába. Kíváncsi voltam, mi sül ki ebből az egészből, így egész nap azon voltam, hogy este visszamenjek velük. Végre elindultunk Süni úrral meg egy másik fiúval, aki már második napos gyakorlatra jött vissza. A fiú engedelmes szolgaként cipelte Süni nagyméretű aktatászkáját, s illedelmesen hátramaradva hallgatta beszélgetésünket. Süniből csak úgy dőlt a belévert ostoba szöveg, így pillanatok alatt felmértem, hogy nem csekély agymosáson mehetek keresztül az utóbbi időben. A munkára vonatkozó kérdéseimre mindig azt válaszolta, hogy ezt most nem mondja el, mert ez egy zárt rendszer, majd megtudok mindent a maga idejében. Azt viszont értésemre adta, hogy nagy céloznak kell lenni, ha el akarok érni valamit. Ő például irodavezető akar lenni, olyan mint Lippi (a hústorony az íróasztal mögött). Jellegzetesen buzdított: „Célozd meg a sást, találd el a fácánt, és nem varjút fogsz vacsorázni.”

A húsáruházról aztán kiderült, hogy szó sincs róla, hogy az övék, ide csak reggelizni járnak, itt töltik az időt a buszindulásig. Reggeli közben is folyt a pacsizás meg a sületlen viccek feletti nyerítés. Közben sétáltunk is egyet Sünivel, aki ezúttal méltóztatott elárulni, hogy a munkánk annyiból áll, hogy felkeresünk polgármestereket, rendőrfőnököket és más nagy embereket, és megajándékozunk őket bizonyos ellenszolgáltatás fejében. A homályos megfogalmazásból el sem tudtam képzelni, hogy mit csinálnak, de dörzsölt oktatómból nem tudtam többet kihúzni. Azt viszont közölte, hogy aznap Siófokra megyünk, és náluk az a szokás, hogy nem térítik az útiköltséget, így a jegyet nekem kell fizetni.

A buszon a Diamont Bt. legidősebb, negyvenév körüli munkatársa is diákigazolvánnyal utazott, csak az újoncok vettek teljesárú jegyet. A sok bugyuta viccelődés után kifejezetten üdítő volt, hogy az utazás alatt a társaság nagyobb részét elnyomta az álom, s ezalatt rendezhettem gondolataimat és imádkozhattam.

Siófokon a jókedvű ficsúrok felosztották egymás között az utcákat, látványos pacsizással búcsúzkodtak, majd a gyakornok fiú és Süni társaságában elindultunk „bulizni”, ahogy Süni nevezte a munkát. A kijelölt utcára érve Süni nyílegyenesen bement az első vállalkozóhoz, valami tapéta és műpadló boltba a tulajdonost keresve. Mivel az nem volt ott, megelégedett a helyettesítő hölgygel is. Mindhárman bemutatkoztunk, majd Süni rákezdett a mondókájára, kezében egy bőrtokot szorongatva, ami a gyakornok által cipelt táskából került elő:

– A Topmarket Kft. megbízásából jöttünk Egerből piackutatást végezni. Cégünk a Topmarket Kft. egy menedzser boltot akar megnyitni Siófokon, és ehhez mérjük fel a helyi igényeket. A polgármester úr ajánlatára jöttünk önökhöz, aki azt mondta, hogy a tulajdonos meg a hölgy is nyitott, menedzser szemléletű, és ide bátran jöhetünk.

Az egymást követő hazugságokat hallva meglepődtem, a polgármester személyes ajánlásánál pedig majdnem elnevettem magam. Ugyan, ki hisz el ilyen átlátszó hazugságot? – gondoltam.

Polgármester legyen a talpán, aki ezt a sok embert mind személyesen ismeri és ajánlja!
A középkorú hölgy viszont szemmel láthatólag olvadozott a dicséret hallatán, és figyelmesen hallgatta Süni ismertetőjét a kezében tartott menedzsernaptárról, mely egy határidőnaplóból, egy ócska számológépből és tollból, valamint az egészet magában foglaló bőrtokból állt. A bőrtok rekeszeket is tartalmazott az igazolványok és a hitelkártyák számára. A határidőnapló és a „telefonregiszter” után egy költségvetési rész is volt, s ezzel készen is állt a „mozgó” iroda.

A termékismertető után a hölgy válaszolt Süni piackutató kérdéseire a menedzsernaptár megjelenésével, hasznosságával és árával kapcsolatban. Mint megtudtuk, 6000 Ft a menedzsernaptár bevezető ára, ami a bolt megnyitása után bizonyos idővel emelkedni fog. – Mivel ilyen kedvesen végighallgatott – tért rá a lényegre Süni –, felajánlom önnek a lehetőséget, hogy már most, még a boltunk megnyitása előtt vásárolhat a menedzsernaptárból. Sajnos, cégünk most sem tud engedni az árból, de itt áll mellettem szponzorunk, a Danubius Rádió munkatársa – mutatott rá a mellette álló gyakornok fiúra –, az ő kifejezett kérésükre el kell mondanom, hogy ha most vásárol egyet, akkor a Danubius Rádió ingyen ajándékozik önnek egy másik menedzsernaptárt – és a gyakornok már nyújtotta is a portékát. – Sőt, hogy még egyszerűbb legyen a lehetőség – hangzott Süni hangja –, ön még egy harmadikat is a kap ingyen, grátis – s ezzel a harmadik menedzsernaptárt is a nő kezébe tették. – Siófokon összesen csak négy ilyen lehetőség van. Kérdezem, hogy élni kíván-e ezzel a kitűnő lehetőséggel –, igyekezett Süni mohóságot kelteni a nőben, valamint félelmet a lehetőség elvesztése miatt, s egyben sürgette is a tétovázó hölgyet a gyors döntésre.

A mesterkedés nem vezetett sikerre, a nő nem hagyta magát megajándékozni. Illedelmesen elköszöntünk, majd végigjártuk az összes utunkba kerülő vállalkozót. Süni közben kifejtette, hogy ő az ötven „nem”-et keresi, mert azután jön majd az „igen”. Ezúttal nem kellett ötven nem az igenhez, két-három elutasítás után megtaláltuk az első vásárlónkat, majd a másodikat is egy autósóban. Itt a tulajdonos még a bátyját is majdnem rávette a vásárlásra, de az végül is ellenállt az ölébe pottyant lehetőségnek. A mindvégig udvarias Süni az udvaron kifakadt:

– Már azt hittem, hogy az a marha ráveszi azt a másik marhát!

Egy szabómester csak egy menedzsernaptárt vett 2000 Ft-ért. Ez ugyan szabálytalan, és csak azért volt lehetséges, mert Süni ismert egy virágboltos hölgyet, aki meg csak kettőt akart vásárolni. A szabó egyébként azóta is várja az egyenruha-megrendelést az új menedzser bolt dolgozói számára.

A legnagyobb átvérés áldozata egy óras fiatalember lett, aki mindvégig úgy gondolta beszélgetés közben, hogy átlát a szitán, őt aztán nem lehet átverni. Bár csak kettőt akart, végül megvette a három menedzsernaptárt, mert Süni megígérte, hogy szól a virágboltos hölgynek, aki meg csak egyet akar, és az délután megveszi az órától.

Mikor már csak két menedzsernaptár maradt, a gyakornok fiú átvette Süni szerepét, utóbbi pedig a Danubius Rádió munkatársa lett. Talán a harmadik helyen sikerült a gyakornoknak túladnia a két darabon, ahol egy varroda művezetője nem tudott ellenállni az „ingyenes” ajándéknak. Közben Süni sem volt rest, és azzal altatta a hölgyet, hogy mennyire fáradt, mert Egerből ő vezetett idáig. Süni az udvaron ismét átvette a parancsnokságot:

– Siessünk, hogy ne találjanak meg, mire észreveszik, hogy érintkezéshibásak a számológépek! Gyorsan szedtük tehát a lábunkat a belváros felé, hátha találunk olyan kollegákat, akiknél még van eladatlan áru. Ezalatt igyekeztem megtudni, hogy egyáltalán van-e valami valóságalapja Süni reklámszövegének. Oktatóm őszinteségi rohamában elmondta, hogy menedzser bolt talán tényleg nyílik Siófokon, egy menedzser kalkulátor ára viszont csak 2000 Ft, tehát a szerencsés megajándékozottak teljes áron veszik hatezerért a három darabot. A cég valódi nevét – mivel három nevet használnak – máig sem tudom, azt viszont igen, hogy magyarországi alapítója egy sánta férfi Egerből, aki éjt-nappallá téve járta a vállalkozókat,

mire megalapozta a céget és a saját egzisztenciáját. Lippi, a veszprémi irodavezető eredetileg Nyíregyházán dolgozott a konzervgyárban, ő főzte a nagymama lekvárját. Később előléptették és már ő tölthetette az üvegekbe a kész lekvárt, az újabb előléptetés után pedig a zárókupakok felhelyezésének rangjára hágott. A Diamont Bt-nél viszont milliomos lett. A cég egyébként amerikai-magyar vegyes vállalat, melynek veszteségét az első négy évben a magyar állam megtéríti. Ezért – bár nyereségesek – hivatalosan mindig veszteséggel zártak. Süni célja – Célozd meg a sást, találd el a fácánt, és nem varjút fogsz vacsorázni –, hogy irodavezető legyen, mint Lippi, aki már kevés munkával is jól él. Szerinte ezt egy-másfél év alatt lehet elérni. A munka igazán jó buli, csak vigyázni kell, nehogy visszamenjen pl. ahhoz a kereskedőhöz, akinek 3000 liter fagyállóra adott megrendelést, csak hogy vegyen tőle ajándékot. Egész nap visszatérő kérdése volt, hogy – Szeretnéd ezt a munkát? – mire azt kellett válaszolnom: – Nem, hanem akarom!

Miután nem találtuk a többi „marketingmenedzsert”, beültünk egy étterembe Colát inni, s akkor volt az elméleti foglalkozás. Süni megtanította velem az eladás öt lépését, s mialatt ezt magoltam, a gyakornoknak adott le egy másik anyagot. Azután kikérdezett, jött a nyolc lépés a sikerhez, majd a gyakornok fiú felelt és így tovább.

A buszindulásig még volt némi szabadidőnk. Süniből dőlt a sötét, agyimosott szöveg: (Célozd meg a sást... stb.), de hasznos információkhoz is jutottam. Eszerint az agyimosást – az állandó dresszírozás mellett – úgy érik el, hogy a régebbi munkatársaik benn alszanak az irodában, mindennap hajnal 2-ig beszélgetnek a munkáról, s napi négy-öt órát alszanak. Az állandóan fáradt, kialvatlan elmén pedig könnyebb uralkodni, mint azon, aki frissen és fürgén gondolkodik. Az értelmi beszűkülés része az erőltetett jókedv is, az állandó viccelődés, ami az üzleti sikerhez szükséges. Röpködtek is a buta viccek a váróteremben meg a buszon, folyt a pacsizás, én meg szégyelltem, hogy ezekkel együtt utazom.

Mindamelletts visszamentem velük Veszprémbe az irodába, mert érdekelt, hogy felvesznek-e, valamint reggel óta munkálkodott bennem Süni ravasz mondása, hogy az már siker lesz, ha este visszajövök vele. Az irodában harsogott a zene: „Nem szerethet mindenki...” – s már értettem, hogy az örökké vigyorgó ficsúrokat biztatja, hogy nem tragédia, ha nem szereti őket – azaz nem vesz tőlük mindenki. Tehát a zene is az agyimosást szolgálta. Ami először együgyűnek hatott, kezdett egy félelmetesen kreált rendszerré összeállni.

A másik két reggeli kezdő is elérte azt a sikert, hogy visszajött az irodába. Így hárman vizsgáztunk: megírtuk a feladatlapot, majd jött a személyes elbeszélgetés. Ezúttal négy szemközt lehettem hústorony Lippivel a főnöki irodában. Pár mondat után közölte, hogy felvett, s most már nekem is kijár a szokásos köszöntésük – pacsizás –, ami a bioenergia átadására szolgál egymás között. Maga Lippi jelentette be a többieknek, hogy felvett (miként a másik kettőt is), mire hatalmas tapsot és éljenzést kaptam a zenére táncoló kollégáktól. Többen megtiszteltek azzal, hogy lepacsiztak velem, bemutatták a másnapi oktatómat és utasítottak, hogy reggel 3/4 7-re menjek.

Fáradtan indultam haza Várpalotára. Tulajdonképpen örülnöm kellett volna, hogy ennyi utánajárás után végre felvettek valahova dolgozni, de hívó ember vajon végezhet-e ilyen munkát? Otthon sokáig tartott, míg mindent elmeséltem a feleségemnek, aki rögtön azon az állásponton volt, hogy ne dolgozzak itt. Magam is viszolyogtam ettől a munkától, de ugyanakkor ott volt bennem, hogy el kell tartanom a családomat, dolgoznom kell valahol, s eddig nem vettem fel sehova. A menedzser naptárakat én is el tudnám adni, a második nap után pedig már egyedül dolgozhatnék, tehát nem kellene hazudnom, szerencsés esetben pedig még a társasággal sem kellene együtt utaznom. Ha pedig rövid időn belül irodavezető lennék, ott már én venném fel a munkatársakat, én alakítanám a szokásokat. Nem lenne pacsizás meg agyimosás, sőt meg is térhetnének a munkatársaim... Vagy nem kellene sokáig itt dolgoznom, csak néhány hónapig, amíg anyagilag össze nem szedem magam... Vagy minimálisan egy három-négy napig, amíg az útiköltségemet meg nem keresem... (naponta fizetnek az eladások

alapján).

Így vívódtam, mikor éjfél után egy óráig a fürdőszobában imádkoztam, hogy ne zavarjam a családomat. „Uram, mit tegyek? Visszamenjek holnap vagy sem?” Imádkozás közben gyakoroltam a menedzsernaplót ismertető mondókát – a feleségem gyese és az én 8000 Ft munkanélküli segélyem mellett nagyon fontos lett volna legalább az 1500 Ft-os útiköltséget visszaszerezni. Imádkoztam, de az Úr nem szólt hozzám emberi hangon, még csak egy határozott érzést sem adott, hogy „ezt csináld!” Mégis úgy döntöttem, hogy itthon maradok másnap, és nem megyek megegyezésre a Diamont Bt-hez.

Bementem lefeküdni. Tudtam, nem alszik a feleségem sem.

– Aludj nyugodtan, Zsuzsa! – mondtam. – Nem megyek holnap sehova! Ezzel sikerült megörvendeztetnem és megnyugtatnom, úgyhogy lassan elszenderültünk.

Másnap délelőtt felhívtam a Diamont Bt-t, hogy ne számítsanak rám. Lippivel akartam beszélni, de csak a titkárnő volt benn. Így csak neki mondtam meg, hogy nem tudok náluk dolgozni, mert hiszek Istenben, és a hitemmel nem egyeztethető össze, amit csinálnak, meg a bioenergiás varázslás sem.

—

Mi ebből a tanulság? Az, hogy a Sátán nagyon könnyen be tudja csapni a hívő embert, ha az nem vigyáz. A fenti munkának az ördögi háttere nyilvánvaló, mégis majdnem elvállaltam, mert arra gondoltam, hogy én tudnám máshogy, egyedül, a többiektől függetlenül csinálni, illetve pár hónap után abbahagynám, vagy csak az útiköltségemet szerzem vissza. Aki a kisujját nyújtja a Sátánnak, annak az egész karját megragadja. Ha csupán három napra elvállalom a munkát, ki tudja, mikor tudtam volna abbahagyni? Hála az Úrnak, hogy megőrzött ettől!

S hogy az Úr mindent jóra tud fordítani. Négy nappal a fenti események után mentem el felvételi beszélgetésre a Signal Biztosítóhoz, ahol azóta is fiókvezetői megbízással dolgozom. Az Úr kegyelméből ide rögtön „irodavezetőként” vettek fel, nem kell hazudni meg pacsizni, a társaság pedig kimondottan kellemes, nem visszatartó, mint ott. A Diamont Bt-nél szerzett tapasztalatom nem veszett kárba a munkám szempontjából sem, szinte előkészítette, hogy elvállaljam ezt. Például az indulásnál sokat segített, hogy láttam, hogyan dolgoznak a ficsúrok, így aztán nem keseredtem el a sok visszautasítástól, hanem mentem tovább, míg meg nem találtam az ügyfeleimet. Ha az Úr tanácsát követjük, nem ér minket kár!

KÖRKÉP

„Szárnyra kelnek, mint a sasok” • Kiss László

Tanévzáró a Pünkösdi Teológiai Főiskolán

1998. június 28-a reggel 10 óra, a Filadelfia gyülekezet nagyterme. Nagy nap ez kilenc ember életében. Most lezárult életük négyéves szakasza. A bibliaiskolásokról van szó. Azokról, akik négy évvel ezelőtt isteni elhívásnak engedelmessé, szívükben az Úrnak szolgáló hit tüzevel jöttek, hogy komolyan felkészüljenek a bibliai tudományokból. Hadd álljon itt a nevük sorrendben: Bakos Piroska (Pirri), Bálint Miklós (Püspök úr), Cartoletti Norbert (Norbi), Makovei Róbert (Bob), Páli Noémi, Petróczi Julianna (Julesi), Simon Adrián, Szabó Zoltán (Páne) és Szakács Julianna (Julika). Mindannyian megfeleltek a magas követelményeknek. Tiszteletükre gyűlt össze a rokonság, a barátok, a gyülekezet is, hogy együtt örvendjenek velük. Hiszen meg van írva, „örüljete az örülőkkel”. Az ünnepi istentiszteletet a Főiskola dicsőítő csoportja kezdte meg. Mónos Mihály, Paul Gracza és Makovei János pár gondolata után, útravalót Dr. Kovács György, a hallgatók Újszövetség

tanára adott, aki jeles elődök nagy tetteit állította a végzősök elé követendő példaként. A diplomaosztás után szolgálatukra és életükre egyenként mondtak áldást az alkalmon résztvevő lelkészek és szolgálattevők.

Egy másik eseményre is sor került ezen a délelőttön. A főiskola 2. évfolyama kapta meg a hitoktatói bizonyítványt, mely tulajdonképpen középfokú teológiai képzést jelent. Mi is csak annyit mondhatunk a kedves leendő harmadéveseknek, hogy Isten áldása legyen életeteken és szolgálatotokon.

SÚLYCSÖKKENTŐ BIBLIAKÖRÖK • *Durkó Sándor László*

A fölösleges kilóiktól szabadulni vágyó amerikaiak százezrei elhatározták, hogy a Jóistenhez fordulnak fogyókúrájuk ügyében. Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatják, hogy a módszer működik. Nem kell sem étrendet változtatnia, sem különleges testmozgásokat végeznie (kivéve a térdepelve imádkozást) annak, aki csatlakozik a programhoz, egyetlen kötelezettsége, hogy 12 hétig maximálisan rá kell hagyatkoznia Istenre.

A program elindítója, Gwen Shamblin dietetikus azt tanácsolja a hozzá fordulóknak, hogy ne az ennyivalót imádják, hanem helyette Istennel teremtsenek kapcsolatot. Persze ezen kívül azért mást is kell tenni. A javaslat az, hogy mindenki csak a felét egye annak, ami a tányérjára kerül. Azt is lassan, minden falatot alaposan megrágva. Meg kell tanulni különbséget tenni az élettani éhség és az étvágy között. Akik nem éhesek, mégis bekukkantanak a hűtőbe valami harapnivalót nézve, azoknak azt javasolják, hogy rögvést csukják is vissza a hűtő ajtaját, és evés helyett olvassák a Bibliát.

A templomokban, imaházakban súlycsökkentő bibliakörök működnek, közel 15.000.

Átlagosan 8 kilót sikerült lefogyniuk a súlycsökkentő bibliakört látogatóknak. Volt, aki elmondta, hogy munkahelyén időnként a toalettben térden állva imádkozik azért, hogy legyen ereje ellenállni a csokoládéautomata kísértésének.

Gwen Shamblin szerint, akinek akkor is szüksége van evésre, ha nem éhes, ez azt jelenti, hogy keres valamit. Innen már csak egy lépés megmutatni neki, hogy ez a valami tulajdonképpen Valaki, mégpedig Isten.

Ezek szerint át lehet írni annak az éneknek a szövegét, mely szerint Istennel vagyunk mi győztesek..., így Istennel fogyunk mi győztesen... Az egyik gyülekezetben a dicsőítésvezető azt mondta, hogy mindenki táncoljon, mert ez nemcsak a léleknek jó, hanem a testnek is, mert jó fogyókúra. Biztosan. Én azonban amondó vagyok, hogy ha a képernyőn tomboló erőszakot ki tudom védeni azzal, hogy nem kapcsolom be a tévét, a súlyomat is karban tudom tartani, ha nem eszem sokat, illetve módjával. Természetesen a Biblia-olvasás és az imádkozás testtartására vonatkozó jó tanácsok sem elvetendőek.

A délidőben tanító Péter

A más földrésről jött emberekkel tartózkodóak vagyunk, még ha beszélük is nyelvünket. *Peter Ha Yong-Dal* már megjelenésével is feloldja az ellenérzéseket. Mosolyog, amint meglát, majd halleluját mond köszöntésként. Rémlik, hogy 5 évvel ezelőtt, amikor Yonggi Cho Magyarországon járt, mintha találkoztunk volna. Azóta megfiatalodott. Kiderítjük, hogy egykorúak vagyunk. Csakhát Peter Ha Dél-Koreában született, amely szülővárosomtól, Békéstől egy kicsit odébb van. Az Isten útjai kifürkészhetetlenek. Negyven év már-már egy emberöltő. Van miről beszélünk. Ennek a beszélgetésnek egy részlete olvasható az alábbiakban. Talán nem hiábavaló betekintenünk egy más földrészen, más kultúrában nevelkedett embertársunk élettörténetébe, elhívásába. Igen, elhívásába. Őt az Úr Magyarországra hívta el immáron hat éve, s mára egy közel 200 fős – főleg magyar – gyülekezet lelkipásztoraként ismert. Nagyon szeret Magyarországon lenni, szereti a magyar

embereket. Otthon érzi magát közöttünk.

– *Peter, hogyan kerültél hazádtól ilyen messze, a mi kis országunkba, Magyarországra?*

– Isten 1992-ben először Oroszországba küldött. A missziómunka olyan hatással volt rám, hogy ott eldöntöttem, misszionáriusnak megyek. Koreába visszamenve Yonggi Cho azt mondta, hogy Magyarországra menjek.

– *Akkor elkezdtél tanulni magyarul?*

– Igen. Ő küldött Magyarországra. Akkor egyáltalán nem volt misszionárius Kelet-Európában.

– *Családostul jöttél.*

– Igen. Feleséggel együtt. Feleségem neve Ha Kim Rebek.

– *Akkor már volt gyermeketek?*

– Hogyne, persze. Ha Neul-Bit és Ha Sai-Rom.

– *Előtte teológiára vagy misszióiskolába jártál?*

– Szülőbamban a gyülekezetben pásztoroként szolgáltam és dicsőítésvezető is voltam.

– *Mit szólna a mostani dicsőítéshez, amit hallasz a pünkösdi konferencián? Mi a különbség a ti dicsőítésetek és e között?*

– Hasonló. Ugyanaz a forma. Elöl van 100 ember csoportban, és a mikrofon előtt 10 ember.

– *Tehát Yonggi Cho otthon fogja érezni magát ősszel közöttünk. Hogy tértél meg?*

– Gimnáziumban tanultam egy vidéki városban, és eljártam egy református gyülekezetbe.

– *Szüleid keresztények?*

– Buddhista környezetből jöttem. Katonáság után – három évig voltam katona – találkoztam a munkahelyen Rebekával, aki később a feleségem lett.

– *Milyen munkát végeztél?*

– Az egyetemen kertészmérnöknek tanultam, tervezőmérnöknek. Ilyen munkahelyen dolgoztam. Ott találkoztam Rebekával, aki irodán dolgozott. Ő hívott el a yoidoi gyülekezetbe.

– *Ő már keresztény volt?*

– Már gyermekkorától keresztény. Amikor ajánlotta, hogy menjünk el, én először nem mentem.

– *Aztán nagyon tetszett neked Rebeka, és úgy voltál vele...*

– Szerelmes is lettem. Utána együtt mentünk a gyülekezetbe. Először ifjúsági csoportba kerültünk. Nagyon jó volt.

– *Tehát érdekelt Jézus Krisztus meg Isten, no és Rebeka.*

– A yoidoi gyülekezetben 1980 decemberében megtértem. Ezt követően a gyülekezetbe szünet nélkül jártam.

– *Ez mit jelent? Minden alkalmon ott voltál? Milyen sűrűn volt alkalom?*

– Minden alkalommal ott voltam. Vasárnap az istentiszteleten, minden pénteken az imaéjszakán és a házicsoportokban, Biblia tanfolyamokon és minden egyéb alkalmon. 1981 augusztusában merítkeztem be.

– *Hányan merítkeztek be akkor?*

– Nem tudom. Hetente van bemerítkezés, minden pénteken. Nagyon sokan merítkeznek be. Délutántól este 10-ig van folyamatosan bemerítés, utána imaéjszaka.

– *Nem hosszú?*

– Nem. Sok ember jön.

– *Jönnek is, mennek is?*

– Jönnek-mennek. Koreában a pásztorok 5–7 hónap alatt jól megismertetik a Bibliát, és csak alapos bibliaismerettel lehet bemerítkezni.

– *Tehát nem úgy van, hogy megtértem csütörtökön és pénteken már bemerítenek.*

– Nem, hanem előbb tanítás van.

– *Komoly tanítás, 5–7 hónap. Tehát te is '80-ban megtértél és '81-ben merítkeztél be, mert*

neked is kellett ez a felkészítés. Miért nem kerteteket akartál tervezni, mint inkább az Úr a kertjét gondozni? Elhívást kaptál, aztán.?

– Igen, miután diakónus lettem.

– *Hogy lesz valaki diakónus Koreában? Úgy, hogy mindig ott van az alkalmakon?*

– Nem, házasság után. Miután 3 évig jártam a gyülekezetbe, utána a pásztor ajánlott egy szolgálati területet, hogy legyek aldiakónus.

– *Akkor már a dicsőítésben szolgáltál?*

– Még nem. Vasárnap gimnazistákat tanítottam, ifjúsági csoportot vezettem, hetente négyszer részt vettem alkalmakon. Vasárnap gimnazistákkal szolgáltam, hétközben pedig a fiatalok ifjúsági csoportjában. Otthon sokat imádkoztam.

– *Mellette még dolgoztál?*

– Persze, rendszeren dolgoztam a munkahelyemen, utána mentem az ifjúsági csoporthoz.

– *Rebekával mikor találkoztál?*

– Ő is szolgálatban volt, mint telefonos lelki tanácsadó.

– *Először aldiakónus lettél, utána diakónus?*

– Utána igazi diakónus. Két év múlva újra kiválasztják, imádkoznak érte, felkenik.

– *Tehát először 3 év, utána még 2 év. Ezek szerint megtérése után 5 év múlva lehet valaki diakónus, ha úgy látja a pásztor is, és ajánlja. Te milyen szolgálati területet kaptál az 5 év leteltével?*

– Gimnazistákat tanítottam továbbra is, és 1988-ban kezdtem tanulni teológiát, nagyon sokat foglalkoztam az Isten munkájával.

– *Beleszerettél?*

– Konferencián, kis rendezvényeken dicsőítésvezető voltam.

– *Elmentél nappali tagozatra tanulni?*

– Igen, a teológiát 3 évig nappalin tanultam, és mellette már alpásztorként szolgáltam.

– *Egy pásztorhoz hány tag tartozik?*

– 3 évig kell alpásztornak lenni – a teológiai éveken kívül – ahhoz, hogy pásztor lehessen valaki. Tehát én 6 évig voltam alpásztor. Munkásokhoz mentem.

– *Hány munkás tartozik egy alpásztorhoz?*

– Én alpásztorként 17 csoporttal dolgoztam. Egy csoportban 10–50 ember van. Ez körülbelül 500 munkás is lehet.

– *A pásztorhoz hány alpásztor tartozik?*

– Koreában először mindenki alpásztorként szolgál. Az lehet pásztor, aki saját gyülekezetet hoz létre. Körülbelül 400 alpásztor és 300 pásztor van.

– *Tehát nem úgy van, hogy egy pásztornak van 3 alpásztora?*

– Az számít, hogy te hány évet szolgáltál.

– *Tehát ugyanúgy szolgál a pásztor és az alpásztor, csak az alpásztor még nem dolgozott annyi ideig, azért nem pásztor. Van vezető pásztor is? És a csúcson pedig Yonggi Cho.*

– Igen. Yonggi Cho alatt 3 helyettes főpásztor van. És a főpásztor Yonggi Cho.

– *Elvégezted az iskolát, majd 3 évig alpásztor voltál, utána lettél pásztor, tartozott hozzád kb. 500 ember, 500 munkás, akiket pásztoroltál? Akkor ez azt jelenti, hogy ők házicsoportokba voltak osztva.*

– Igen. A házicsoportnak van vezetője, de azért kell rájuk felügyelni. Hetente hétszer pedig prédikálnom kellett.

– *És hol kellett prédikálni?*

– Munkahelyeken. Koreában a munkahelyen ebédidőben keresztény gyűlések vannak.

– *Ez nagyon érdekes.*

– 30 perc istentisztelet. Az ebédidő hivatalosan 1 óra, így van idő a lelki eledelre is.

– *Tehát te odamész, és mondod: „Na, keresztények, ide! Amíg ti esztek, addig én mondom az igét.”?*

- Van azoknak vezetője.
- *Összegyűjtik az éhes nyájat, csak prédikálnod kell? És előtte esznek vagy utána?*
- Utána esznek. Istentiszteleten nem esznek.
- *Hű, de jó. Tehát először te prédikálsz. Nagyon várhatják már, hogy mikor jön az ebéd. Mikor fejezed be?*
- Pontos időben kell befejeznem.
- *Akkor megtanultál röviden prédikálni.*
- Koreában senki nem prédikál 2 órán át. David Yonggi Cho is pontosan befejezi.
- *Ő mennyit prédikál?*
- 30 percet általában.
- *Ő is? Ez fantasztikus.*
- Én is a gyülekezetemben. Nagyon fontos, hogy a prédikátor szolgálata előtt mit kap Istentől. Nem közben, hanem amit előtte adott az Úr, mit kell prédikálnom. David Yonggi Cho is mindig erre a megharcolt, meghallott és megértett isteni kijelentésre alapozza szolgálatát.
- *Tehát kijártál a munkahelyekre, és ott prédikáltál ebédidőben. Mindennap?*
- Mindennap. Hétköznapon hétszer prédikáltam, szombaton este is prédikáltam, vasárnap egyszer este a nagyáruházban. Ott 200 ember gyűlt össze. Munka után. Vasárnap munkaidő után odamentem és prédikáltam.
- *Ezekre a prédikációkra eljönnek olyan emberek is, akik nem hívők?*
- Természetesen. Prédikáció után mindig van megtérésre szóló felhívás.
- *És akkor hívjátok őket a nagy imaházba?*
- Igen, igen. Általában egy-két érdeklődő van.
- *Nagyszerű! Tulajdonképpen minden prédikátornak és alprédikátornak az a fő dolga, hogy menjen ki az emberek közé prédikálni, és nem az, hogy a templomban prédikáljon.*
- Igen.
- *És abban a nagy gyülekezetben, ahol Yonggi Cho szokott prédikálni, ott prédikál más is vagy csak ő egyedül?*
- A főteremben nem prédikálhatunk mi, helyettese van.
- *Ott sose prédikáltál?*
- A teológia elvégzése után ott szolgáltam a nagy színpadon énekvezetőként, de nem prédikáltam. De amikor visszamentem Koreába látogatni, akkor már prédikáltam.
- *Akkor érdemes visszamenni.*
- Ha visszamegyek, szívesen fogadnak.
- *Hát igen. A misszionárius az misszionárius. És hány misszionárius van?*
- Körülbelül 700.
- *Tehát ugyanannyi misszionárius van, mint amennyi pásztor?*
- Igen. A világ minden részén.
- *Amikor pásztorokdtál, gondoltad, hogy misszionárius leszel? Egyszer éjjel álmodtál róla, vagy Rebeka mondta, hogy el kéne menni Oroszországba?*
- Amikor teológiát tanultam, Kínába akartam menni.
- *Vannak kínai rokonaid?*
- Nincsenek. De úgy gondoltuk, az Keleten van, az arcunk sem üt el az ottani emberektől. Nem hallhatóan szólt Isten szava hozzánk, hanem a szívünkben éreztük, vágy volt bennünk, elhívás. A Szent Szellem megérintette a szívünket. Rebeka is járt bibliaiskolába 3 évet. Abban az időben a koreai gyülekezetben sok ismerősöm volt. Csináltunk akkorra már két énekkazettát. Az egyiknek a címe „Jöjj a szentek szentjébe” volt. Ennek ellenére úgy döntöttem, hogy én nem a Yoido gyülekezetben szolgálok, inkább elmegyek misszionáriusnak. Isten Szelleme szólt, hogy most nekem menni kell.
- *Voltál Oroszországban, és Koreába visszamenve elkezdted oroszul tanulni, készültél Oroszországba. És akkor Yonggi Cho odahívott magához, hogy...*

- ...hogy inkább Kelet-Európába menjek.
- *Nem volt rossz érzés, hogy nem odamész, ahova szeretnél? Azt sem tudod, kicsodák ezek a magyarok. Az oroszokat legalább már ismered.*
- Ez először nem volt jó érzés. Természetesen felvetődött bennem, hogy miért ő mondja meg, hova menjek. De nekem engedelmeskednem kell, hiszen előljárom.
- *Ez nagyon szép.*
- Ő imádkozó ember, az Úrtól kapja a kijelentést. Ha ő engem Magyarországra, Kelet-Európába akar küldeni, nekem engedelmeskednem kell. Nem siránkoztam, hogy nem ez Isten akarata. Akkor csak hittem, most már tudom, hogy ez Isten akarata. A Bibliában első az engedelmesség.
- *Így van. Első az engedelmesség. És már ott elkezdted magyarul tanulni?*
- Egy hónapot tanultam magyarul.
- *Tehát köszönni már tudtál! Hol kezdtétek? Kerestétek a dél-koreaiakat? „Most már gyertek ebbe a gyülekezetbe!” – mondtátok nekik?*
- Először 1993. május 8-án indult a gyülekezet-plántálás két másik koreai családdal. Hívtuk az embereket az utcáról. Énekeltünk a Gazdagréti lakótelepen. Onnan jött néhány ember. Velük együtt tartottunk istentiszteletet. De csak egy napig, mert az utcai evangélizáció miatt az iskola gondnoka nem engedte, hogy ott gyűljünk össze. „Ez egy szekta” – mondta. Bezárta előttünk az előre kibérelt tornatermet. Négyszer a János-hegyen tartottunk istentiszteletet az erdőben. Tizenhárman mentünk az erdőbe.
- *Később?*
- Más iskola ebédlőjét béreltük ki. Továbbra is hirdettük az evangéliumot a lakótelepen, az utcán.
- *És a rendőrök nem vittek el benneteket?*
- Nem. Az Úr viszont szaporított bennünket, két hónap alatt húszan lettünk.
- *Amikor '93-ban Yonggi Cho itt volt, részt vettél az előkészítésben?*
- Igen. Amikor a David Yonggi Cho evangélizációját előkészítettem, akkorra már 40 fő járt a gyülekezetbe.
- *Tulajdonképpen 6 hónap alatt.*
- Olyanok is eljöttek, akik ismerték David Yonggi Chot. Őket inkább a koreai gyülekezetbe küldtem.
- *Van itt Budapesten külön koreai gyülekezet?*
- Igen.
- *Amikor Yonggi Cho itt volt, meg volt elégedve a fejlődéssel?*
- Nem volt a gyülekezetünkben, csak a közös konferencián. Abban az időben a magyarországi ébredésért jött, nem a gyülekezet meglátogatásáért.
- *Koreába mikor szoktatok visszamenni?*
- Májusban, hogy beszámoljunk a misszió munkájáról.
- *Élnek a szüleid? Meglátogattátok őket is ilyenkor?*
- Igen, természetesen.
- *Büszkéek rád? Keresztények lettek vagy még buddhisták?*
- Az egész családunk megtért általunk. Apám két évvel ezelőtt átköltözött a mennyországba.
- *Hány testvéred van?*
- Velem együtt öten vagyunk. Két leány, három fiú.
- *És a feleségedék?*
- Náluk is két leány és három fiú van.
- *'93-ban 40-en voltatok. Jelenleg hányan vagytok?*
- Most 200 ember jár a gyülekezetbe.
- *Vannak koreaiak is közöttük?*
- Igen, húszan.

- *Az istentisztelet menete ugyanaz, mint Dél-Koreában?*
- Hasonló.
- *Mit szeretnél a gyülekezettel kapcsolatban? Mi a cél, a terv?*
- Öt cél van: imádkozó, cselekvő, áldásban járó, szeretetben maradó, növekvő gyülekezet. Cselekedet, hogy hirdessük az evangéliumot. Imádkozunk a Szent Szellem keresztségért; mert mindenkinek kell szellemi, lelki, anyagi áldás. Szeretetben maradni nagyon fontos. Magyarországon jobban, mint Koreában, mert sokan nem szeretik egymást. Gyülekezetről gyülekezetre járnak a testvérek, ha nem szeretik egymást, ettől egyre több a szeretetlenség. Hiába történnek csodák, hiába van jelen a Szent Szellem, ha szeretet nincs, akkor minden hiábavaló, nem lesz növekedés. Ha ez a négy feltétel megvan, akkor törvényszerű a növekedés. Szeretet van, imádkozás és cselekvés is. Mert a cselekvés eredménye a növekedés. Igen, igen. Mi hetente egyszer mindig evangélizálunk, szerdánként. A Keleti pályaudvarnál, a Nyugati pályaudvarnál, a Blaha Lujza téren vagy a Moszkva téren, az Örs vezér terén. Ott járkalunk.
- *Gondolom, ez a cselekvés része.*
- Fontos. Nagyon sok gyülekezet bezárkózik. Egymást szórakoztatják. Hajnali imaóráink vannak kedden és csütörtökön fél 6-tól.
- *És meddig tart?*
- Hétfőig. Pénteken Gecsemáné imaóra is van. Az nagyon jó. Este 6-tól fél 9-ig. Témákért imádkozunk. Vasárnap 10 órakor istentiszteletre gyűlünk össze a Gyógypedagógiai Főiskolán. Ott általában 150-en vagyunk.
- *Házicsoport alkalmaitok is vannak?*
- Igen, minden csütörtökön.
- *Hány házcsoport van?*
- Budapesten 5.
- *Még van jónéhány ember Magyarországon, aki nem tért meg. Így aztán van mit tenni. Milyen konferenciákat szoktatok tartani?*
- Három napos böjttel egybekötött kampányt csinálunk.
- *Nem esztek három napig? Ez igen!*
- Tavaly a Váci Mihály Kollégiumban voltunk 34 gyülekezetből, pünkösdből, karizmatikusból. Naponta 260 ember gyűlt össze. Idén júliusban 15-étől 4 napos konferencia lesz a Váci Mihály Kollégiumban.
- *Mi lesz a téma?*
- Sok minden: a megtéréssel, szellemi harccal kapcsolatban. Arról is szó lesz, hogy Magyarországon mi a szellemi növekedés akadálya. A szellemi ébredésről is beszélünk, a böjttel, az ima hatásáról, a keresztyén családnak, valamint Isten Igéjének fontosságáról, a dicsőítésről, az imádról, a szellemi ajándékokról, az egészségről, a szentségről, az istenfélelemről.
- *Úgy tűnik a jelenlévők a böjt áldásain túl, a bőség áldásait is tapasztalhatják.*
- A böjt és ima konferenciának Koreában nagyon nagy hatása volt, keresztyéneket változtatott meg. Ha a keresztyének megváltoznak, akkor óriási ébredés történik. Magyarországon nagyon nagy szükség van böjt- és imakonferenciákra. Hiszem, hogy Isten ezek által is megváltoztatja népét, felkészíti az oly rég várt, de már az ajtó előtt álló ébredésre.
- *Gondolom, akik részt vesznek ezen a júliusi konferencián, azok majd a lelkigondozásban is segítenek Yonggi Cho szolgálata idején.*
- Igen, szeretnénk felkészült lelkigondozókat „hadba fogni”.
- *Hogy készülsz a Yonggi Cho konferenciára mint egyik meghívója? Mi Yonggi Cho mostani jövetelének célja? Ugye jól tudom, hogy 1993-ban a magyarországi ébredés volt. Most is az ébredés, a hitmélyítés a cél?*
- 1993-ban nagyon jó volt a szolgálata, Isten megáldotta a konferenciát. Tetszett

mindenkinek, de elmúlt. Nem történt meg a várt áttörés. Most Magyarországon a pásztorok és keresztények sokkal nyitottabbak, jobban ismerik Isten munkáját, van látásuk Isten tervére vonatkozóan. Ha most hallanak ilyen tanítást, az jobban ösztönözi őket arra, hogy csinálják is, és megmaradjanak abban.

– *Cselekvésre kell ösztönözni a magyarokat?*

– Igen. Nem elég, hogy csak lássa, hallgassa a Szent Szellem hatalmasságát, hanem ő is csinálja, cselekedje.

– *Ez a célja a mostani konferenciának?*

– Igen. Tudod, nem tudjuk, mikor jön ezután újra David Yonggi Cho Magyarországra szolgálni. Öt év múlva már az Úr Jézust várjuk. Tényleg az utolsó idők jeleit látjuk.

– *Több könyv is kiadás alatt van. Melyek azok a könyvek, amiket szeretnél megjelentetni, mire Yonggi Cho jön?*

– Az egyik; Az Úrral együtt imádkozzatok, a Miatyánkról szól. Újra szeretném kiadni a Negyedik dimenziót. Továbbá egy házicsoport tananyagot, valamint a Hármas áldást...

„Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, olyan egészséges legyél, amilyen jó dolga van lelkednek” (3Jn 2). Először Isten szellemileg elevenített meg minket, majd megáldotta életünket, megmentett az átokból, harmadik áldás a testi egészség, a gyógyulás. A könyvében nagyon jól magyarázza ezt a hármas áldást. A Hármas áldás az életről, a személyes életről szól.

– *Nagyon sokan félremagyarázták a Negyedik dimenziót.*

– Igen, azért, mert aki a keleti kultúrát nem ismeri, a szavakhoz kötődő jelentéseket sem ismerheti. Például ezt a szót használják Koreában: rendeljünk az Istentől. Magyarországon ezt félreértik. A „rendel” ige azt jelenti nálunk: már megvan, az enyém, csak elkérem.

– *Igen, értem, a sajátomat kérem.*

– Koreában ez is benne van a „rendel” jelentésében. Tehát ha ezt mellette elmagyaráznám, jobban lehetne érteni, kevesebb lenne a félreértés. Igen, sokan nem értették, hogyan parancsolhatnánk az Istennek, kérek egy íróasztalt, de nem is akármilyent. Nekem nem jó ez a fekete, ami itt van, hanem én kérek egy mahagónit vagy egy barnát. Ez így félreérthető. Ugye, Isten nem a mi rabszolgánk, akinek parancsolok, hogy „hozd ide!”, és akkor ő adja, ahogy mi kérjük.

David Yonggi Cho azt is elmagyarázta, hogy nem messze van tőlünk Isten, hanem közel. Olyan ez, mint a szülő-gyermek kapcsolat. Ilyenkor lehet kérni: „Apám, kérem szépen ezt.” A gyermek örököse az apának. A tékozló fiú elkérte az örökség felét, mert az az övé volt. Igen. Ha valaki ismeri a koreai kultúrát, akkor jobban megérti a könyvek tartalmát, és nem magyarázza azokat félre. A könyvek szellemiségét is meg kell érteni.

– *Ha újra kiadjátok a Negyedik dimenziót, írsz hozzá magyarázatot?*

– Igen. Szeretnék.

Órájára néz, jelezvén, ideje lejárt. Jogos, hisz beszélgetésünk már kétszer is túllépte a fél órát. Kislányának – aki kiváló zenész –, hangversenye van, annak már csak a végére ér oda.

Az ajtóban búcsúzásként még elmondja, hogy azért vette fel a Péter nevet, mert Péter apostolt tekinti példaképének. Yonggi Cho évtizedekkel ezelőtt a Pál nevet használta, ma a Dávidot.

Mert a név kötelez. Eszembe jut, hogy néhány órája találkoztam egy angolai fiatalemberrel, akit Pedro Jézusnak hívnak. Ha nekünk is megadatna az a lehetőség, hogy nevet változtatnánk, kinek a nevét választanánk? És közben integetek Péternek. Ő már választott.

Imatábor '98 • Molnár Anita, Komló

„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit.” Zsolt 37,4

– Fújjatok kürtöt a Sion-hegyén, álljatok résen a Sion-falán – énekeltük sokadszor, a már szinte táborindulóvá vált éneket 1998. június 22–28-a között a soltvadkerti imatáborban.

Gyönyörű környezetben kb. 80–85 fővel kezdetét vette – immár negyedik alkalommal – a közbenjárók tábora, kik valóban elhatározták: ezt a hetet az Úr közelségében akarják élni. A táborozók (3 évestől 77 évesig) az ország minden részéről képviseltették magukat, sőt Csehországból is volt testvérünk. Csodálatos volt megtapasztalni a szeretetközösséget, hogy Isten Lelke összeköt, s egy célért – Isten országának előrehaladásáért – dobban a szívünk.

Reggelenként áhítattal kezdtük a napot – voltak, akik hajnali csendességgel, majd tanításokat hallhattunk *Nyeste Ferenc* lelkipásztortól a következő témákban:

- Dicsőítés és imádat által megragadni az ígéretet
- Az egyéni imaélet fejlődése, a közbenjárás imája
- Az imádkozás motívumai
- Néhány bibliai imádság vizsgálata

A tanítások után meghatározott célokért (az OIH imatémáiért, a jelenlevők gyülekezeteiért, személyes kérésekért: betegségek gyógyulásáért, szabadulásokért) jártunk közbe Atyánk előtt, tudva: az Úr közel van az Őt félőkhöz, meghallgatja kiáltásukat. Tudom, Isten felel, felelt imádságainkra, mert „jó és gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak”. Ebéd és szabadidő után (mely testvéri kapcsolatok kialakításával, további közösség gyakorlással telt el), 10 csoportban foglalkozások voltak, ahol még közelebb kerülhettünk egymáshoz, elmondva talán az egész közösség előtt el nem mondott titkos kéréseket, megvallásokat. Az Úr kegyelmesen lehajolt, hisz szívünk őszinteségével járultunk a kegyelem trónjához, s válaszolt kiáltásunkra, megújított bennünket, megerősített az elhívásban, voltak, akiket Szentlelkével betöltött. Dicsőség ezért az Úrnak!

Esténként a táborban kapott élmények, valamint személyes bizonyosságok örvendeztették szíveinket. Isten összekapcsolta akaratát kéréseinkkel és beteljesítette azokat.

Vendégeink voltak *Süveges Imre* a sátormisszió, és *dr. Kovács György* a baptista gyülekezetplántálás vezetője. Munkájukról, a közbenjárás hatékonyságáról tettek tanúságot, melyekért imádkoztunk is.

Éjszakánként az imádságok folytatódtak – igazi táborélet valósult meg –, s az Úr tovább munkálkodott. Többen nyertek Szentlélek-keresztiséget (heten) megújultak (kilencen), elhívást kaptak a szolgálatra (heten). Hatalmasan cselekedett az Úr!

27-én országos közbenjáró imanapra gyűlt össze kb. 130 testvér, melyen igei buzdítások, célirányos imádságok (gyülekezetek ébredése, felekezeti határok lerontása, új gyülekezetek alakulása, missziós munkák, közbenjárók közössége, Isten Szellemének kiáradása, teológiai iskolák, szolgálattévők, isteni stratégia, engedelmség, a külföldi imacsoportok, az újszászi 168 órás imalánc, Halld, Izrael-konferencia), közös úrvacsora tett egyé bennünket.

Végezetül néhány testvért megkérdeztem, mit jelentett számára ez az imatábor.

– Előző évben itt voltam, és nagy szabadulásban volt részem. Jó az új kapcsolatok kialakulása és a közbenjárás. Minden betokosodott pünkösdi hívő jöjjön el, hogy megújuljon! (*Jutka, Tatabánya*)

– Harmadszor vagyok ebben a táborban, és ha Isten segít, minden évben eljövök. Aki tehet a táborért valamit, teljes erejéből tegye meg szellemileg és anyagilag is! (*Steszkoné, Petneháza*)

– Helyreállítást Krisztusban! (*Andi, Gyömrő*)

– Új testvéri kapcsolatot, a szeretet általi egység munkálását, az imádkozásban való fejlődést és az ébredésért való közbenjárást. Jövöre újra jövök! (*Zsolt, Budapest*)

– Tudom, Istennek egyik gyémántja vagyok, amit fényesre csiszol, és ha fáj is, az Ő tenyerén nyugszom, és biztonságban vagyok. *(Móni, Kalocsa)*

– Az imatábor számomra az első év után minden alkalommal épülést, megújulást, új testvérek megismerését, fejlődést az imaharcban, ezáltal a lelki ajándékok megnyilvánulását jelenti. *(Ibolya, Nagykőrös)*

– Az imatáborban először voltam, és nagyon jó volt. Sok mindent kaptam az Úrtól. Megszabadított nagyon sok köteléktől, melyek születésemig nyúlnak vissza. Hatalmasan gyógyított, és betöltött újra, megerősített Szentlelkével. Ajánlom minden testvérnek, jövőre jöjjön el, ha megújult hívő életet akar élni. *(Bea, Komló)*

– Harmadszor vagyok ebben a táborban, és minden alkalommal vágyakozva jöttem. A tavalyi táborban eltörött a lábam, de nem éreztem semmi hiányt, mert a testvérektől jövő szeretet kárpótolt mindenért. A gipsz levétele után az orvos megkérdezte, hogy melyik lábam tört el, mert nem volt látható jele. Az Úr meggyógyított! Elhívást is kaptam: azóta van a gyülekezetünkben imacsoport, ami növekszik. *(dr. Temesné Edit, Székesfehérvár)*

Azt hiszem, ujjongó örömmel mondhattuk egymásnak: jövőre újra találkozunk!

„Nem bolond, aki odaadja, amit úgysem tarthat meg, hogy megnyerje azt, amit nem veszíthet el.” *(Jim Elliot)*

Jobb adni • Bernhardt Gyula

Eljutottak rendeltetési helyükre azok a csomagok, amelyeket közösségünk a budapesti pünkösdi konferencián gyűjtött. A csoport június 17-én indult Romániába a Hajnalcsillag Alapítvány segítségével. Az utánfutóval ellátott kocsit a hosszú úton Nyári Jenő testvér, az Alapítvány vezetője vezette, akit elkísért egyik munkatársa, Cieklinski Sándor. Közösségünket Bernhardt Gyula és Nagy László testvérek, a budapest Agapé gyülekezet tagjai képviselték.

Egyhetes ottlétünkben megélhettük Isten gondviselő hatalmát és megőrző kegyelmét. Átjutva Romániába, az út nagy részét szakadó esőben tettük meg, majd az áradásokban tönkrement utakon folytattuk. A csomagok nagyrészt Erdélyben élő szegény sorsú hittestvéreink között osztottuk szét, de átmenve a Kárpátokon, a Moldvában lévő, még nehezebb körülmények között élő testvéreink nyomorúságát is tudtuk enyhíteni. Azon a területen óriási viharba kerültünk. Jégeső szakadt, fák dőltek az útra. Mégis Isten kegyelmes hatalmának köszönhetően a csomagok az utolsó darabig eljutottak a rászorultakhoz. Méginkább szükség volt most az adományra, hiszen az árvizek, a belvizek, a jégeső hatalmas területet pusztított el. Láttunk embereket, akik sírtak a földjeik mellett, amelyet letarolt az ítéletidő. Mindezek ellenére, amikor három alkalommal részt vehettünk istentiszteleteiken, nem megriadt, hanem Istenben bízó, boldog emberekkel találkozhattunk, akik mint a szomszédos föld, úgy szívták magukba Isten üzenetét. Láthattuk a Hajnalcsillag Alapítvány többéves munkájának áldott eredményét, az ottani megbizottak fáradságot nem ismerő munkáját. Szív közelbe kerültünk Fodor Sándor testvérrel, aki a Marosvásárhelyen levő elosztó bázis munkatársa és Máté Zoltán testvérrel, aki az ottani szociális munkát vezeti, és a Székelyudvarhelyen levő új, praktikus kialakított bázist irányítja. Az Úr előrelátó, bölcs szívvel áldotta meg az Alapítvány keretében itthon és ott szolgáló testvéreinket. Meglepő dolgokat valósítanak meg. Nem tartják végleges megoldásnak a segélycsomagok küldését, hanem munkára, hasznos tevékenységekre keresnek lehetőségeket. Egyik helyen tehenet vettek, hogy a szegény család tejhez jusson. Ennek a tehenének a borját jövőre egy újabb család kapja majd meg, és így folytatódik évről-évre. Azt hiszem, imádkozni kell azért is, hogy üszőborjak szülessenek, hogy több tejhez juthassanak a rászoruló családok. Komoly, házjavító és építő programjuk is

van. Láttunk olyan házakat, amelyeket a Hajnalcillag Alapítvány segítségével építettek újjá. Megálltunk olyan új ház előtt is, melynek helyén nemrég beomlott a rozszant viskó, sokgyermekes család élt benne. Az Alapítvány jelzésére nemzetközi brigád jelent meg. A testvérek rövid idő alatt felépítették ezt a takaros épületet, ahol most már emberibb módon él a család. A földhöz jutott testvérek eszközök hiányában csak keservesen tudták a földet megmunkálni. Van, aki lovat, szekeret kapott. Egy gyülekezetet a svájci testvérek megajándékoztak egy remek traktorral, a hozzávaló ekével és boronával. Már elkészült a szántási terv a földek megmunkálására. Ősszel, ha ezzel meglesznek, akkor jöhet a többi falubeli földjének szántása, így munkához és anyagiakhoz juthatnak majd.

Megfordultunk Daróc községben is, ahol a múlt év karácsonya körül ébredési hullám indult meg. Istentiszteletükön húsz felnőtt és húsz gyermek társaságában boldog szívvel dicsőítettük az Urat. Székelyudvarhelyen a szép épület ima- és tantermébe meghívják szombatonként a környéken lakó gyermekeket. Képzett oktatók imádkoznak velük és tanítják őket Isten dolgaira. Részt vettünk ilyen alkalmon is. Azok a gyermekek, akik jól feleltek a bibliai kérdésekre, szép ajándékot és édességet kaptak. Ezek a fiúk és lányok azután elmondták az örömhírt családjukban, a szülők és a hozzátartozók is elfogadták az Urat. Ottlétünkör bejártuk Székelyföld egy részét, gyönyörködtünk az ízes magyar beszédben. Meglátogattuk Botosánban a pünkösdi árvaházat is, ahol hetven gyermeket gondoznak. Ez az objektum a mellette levő szép imaházzal külföldi testvérek segítségével épült.

Új napra virradva kértük Isten tanácsát, mindig hatalmasan átéltük jelenlétét és vezetését. Egyik távoli célunk felé indulva, az utak átázása miatt emberi számítás szerint semmi remény nem volt arra, hogy odajutunk. Hittel nekivágtunk a különösen nehéz helyzetben levő családok érdekében. Körös-körül járhatatlan utakat találtunk, de a mi utunkat Isten betakarta, és a csomagok eljutottak céljukhoz. Csodák sorát éltük át.

Küldetésünk végén nehéz volt szavakat találni hálánk kifejezésére. Övé a hála, a dicsőség és a felmagasztalás mindörökké.

Az Úr ügyéért csak égni lehet • Szilágyi Zsuzsanna

A Pünkösdi Teológiai Főiskola gazdasági igazgatójával, Makovei Jánossal beszélgettem elhívásáról, munkájáról. Korai megtérése az emberekkel való törődésre ösztönözte. Minden lehetőséget kihasznál fiatal kora és az akkori politikai helyzet ellenére. Akkor még nem gondolt arra, hogy lelkipásztor legyen, de arra igen, hogy az emberekkel foglalkozni kell. Nagyon szeretett iskolába járni, tanulni, szorgalma mind a mai napig tart.

Közgazdasági pályán indult el, majd kemény munkával jutott előre, végigjárva a „szamárlétra fokait”. Sokat jelentett számára a lelki munka valamennyi területe. Gyermektanítóként, bizonyágtevőként, prédikátorként munkálkodott a gyülekezetben. A lelkipásztori munkára való tudatos készülés kimaradt az életéből, ugyanis a lelkipásztori szolgálat neki elérhetetlennek tűnt. Élete során mégis több gyülekezetet pásztorolt, fontos feladatokat látott el, és azt láthatjuk, hogy engedelmességét, emberszeretetét Isten megáldotta, és fokozatosan egyre magasabbra emelte. Erről a mozgalmas életútról számol be nekem örömmel és hálás szívvel János bácsi, aki polgári foglalkozását illetően közgazdász.

– *Mennyi ideig dolgoztál a szakmában?*

– 1976. március 1-jéig dolgoztam polgári munkahelyemen, majd a közösség titkáráként végeztem tovább munkámat. A gyülekezetben gyermekmunkát végeztem, amit akkor nem lehetett nyíltan csinálni, hanem csak rejtve, titokban. 15 évig gyermekekkel foglalkoztam. 22 éves koromtól az akkori gyülekezetem (Dózsa György úti) presbitere lettem. Különböző gyülekezetekbe jártam szolgálni, és gyermekmunkát is folytattam a társaimmal, ami igen komoly feladat volt. Arra gondoltam, hogy talán egy kisebb gyülekezetben igehirdetőként fogok szolgálni, segíteni. Amikor Isten hívását hallottam, éppen főkönyvelő voltam egy

sikeres cégnél. Akkor sem lelkipásztori szolgálat volt kijelölve számomra. A közösségnek olyan ember kellett, aki gazdasági vonatkozásban kézbe veszi az országos központ ügyeit. Abban az időben országos előljáró csak akkor lehetett valaki, ha vezető volt egy gyülekezetben is, ez kapóra jött a tápiószentmártoni gyülekezetnek, ahova már addig is jártam segíteni, és rendkívül jó kapcsolat alakult ki közöttünk. Azonnal meghívtak lelkipásztornak. Már előtte is tettem azt, amit egy lelkipásztor: törődtem velük. De attól kezdve hivatalosan is el kellett járnom a nevükben. 1975-ben a választáson országos titkárnak választottak meg, és emiatt előbb-utóbb fel kellett adnom polgári foglalkozásomat, hiszen a kettő nem mehetett együtt.

– *Milyen biztatást kaptál akár emberektől akár Istentől, hiszen otthagyni egy jó munkahelyet, főképp, ha sikeres is benne az ember, és szereti is csinálni, nem mindennapi dolog.*

– Tudod, én nagyon szerelmes ember vagyok, az Úr Jézus Krisztusba és az Ő ügyébe vagyok szerelmes, ez elveszi az eszemet, elvesz mindent. Az akkori társaim a szemembe mondták, hogy nem vagyok normális. Bár az Úrnak úgy is lehetett volna szolgálni, hogy az ember megtartja pozícióját, rangját. Kényelmes életem volt, bár keményen megdolgoztam érte, hiszen olyan eredményeket kellett produkálnom, ami miatt lenyelték, hogy aktív hívő ember vagyok. Ízig-vérig közgazdász voltam, kaptam a kitüntéseket egymás után. Sikeres ember, nős és családunk is volt. Az akkori vezetés és fiatal barátaim, akik már a szolgálat területén előttem jártak, határozottan kértek, hogy döntsek, szükség van rám. Ezután mondtam Istennek, hogy nekem családom van, a feleségemmel együtt kell döntenem. Ha ő természetesen veszi, hogy menjek, még ha váratlan is a helyzet, akkor egyértelmű lesz, hogy ez nem csupán az emberek hívása, hanem az Úré is. Amikor hazamentem és előadtam a kérést, magam is meglepődtem, amilyen természetesen fogadta. Így sikerült dönteni. A fizetésem még a felét sem érte el a korábbinak, és vállunkon a gyerekekkel, átsuhant a fejünkben az a kérdés, hogy vajon hogyan oldjuk meg anyagi dolgainkat, de ez nem ingatott meg minket. Jó volt, hogy nem egyedül döntöttem, és ez biztonságot adott, hogy a munkát szívvel-lélekkel végezzem. Nem mérlegeltük azt, hogy mi lesz a gyerekekkel. Érték őket hátrányos megkülönböztetések, de ugyanakkor Isten megmutatta, hogy meg tud változtatni embereket, hiszen abban az időben az ilyen posztot betöltő apa gyermeke mindenre számíthatott, csak segítségre nem. Isten azokban a helyzetekben is megmutatta dicsőségét. Ha valaki úgy vállal nehéz helyzeteket, hogy az Úr szól, akkor nem tévovázik, még akkor sem, ha negatív következmények elé néz. Sok áldás származott belőle.

– *Mennyi ideig voltál lelkipásztor?*

– 1976-ban lettem lelkipásztor és országos titkár egyszemélyben, és egészen 1996. december 31-ig végeztem ezt a szolgálatot. Ekkor jöttem vissza Kanadából.

– *Hány gyülekezetet pásztoroltál pályafutásod alatt?*

– Tápiószentmártonban és környékén kezdtem, majd központi intézkedésre kerültem Bakonycsernyére. 1983. május 1-jétől lettem a békési gyülekezet lelkipásztora 1992 októberéig, ahonnan Kanadába mentünk négy évre.

– *Tehát az a bizonyos döntés 1975-ben meghatározta egész életedet.*

– Akkor egy évig még rendeznem kellett az ügyeimet, át kellett adnom a munkakörömet, majd csak azután kerültem teljesen a közösségbe 1976. március 1-jétől.

– *Így egy évig pásztorként és könyvelőként dolgoztál. Nem volt ez nehéz feladat?*

– Nehéz volt, de az utána következő munkám sem volt könnyebb, hiszen titkárként és lelkipásztorként kellett szolgálnom, ügyeket intéznom. Egyedül Kanadában volt könnyebb a munkám, ahol „csak” a pásztori munkával kellett foglalkoznom. Elismertek teljes jogú kanadai lelkipásztornak az ottani közösségben, ami anyakönyvezési jogokkal is járt az állam részéről.

Idehaza a közösség érdekében a közgazdaság minden területével foglalkoztam, beruházásokkal, szervezéssel és egyéb munkákkal. Szívesen csináltam és csinálom ma is,

hiszem ez az Úr ügye. Amikor a főiskolára kerültem, kértem, hogy ne csupán pénzügyi munkát végezzek, hanem lelki munkát is.

– *Most is jársz szolgálni gyülekezetekbe?*

– Igen, nem pásztorolni, de szolgálni Tatabányára, Isaszegre és Soltvadkertre. Nagy élményeim vannak, mert mindig telt imaház vár, és nagyszerű dolgokat élünk át. Ez kell is ahhoz, hogy ha az ember belefáradt a sokféle papírmunkába, akkor regenerálódjon.

– *Mi volt az a dolog, ami arra indított, János bácsi, hogy félretéve a lelkipásztori munkát, maradvá a lelki munka területén, a Bibliai Főiskola gazdasági igazgatójaként dolgozzál?*

– Igazán nem tudom megfogalmazni azokat a döntéseket, amelyek mindig olyan érthetetlenül következnek be. Nekem eszembe sem jutott, hiszen az induláskor nem szólítottak meg. Akkor sem az időből, sem az erőből nem futotta volna, mivel a békési gyülekezetet és környékét láttam el. Így látóköromön kívül esett az iskola, de ez nem jelentette azt, hogy nem érdekelt. Telegdi József testvér keresett meg ezzel a felkéréssel, amin én lepődtem meg a legjobban. Egyik oldalról tetszett a dolog, mert a tanítás mozdította a szívemet. A másik oldalról pedig nem választhattam, hiszen a békési gyülekezet képviselői már korábban felkerestek, hogy menjek vissza hozzájuk. Azt mondtam akkor nekik, hogy megyek, ha hívtok. Ezért csak azt tudtam mondani, hogy nagyon megtisztelő a meghívás a főiskolára, de a békésieknek igent mondtam. Hacsak azt nem mondják, hogy valaki más jön lelkipásztornak. Pár nappal később, amikor éppen itthon voltunk szabadságon, a békési vezetők (kényelmetlenül érezve magukat ugyan) közölték, hogy mégsem kell odamennem. Így, tudva, hogy semmi sincs véletlenül, elfogadtam a meghívást a főiskolára.

– *Mennyire segített a gyülekezeti munkában közgazdász mivoltod?*

– Érdekes dolog. Amit teológiai tantárgyakkal együtt nehéz megtanulni: a rendet, a pontosságot, a szervezést, az összeszedettséget a közgazdaság azt tanította meg nekem, hogy mit jelent az Úr ügyét pontosan végezni. A munkahelyemen kicsi eltéréseket is meg kellett keresnem a könyvelésben, nem fogadták el, ha nem volt pontos. Akkor azt mondtam, hogyha tőlem az Úr elvárja, hogy egy dolog így és így történjék (törvényeskedés és szószerintiség nélkül), akkor azt úgy akarom végezni, mint amit nem magunknak, hanem Neki teszünk. Nehéz nekem pontatlanságot látni, mert elég rámenős vagyok ezen a területen, és ha Isten ügyéről van szó, nem ismerek pardont. Ha lábba jövök ezért, nem ismerek lehetetlent. Arra törekedtem a gyülekezet élén is, hogy megtanítsam a testvéreket, hogy az Úr ügyéért csak égni lehet, de azt lazán, félvállról csinálni, nem szabad. Nekem ebben segített a közgazdaságtan. Rendet szeretek magam körül látni a közösségi életben is. Apró dolgokban indult ez, és ráragadt a munkatársaimra. Amikor jöttek az állami szervek, csak elismeréssel illethették munkánkat. Meggyőződésem, hogy az élet rendjét hirdetem. Nálunk a családban (ez a feleségem érdeme) igazi tisztaság, jó illatú otthon vár, és ezt igénylem a lelkiekben is. A kusza dolgoktól rettegek. Azt vallom, hogy szemétdombon nem lehet evangéliumot hirdetni, nem lehet, ha nincs oltára Istennek. Illés a Kármelen a szétszórt oltárköveket összeszedette, és újból oltárt épített az Úrnak, miután megfeddte a népet. Amíg szétszórtan gondolkodunk, a dolgaink nincsenek rendben, addig ilyen értelemben Istennek nincs oltára. Ott van oltár, ahol összeszedték a köveket. Lehet, hogy olykor le kell hajolni, meg kell alázkodni a másik előtt, a közösségedés kétemberes munka, de össze kell szedni, és csak azután lehet várni, hogy történjék valami. Ott, ahol ezt komolyan vették, azt kívánják, hogy rendben menjenek a dolgok.

– *Nagy probléma a mai szellemi, érzelmi zűrzavar: Mi tehát az igazság?*

– Az a gond, hogy nincsenek egyenes utcák. Az én közgazdaság-tanárom arra tanított, hogy ha két kockánál hosszabb vonalat húzok, vegyem elő a vonalzómat. Most 60 éves fejjel keresem a vonalzómat, pedig csak úgy, szabadkézzel húzhatnék egy vonalat, de nekem kell a vonalzó. Erre mondhatnák: „könyökvédős bürokrata”. De én tudom, ha lelkiekben nem engedem meg magamnak, hogy csak úgy, szabadkézzel húzzak meg valamit, hanem

előveszem a lelki vonalzót, akkor ez lelki, szellemi, egyenes vonal lesz, ami nagyon fontos. Azok a bizonyos görbületek nagyon megbosszulják magukat. Szeretném az embereket megtanítani arra, hogy ne engedjék meg maguknak a görbületeket, a szabadkézzel húzott vonalakat, mert abból baj lesz.

– *Végül is mindkét munkádon áldás volt.*

– Igen, mivel én mindenemet az Úr kezébe tettem, és amim van, azt Ő szaporította meg, és áldás lett belőle. Ha választanom kellene a Biblia és a szakmám között, bármennyire szeretem is ez utóbbit, pillanatok alatt eldobnám, mert nekem a Biblia mindennél többet jelent. Az értéke túl van az eszem és érzelmeim határain. Az a mindenem. Ennél nagyobb gyönyörűség nem létezik a világon, de ehhez egyenes vonalak kellene.

János bácsi így végzi munkáját, s ez nagy segítség az iskola számára. Mi, fiatalok csak tanulhatunk tőle precízséget, egyenességet ebben a görbe, kesze-kusza világban. A régi értékeket, tapasztalatokat meg kell őrizni, tovább kell fejleszteni, hogy újabb értékek és tapasztalatok szülessenek a jövő generációja számára. Biztos pont az életünkben Isten elhívása a szolgálatra, bármi legyen is az, érdemes mindent feladni érte, hiszen Isten áldása kíséri, ahogyan azt láthattuk, láthatjuk. Jó tapasztalni, hogy Istenben bízhatunk, Ő gondot visel rólunk, nem hagy magunkra a legnehezebb helyzetekben sem, minden időben mellettünk áll. Így lehetünk áldás mások számára.

Izrael ötven éve • Durkó Sándor László

Ötven évvel ezelőtt, 1948. május 14-én, a zsidó naptár szerint az 5708. év Ijar hónap 5. napján kiáltotta ki David Ben Gurion Izrael államot. Történt mindez akkor, amikor Isten óráján elérkezett ennek az ideje. Ekkor volt az a ritka pillanat, amikor az Egyesült Államok és a Szovjetunió érdeke egybeesett.

Az ENSZ döntése után a zsidók még járták örömtáncukat, amikor öt arab ország hadserege megtámadta a fiatal államot, azzal a céllal, hogy végleg megszüntetik. De Isten győzelmet adott akkor is és azóta is népének, pedig öt háborúban próbálták már legyőzni. Izrael él, megelevenedtek a holt csontok, sőt olyannyira életre keltek, hogy ötven év alatt megtízszereződött az ország lakossága, feléledt a haldokló héber nyelv.

Nincs viszont béke az izraeli pálmák alatt. S ki tudja, az ezeréves békeországglásig lesz-e igazán? Szinte nincs olyan nap, hogy az újságok címlapjain ne szerepelnének az Izráellel kapcsolatos hírek.

Mi mit tehetünk Izraelért? Áldhatjuk, ha mi is áldást akarunk kapni. Bárhol, bármikor, ha Izraelről hallunk, emlékezzünk Isten örök ígéreteire. Mert, ha a szinte hihetetlennek tűnő Izráellel kapcsolatos próféciák a szemünk láttára teljeseznek be, akkor miért ne válhatnának mielőbb valóra a még hátralevők.

Keresztény, karizmatikus zsidók közösségünk támogatásával Budapesten Zsidó Dicséret, Zene és Tánc Fesztivált szerveznek Izrael állam fennállásának ötvenéves évfordulója alkalmából. Történelmi eseményeknek lehetünk tanúi, hisz keresztény zsidók hirdetik az evangéliumot ortodox zsidóknak és keresztény hitetleneknek Budapesten. Isten terve a beteljesedéshez közeledik, akár adjuk ehhez magunkat akár nem. Akaratát velünk szeretné bevégezni, de jó ha tudjuk, ha nem állunk ügye mellé, akkor másokat fog helyettünk mozgósítani. Én szeretném, ha inkább velem...

A Fesztiválra a szervezők mindenkit szeretettel várnak a Budapest Sportcsarnokba, 1998. augusztus 7-én és 8-án 18 órától, 9-én pedig 10 órától.

**Az ébredés mindent megér • Interjú Süveges Imrével,
összeállította: Süveges Imre, lejegyezte és az interjút készítette:**

Kelemen Sándor

– Imre, néhány héttel ezelőtt részt vettél egy világszerte utazáson. Hogyan került sor erre, és milyen útvonalon jártál? – Néhány évvel ezelőtt ismerkedtem meg Michael Magyarral, a magyar származású ausztrál testvérrel, aki épp egy előadássorozatot tartott hazánkban. Ő hívott meg erre az útra, amit cégük a Daniel's Corporation szponzorált. Ez egyhetes amerikai, egyhetes ausztráliai tartózkodást jelentett, valamint egy-egy napot töltöttem Új-Zélandon, Szingapúrban és Bangkokban. Tehát Amerika felől közelítettem meg Ausztráliát és Ázsia felől jöttem haza.

– *Mi volt az út célja?*

– Jól jött, hogy kicsit kikapcsolódhatok, pihenhetek, szétnézhetek a világban és a különféle gyülekezetekben. A legfontosabb célkitűzésünk azonban az volt, hogy részt vegyünk a pensacolai, felébredt pünkösdi gyülekezet alkalmain, és amit csak lehet magunkkal hozunk onnan. Ez a közösség egyébként az Assemblies of God tagja, a magyar pünkösdi közösséghez hasonlóan.

– *Mielőtt rátérünk pensacolai élményeidre, beszélj egy kicsit az ausztráliai, ázsiai tapasztalataidról!*

– Ausztráliában történelmi múltból következő erőteljes angol befolyás érvényesült a legutóbbi időkig, mostanában azonban amerikanizálódás figyelhető meg. Mégis egészen sajátos, önálló arccal rendelkezik ez a kontinensnyi ország. A pünkösdi mozgalom dinamikus fejlődik, hisz 20 évvel ezelőtt kb. ötezer pünkösdi keresztény élt egész Ausztráliában, ma számuk százezerre tehető. Az erős, két-hárromezres gyülekezetek egészséges, biblikus látásmóddal rendelkeznek, a közösség fiatal elnöke pedig nagy hangsúlyt helyez a missziós tevékenységre. Az ausztrál testvérek nagyon éhesek Isten jelenlétére. A Dan Daniels vezette Daniel's Corporation-nél jó volt látni, hogy ezt a modern céget, amely az ausztrál piac 80%-át birtokolja a saját területén, az mozgatja, hogy minél több pénzt „gyártsanak” a misszió számára. Jelenleg 170–180 főállású misszionáriust támogatnak világszerte. Nagyon jól bánnak a pénzzel, nem véletlenül bízták épp rájuk Isten ezt a vállalkozást. Ázsiáról annyit, hogy ez a földrész merőben más, mint akár Európa, Amerika vagy Ausztrália. Ez év elején Indiában is jártam, és a mostani bangkoki, szingapúri tapasztalataim csak megerősítik bennem azt a véleményt, hogy az óriási fejlődésbeli elmaradottság legfőbb oka e népek szellemi háttérében keresendő. A hinduizmus 33 millió istene 33 millió átok a nemzetnek, akkora nyomorúságot sehol sem láttam, mint ott. Bangkoki taxisofőröm is csak templomokba, kegyhelyekre akart elvinni városnéző utam során, hogy jobb szerencsém legyen. Ezzel együtt Isten kegyelme is rendkívül nagy, az ázsiai gyülekezetekben komoly, odaszánt munka folyik. Manapság Magyarországon is egyre több ázsiai eredetű hiedelem (pl. reinkarnációban való hit) hódít. Meggyőződésem azonban, hogy gyümölcseiről lehet megismerni a fát. Például az Egyesült Államokban bármennyire is romlik az erkölcsi színvonal minden téren, mégis egyértelműen látszik és hat az az áldás, hogy az élő Istenbe vetett hitre, a bibliai alapelvekre épült fel az ország. Minden utcasarkon két keresztény gyülekezet van, keresztény tévéadók, rádióadók, újságok, könyvkiadók terjesztik az evangéliumot. Azok, akik a keletről beáramló dolgokat, eszméket, lelki gyakorlatokat propagálják és igyekeznek nagyon pozitívan bemutatni az ottani „világosságot”, figyelembe sem veszik azt a tényt, hogy az ott élő embermilliók zöme hatalmas anyagi nélkülözésben és szellemi sötétségben van.

– *Milyen közegben zajlik a pensacolai ébredés, a város, a gyülekezet főbb sajátosságai?*

– Pensacola 1,5 milliós dél-floridai tengerparti város, ráadásul a floridai bűnözés, prostitúció, drogkereskedelem egyik központja. Érdekes azonban, hogy amióta megindult az ébredés, a bűnözési ráta jelentősen csökkenni kezdett. A környező városokra jellemző az emelkedés, itt 20%-os jelenleg a bűnözési arány csökkenése, amire már a világiak is felfigyeltek. Az ébredés

egyébként a város idegenforgalmára is jótékony hatással van, hisz óriási a mozgás, mintegy kétmillió vendég érkezett 1995 óta csak a gyülekezeti alkalmakra. Az utak mentén hatalmas táblák, kivilágított feliratok köszöntik az érkezőket, és különféle kedvezményeket kínálnak számukra. A gyülekezet 3000 fős, csarnokszerű imaháza a Bronswille nevű külvárosban található. Bejárata előtt sokszor még éjszaka is sorban állnak az alkalmakra bejutni vágyók. Mi abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy az ausztrál testvérek révén soron kívül bejuthattunk, beszélhettünk a pásztorral, az evangélistával, és közelről láthattuk, hogy folyik a munka egy ébredési gyülekezetben. A stúdiószobában például 300 videomagnó másolja rövid szünetek közbeiktatásával, éjjel-nappal az istentiszteleteken felvett anyagot, hogy a világszerte növekvő igényeket is ki tudják elégíteni.

– *Hogyan zajlottak le az általad látott istentiszteletek, mi fogott meg leginkább?*

– Megdöbbenett az a rend és szervezettség, ahogyan a tömeget irányították. Ennek ellenére a Szent Szellemnek maximális szabadsága van. Amúgy az istentisztelet hagyományos módon épül fel. Dicsérettel kezdődik, erőteljes igehirdetéssel folytatódik és bizonyágtételekkel, imaszolgálattal zárul. Fontos tudni, hogy a pensacolai gyülekezet egy tradicionális pünkösdi gyülekezet volt, falfestményekkel, egyenruhás kórusokkal, sőt a jelenleg szolgáló énekkarok is egyenruhát viselnek. Itthon gyakran elhangzik különféle karizmatikus körökben, hogy a hagyományos gyülekezeteknek nincs esélyük a megújulásra. A bronswille-i ébredés rácsáfolt ezekre az előítéletekre. Ahol a hívők Isten jelenlétére éhesek, és az Ő munkáját végzik, ott Isten cselekszik. A nagyobb múlttal rendelkező gyülekezeteknek ugyanannyi az esélyük a megújulásra, mint a fiatalabbaknak, ha megfizetik az árát. Sokszor pont a nagyobb múlt miatt van meg a letisztult, egészséges bibliai látásmód és gyülekezeti alap, amire aztán lehet építeni. A másik, ami feltűnt, hogy az alkalmon jelenlévők 90%-a intenzíven részt vett az istentiszteleten, ami fantasztikus légkört teremtett. A bizonyágokat hatalmas lelkesedéssel figyelték, ottjártamkor épp egy korábban gyógyíthatatlannak hitt AIDS-beteg nő számolt be a gyógyulásáról, amit olyan ováció követett, mintha a foci VB legfontosabb gólját lőtték volna be. Az ünneplés mindig Jézusnak szól, aki mindezeket a csodákat meg tudja tenni. Az alkalom kezdetekor felcsendülő első akkorddal együtt rögtön érezhető a Szent Szellem kenete. Az igehirdetéseket hétközben Stephen Hill evangélista, vasárnap pedig John Kilpatrick pásztor tartja. Stephen Hill prédikációit hallgatva, rögtön feltűnt, hogy ennek az ébredésnek a középpontjában a megtérés, a bűnbánat, a bűnökkel való radikális szembefordulás áll. Az Isten jelenlétében való sírást követi a szabadulás öröme, a nevetés és Isten dicsőítése, majd a betöltekezés Szent Szellemmel. A jelenségekre, megnyilvánulásokra nem helyeznek különösebb hangsúlyt, az ébredés részének tekintik. Sokan hiszik azt, hogy léteznek ébredések manifesztációk nélkül is. Ezt a tévhitet szeretném eloszlatni. Az ébredések az elmúlt évtizedekben sem folytak le másképp, és most sem történnek másként. Amikor valahova leszáll Isten ereje, az ember alig tud megállni a lábán. A hangsúly a jelenségek egészséges kezelésén van. Tanítják azt is, hogy hiába remeg valaki napokig, ha az élete nem változik meg, nem sokat ért számára az élmény, mert csak a felszín tudta megérinteni a Szent Szellemet. A lényeg a szív, a jellem, a gondolkodásmód megváltozása, az imádságra való odaszánás kialakulása.

– *Miben tér el a megszokottól egy ilyen gyülekezet evangelizációs tevékenysége?*

– Semmi extra dolgot nem tesznek, az eltérés csupán az, hogy itt a Szent Szellemmel betöltekezett emberek tesznek személyes bizonyágot. Ennek az az eredménye, hogy mindenféle kampány nélkül keresik fel a gyülekezetet. Egy példa erről. Egyszer egy tanár egy másik városból Pensacolában járt, ahol megtért. Hazatérve látta, hogy diákjai osztálykirándulást szerveznek. Megkérdezte tőlük, van-e kedvük egy ébredési összejövetelre elmenni. A diákok jó bulinak fogták fel a dolgot, és igent mondtak. A tanár jó előre bejelentkezett egy alkalomra a 150 fiatalal, akik közül 105-en bűnbánatra jutottak, megtértek. Ezek a srácok visszamenve az iskolába, bizonyágot tettek, imádkoztak hitetlen társaikért,

akik földre estek vagy sírni kezdtek a bűneik miatt. Rövid idő alatt ez az iskola egy kis ébredési központtá vált.

– *Volt-e valamilyen személyes átélésed, élményed Pensacolában?*

– Az első alkalommal „megfigyelőként” vettem részt az összejövetelen, és ezzel elzártam magam attól, hogy a Szentlélek mélyebben megérintsen. Így rájöttem arra, hogy a legnagyobb ébredés közepette is „szárazon” maradhat az ember. Elhatároztam hát, hogy a következő alkalommal ahogy csak tudom, megnyitom magam a Szentlélek előtt, és teljes szívvel részt veszek az istentiszteleten. Másnap pont egy bemerítési alkalom volt. Ezeket péntekenként tartják, és általában húsz és negyven fő között van a bemerítkezők száma. Nyilvános hitvallás, bizonyoságtétel után merítik be a testvéreket, akiket egyébként nem is nagyon kell meríteni, mert olyan erővel száll rájuk a Szent Szellem, hogy a vízből inkább csak kihúzni kell őket. Az evangélista és a pásztor is imádkozott értem, hogy kenettel tudjak szolgálni itthon, de ezek után is annyira „éhes” voltam, hogy mindenhol, ahol csak a szolgálattevők imádkoztak, beálltam a sorba. Elkezdtem Istent dicsérni nyelveken, párhuzamosan pedig értettem magyarul is, hogy mit imádkozom. Jó volt látni, hogy a Szent Szellem tanítja meg igazán, hogyan kell Istent imádni. A bűnbánat lelke engem is megérintett, így bűneimet megvallva, megtisztultan mehettem haza az alkalomról. Ettől kezdve éreztem igazán: az ébredés mindent megér. A másik, ami nagyon megfogott, hogy a gyermekeket ugyanúgy betölti a Szent Szellem, mint a felnőtteket. Nagyon nyitottak Isten iránt, és ahogy énekelnek, táncolnak, ahogy összetörnek a bűneik felett, és imádkoznak egymásért, az egyszerűen fantasztikus. A szüleik szerint is rendkívüli változásokon esnek át gyermekeik, kiegyensúlyozottakká, fegyelmezettekké válnak.

– *Hogyan határoznád meg ennek az ébredésnek a jellegét, világviszonylatban elfoglalt helyét?*

– Azon túl, hogy helyi szinten sokan megtérnek, megújulnak, én úgy látom, hogy az egész egyház számára áldásul szánja Isten a pensacolai gyülekezet szolgálatát. A világ minden tájáról érkező, eddig mintegy kétmillió látogató hazaviszi innen Isten tüzét. A bronswille-i szolgálók egyébként hangsúlyozták, hogy az ébredésben részt venni nagyon nagy kihívást és sok munkát jelent. Anyagilag is nagy befektetésről van szó. Nagyszabású konferenciákat szerveznek a pásztorok számára, legutóbb 3000 résztvevőt regisztráltak. Ezek célja, hogy új erőt, látást kapjanak a gyülekezetvezetők a továbblépéshez. Saját lapjukból, a The Remnant c. újságból említek egy idevonatkozó beszámolót: Egy átlagos, amerikai pásztor sokéves szolgálata után úgy érezte, hogy teljesen kiégett, nincs tovább. Egy szobakerékpárt teljes gőzzel tekerő, de ezzel sehova el nem jutó emberhez hasonlította magát. Épp azt fontolgatta, hogy befejezi a szolgálatot, amikor elment egy pásztor-konferenciára, Pensacolába. Itt a harmadik napon Isten személyesen megszólította őt, a negyedik este pedig úgy rászállt Isten ereje, mintha „szívműtétet” hajtott volna végre benne. Egészen más emberként állt fel, és tért vissza a gyülekezetéhez. Ott általános bűnbánatot hirdetett, és rövid idő múlva elindult náluk is a megújulás.

– *Mit gondolsz, mi a titka ennek az ébredésnek?*

– A legfontosabb talán az imádság helyreállítása. Amíg alkalom zajlik, addig egy mellékteremben a közbenjáró imacsoport tagjai könyörögnek azért, hogy az emberek megtérhessenek. Mondják is, hogy a legnagyobb kenet az imacsoportokon van, ezért az alkalom közben sokszor ők is kijönnek imádkozni az emberekért. Az egyik legerőteljesebb bizonyosság egy 18–19 éves diáklánytól származik, akire úgy rászállt Isten ereje, hogy több napon át reszketett. Eközben kente föl őt Isten arra, hogy közbenjáró legyen. Említette, hogy átéli Istennek azt a fájdalmát, amit a pokol felé tartó emberek sorsa miatt érez. Ez az erőteljes közbenjárás termi meg azokat a gyümölcsöket, hogy kevesen mennek úgy haza abból a gyülekezetből, mint ahogy odamentek. Ez a záloga annak, hogy ilyen hatalmas Isten megtérésre indító kenete az alkalmakon.

– Minden ébredésnek vannak ellenzői, támogatói. Mit tudsz az egyházi, világi reakciókról?

– Ahogy ez lenni szokott, sok támadás éri a gyülekezetet. Egy híres popénekesnő, aki szintén jelen volt egy alkalmukon, de nem tért meg, az ébredést kicsúfoló dalt írt a „szent hentergőkről”. A testvérek, miután meghallották ezt a dalt, megáldották az énekesnőt, és kérték Istent, hogy kegyelmével érje utol, és mentse meg őt. Egyházi részről is sok a támadás, az értetlenség, de emellett ott van az is, hogy minden felekezetből, egyházból felkeresik őket azok, akik tovább akarnak haladni Isten útján. Erről Stephen Hill, az evangélista hozott egy szemléletes példát egyik könyvében. Azt írja, hogy Angliában járva látta, hogy a termőföldek határait egymásra rakott kövek választják el egymástól, érdekes látványt nyújtva, amint felszabdalják az egész belátható területet. Néhány hónappal később megint arra felé járt, és arra lett figyelmes, hogy nem látja a köveket, csak búza, búza mindenütt. Megkérdezte a kísérőjét, hogy miért nem látja a határokat? Válasz: Azért nem látod, mert most az aratás ideje van, és ilyenkor a búza magasabbra nő a kőfalaknál. Így történik minden ébredési időszakban is: magasabb Isten ereje, munkája az emberek által felállított felekezeti korlátoknál.

Ottlétemkor egy methodista pásztor számolt be a megújulásról. Az ébredésben tevékenykedők pedig összetartanak, mert jól tudják, hogy ugyanaz a Szellem működik itt is, mint Aki őket is felkeni a szolgálatra. John Arnott, a torontói ébredés vezetője is felfrissült Pensacolában. Egyébként számomra – a torontóiival összehasonlítva – ez az ébredés tűnik mélyebbnek, alaposabbnak, mert hangsúlyozza az evangéliumi értékeket, amin mérhető az ébredés színvonala. Ezek: bűnbánat, megtérésre hívás, a szeretet helyreállítása a gyülekezetekben, családokban, imádságra, evangélizációra buzdítás, Szent Szellemmel való betöltekezés, tisztaság, szentség. Derek Prince szerint is minden ébredés jó gyümölcse megtalálható itt, szélsőségek nélkül.

– Hogyan tekintesz a saját gyülekezetedre elmondott tapasztalataid fényében?

– Sok párhuzamot találtam a pensacolai gyülekezetnek a közvetlenül az ébredést megelőző fejlődési szakasza és a péceli gyülekezet jelenlegi haladási iránya között. Hiszem, hogy azok az előkészületek (a gyülekezet-szintű bűnrendezés, az ima- és dicsőítő alkalmak megújítása, a közbenjárás felerősítése stb.), amit teszünk, komoly ébredésbe torkollik a közeljövőben, és nemcsak Pécelen, hanem az egész Pünkösdi Közösségben, illetve az egész magyar egyházban. Határozott meggyőződésemm, hogy azt a megújulási hullámot, amelynek frontvonalán most a Hit Gyülekezete áll, szélesebb körű, az egész egyházat átfogó, majd pedig az egész nemzetet megérintő ébredési hullám követi. A Kármel gyülekezetben sokat próbálkoztunk saját erőforrásainkra támaszkodva, most arra várunk, hogy Isten kenjen fel, és küldjön el minket.

A pensacolai ébredés előzménye és létrejötté – „Soha többé nem leszek ugyanaz...”

John Kilpatrick pásztor elmondása szerint az ébredés volt életének legfőbb vágya. Nagy álma volt, hogy egyszer gyülekezete ébredési gyülekezet legyen. Stephen Hill evangélista egy teen-challenge otthonban szabadult meg a kábítószer fogságából, és megtért David Wilkerson szolgálata segítségével. Ezek után hívta el Istent az evangélium hirdetésére. Utazó evangélistaként szolgált országszerte, majd az amerikai évek után Argentínában ismerte meg az ébredés igazi ízét. Itt egy egész nemzetet megrázó ébredés bontakozott ki, többek között Carlos Anacondia vezetésével. Anacondia imádkozott érte és megáldotta.

Ezzel párhuzamosan 1991-ben David Yonggi Cho egy pünkösdi szemináriumon vett részt, ott egy térképet kért, és arról profétált, hogy ebben a dél-floridai városban fog Isten olyan ébredést előmozdítani, ami hatással lesz az egész világra. Jónéhány pensacolai gyülekezet komolyan vette a profétai üzenetet, és így volt ezzel Kilpatrick pásztor gyülekezete is.

Komolyan keresni kezdték az Urat, de látszólag semmi sem történt. A várakozás, a befektetés éve nehezek voltak, senki nem tudta, melyik lesz az a nap, amikor az Atya elkezd cselekedni népe között. Az emberek csalódottá, kimerültté váltak, de az ígéret odaszorította őket Istenhez, aki ezidő alatt sok mindent elvégzett a gyülekezetben és az emberek jellemében

egyaránt.

Egy idő elteltével a Szent Szellem azt mutatta a pásztoroknak, hogy hetente úrvacsorázzanak, ezzel is megerősítve az Úrral való közösség vágyát. A következő állomás az istentiszteleti rend megváltoztatása volt: a délutáni istentiszteletet elhagyták és helyette ima-és dicsőítő alkalmat vezettek be. Ez az ébredés bekövetkezéséig így is maradt. Közbenjáró imacsoportokat alakítottak, ahol folyamatosan és hűségesen imádkoztak az ébredés ügyéért, a gyülekezetért, a nemzetért, a gyógyulásért. Ezek a csoportok ún. imázászlók alatt működnek mind a mai napig.

Kilpatrick a várakozás éve alatt érzelmileg, szellemileg egyaránt elfáradt, sokan elhagyták a gyülekezetet, vagy fellázadtak ellene, ami nagyon megviselte. Nehezen emésztette meg azt is, hogy úgy érezte, többet már nem tud adni testvéreinek. Ráadásul családi tragédia is érte, meghalt szeretett édesanyja. A pásztor úgy látta, hogy a soron következő alkalmon nem lesz ereje szolgálni, ezért felhívta barátját, Stephen Hillt, hogy segítse ki, és tartsa meg az apák napi alkalmakat délelőtt is, délután is. Így jött el 1995. június 18-a, az a bizonyos apák napja, ami Amerikában ugyanúgy ünnepnap, mint az anyák napja.

Minden a megszokott módon haladt az istentiszteleten, de az előrehívásnál a résztvevők úgy érezték, mintha a menny rájuk szakadt volna. Isten kenete váratlanul rátört a gyülekezetre, az emberek leestek a földre, sírni kezdtek a bűneik miatt és megalázták magukat Isten jelenlétében. A Szent Szellem kiáradásának korábban soha nem látott dicsőségét tapasztalták meg. A Mennyei Atya mintegy időzítve, éppen apák napján látogatta meg ilyen módon gyermekeit. Az egész gyülekezet megváltozott. Az alkalmakon megszokott látvány lett, hogy az emberek dicséret közben levetik cipőjüket, letérdelnek és meghajtják magukat, így hódolva a mindenható Isten előtt. Általános jelenséggé vált a sírás, a nevetés, a reszketés. A növekvő érdeklődés miatt sűríteniük kellett az összejöveteleket is.

Kilpatrick pásztor szerint az ébredés titka Isten hűsége, aki megáldotta népét, látta kitartásukat és a jelenléte utáni éhséget szívükben. Ez az éhség a Szent Szellem munkájának a feltétele. Stephen Hill szintén Pensacolába költözött, és a pásztorral valamint a dicséretvezetővel teljes egységben vezetik a szolgálatokat. Ők a vezetői ennek az ébredésnek. A Charisma magazin szerint a bronswille-i ébredés legfőbb sajátosságai: az összetörtség, az Isten előtt való sírás, ami inkább a régebbi korok ébredéseivel mutat rokonságot. A különféle jelenségek miatt sokan kritizálni kezdték őket annak ellenére, hogy nem helyeznek hangsúlyt a megnyilvánulásokra. Kísérőjelenségeknek tartják ezeket, és igyekeznek kezelni a szélsőségeket úgy, hogy megtanulják szétválasztani a testi indíttatású dolgokat a Szentlélek munkájától.

A Szent Szellem számára szabad mozgást biztosítanak. Ezzel kapcsolatban Isten így tanította a pásztor: „Az én folyóm nem fér el a te dobozodban. A te dolgod az, hogy vedd be magad a folyó közepébe és hagyd, hogy Ő vigyen téged, amerre akar, és ne igyekezz korlátozni Őt.” A pásztor megtanulta ebből, hogy csak a Szent Szellemnek van joga a vezetésre, Ő pedig csak a Szent Szellemen keresztül vezetheti az embereket.

Minden ébredés a gyümölcssei alapján ítéltető meg, azaz:

- Történnek-e életeket átformáló megtérések?
- Megújult-e a keresztények imaélete?
- Az Isten és az emberek iránti szeretet.
- Jézus Krisztus áll-e a középpontban?

1998. április 23-án Yonggi Cho meglátogatta azt a gyülekezetet, amelyről évekkorábban próféciát, és egy újabb próféciát közölt: ez az ébredés Jézus Krisztus második eljöveteleig folytatódni fog.

Összefoglalásként elmondható: az ébredés drága dolog. Fizikailag, anyagilag, lelkileg egyaránt meg kell fizetnie az árát annak, aki őszintén vágyik rá. Isten jelenléte, életeket átformáló ereje azonban mindenért kárpótol.

Irodalom: *The Remnant* (a pensacolai gyülekezet lapja)
Charisma Reports: *The Bronswille revival*
Stephen Hill: *The pursuit of reviva*
Stephen Hill: *Time to weep*
John Kilpatrick: *When the Heavens are brass Keys to genuine revival*
Imatábor – Soltvadkert – 1998.

Bemerítkezés Ózdon • Chernel András

Az EPK-ózdai gyülekezete 1998. május első vasárnapján bemerítési istentiszteletet tartott. 16 fehérruhás tett bizonyosságot arról, hogy az Úr Jézus Krisztus az ő számukra is az élő Isten Fia! A testvérek a bemerítést megelőzően 3 hónapos – szokásos – bibliai alaptanításban részesültek (12 alkalom), így volt idejük a megtérésre, mindenki megértette, mit jelent a vízkereszttség, és mit miért vall és tesz. Öröm, hogy Borsodnádásdról a gyülekezetplántáló misszióból is volt egy házaspár a fehérruhások között, valamint Nekézsenyből is egy nőtestvér. Ebben a csapatban a férfi női arány 14:2 a hölgyek javára. Legközelebb talán az „Ádámok” aránya nő... Az Úr tartsa meg őket hitükben!

Vidd Jézust az iskolába! • Varga Attila történelemtanár, a Timóteus Társaság munkatársa

Ötödikes koromban, amikor a kereszténységről tanultunk, engem hívtak ki felelni. A tanárnő, aki az előző órán felszínes, sőt hamis képet festett Jézusról, feleletem végén a következő kérdést tette fel: „Igazuk volt-e a keresztényeknek?” Tudtam, hogy nemleges választ vár. Óriási lelkiismereti válságot okozott számomra, hogy azt kellett mondanom, ami ellenkezett személyes hitemmel. Ehhez képest szinte hihetetlen az a változás, ami ma Magyarországon a történelemórán zajlik.

A Nemzeti Alaptanterv (NAT) ez év szeptemberétől törvényerőre emelkedik, és egyike lesz azon törvényeknek, melyek betartása állampolgári kötelessége a magyar pedagógusoknak. Hogy ez milyen lehetőségeket nyit az evangélium és a kereszténység megismertetése terén, talán még sokak előtt ismeretlen. A Timóteus Társaság munkatársaiként mi sem tudtuk ezt mindaddig, amíg egy testvér fel nem hívta rá a figyelmünket. A NAT előírja, hogy minden magyar diák objektív és hiteles magyarázatot kapjon többek között a Golgota, a Messiás és a Megváltó szavak jelentéséről. Továbbá minimális követelményként állítja az összes diák elé Jézus életének ismeretét. Ez pedig maga az evangélium! Imádkozó szívvel léptünk Isten elé, keresve, hogyan reagáljunk erre a lehetőségre, és arra a kihívásra, amit ez a törvény a pedagógusoknak jelent. Így született meg egy történelemtanár és egy lelkész közös munkája nyomán a Vidd Jézust az iskolába! című oktatási segédanyag.

A csomag magában foglalja a tanári óravázlatokat, a Jézus élete című videofilmet és a film alapjául szolgáló Lukács evangéliumát. Így lehetőséget ad minden tanárnak, hogy az Újszövetség alapján hitelesen mutassa be Jézus személyét és a korai kereszténységet. A törvény az ország összes iskolájára vonatkozik, ezért szeretnénk ezt a csomagot mind a 4726 közép- és általános iskolába ajándékként eljuttatni, hogy az egyes iskolák anyagi helyzete ne befolyásolja a használatot. Örömmel tapasztaltuk, hogy az iskolák túlnyomó többsége nyitott az evangélium e formában történő továbbadására. Egy hajdúsámsoni történelemtanár például a következőt írta: „Nagyon sokat segített, a gyerekeket rendkívül érdekelte... Mi tanárok kevés ismerettel rendelkezünk e témával kapcsolatban. A Biblia örök érvényű erkölcsi tanításai nevelési téren is felhasználhatók.”

Ezt az örvendetes tényt az 1996 decemberében tartott Ima és Bőjt Konferencián ismertettük meg az alkalmunkon résztvevő gyülekezetek képviselőivel, olyan lehetőségként, amit nemcsak a Timóteus Társaság, hanem az egész magyar kereszténység kapott. Hamarosan több mint 200 gyülekezeti önkéntes részt vállalt ebből a szolgálatból, majd 1997 októberében, szerte az országból, újabb 500-an vettek részt a felkészítésen, és kapcsolódtak be a munkába. Az ő segítségével 854 településen 1780 iskolába jutott el a csomag, a megkeresett iskolák 83%-a elfogadta és használja is azt. A történelemórákon így eddig több mint 115.000 diákot hallhatott tiszta forrásból az evangéliumról. De nemcsak az a cél, hogy ez a csomag eljusson minden iskolába. A programban szeretnénk minden tanévben az összes diák kezébe adni egy Lukács evangéliumát is, hogy az evangélium jelen legyen a magyar iskolákban. Ma, amikor a szervezett alvilág már elérte, hogy a magyar diákok több mint fele kipróbálja a kábítószer, hisszük, hogy realitás az is, hogy a keresztények összefogása, szervezett szolgálata nyomán személyesen találkozzon az evangélium igazságával.

Az elmúlt másfél évben Isten kegyelméből az iskolák csaknem felét már sikerült elérni. De a munka második fele még hátra van. Ahogy eddig, ezután is a gyülekezetekkel együttműködve képzeljük el a program megvalósítását. Az ajándék ugyanis hosszabb távon jó kapcsolat kezdete lehet a gyülekezet és az iskola között. Új lehetőségek is nyílhatnak a gyülekezetek számára, és az érdeklődő diákok is otthonra találhatnak. Így ír erről egy gyülekezeti önkéntes Tiszaigarról: *„Az iskola igazgatója... felajánlotta, hogy gyülekezetünk tagjai bármikor megnézhetik a filmet az iskola által biztosított helyiségben. Úgy gondolom, hogy jó kapcsolat alakult ki a gyülekezet és az iskola vezetősége között, és ehhez nagy segítséget nyújtott ez az anyag.”*

Az eddig kiváló munkát végző önkéntesek általában a saját lakóhelyük környékén található iskolákat keresték fel. A továbbiakban nagy szükség lenne arra, hogy tegyünk egy lépést „Jeruzsálemből Samária felé”, azaz, saját lakókörnyezetünkől kilépve elvigyük oda is a jó hírt, ahonnan még nem jelentkeztek önkéntesek. Ezért ismét hívunk mindenkit erre a rendkívüli lehetőségre, aminek megvalósulásáért szerte a világon imádkoznak és áldozatkészen adakoznak. Gyere és biztass másokat is, hogy jöjjenek el a Villányi úti Konferencia Központba (Budapest, XI. ker., Villányi út 11–13.) 1998. október 10-én, ahol 10.00–17.00 óráig hálát adunk az eddigi eredményekért, és felkészülünk a még elvégzendő munkára. Kapcsolódj be! Vállalj te magad is iskolákat, és imádkozz azért, hogy az elkövetkezendő években során minden gyerek hallhassa Magyarország oktatási intézményeiben az evangéliumot!

A saját történelemórai tapasztalataimra visszaemlékezve tele van a szívem hálával Isten iránt, amikor egy mai történelemóráról a következőket olvashatom: *„Érdekes volt, mert megértettem, hogy miért kellett Jézusnak ártatlanul meghalnia”*. (5. osztályos tanuló, Okány). Óriási az a távlat, amit Isten ezzel a törvénnyel megnyitott előttünk. De nagy a felelősség is azért, amit rám és rád bízott. Tegyük meg mindent, hogy a magyar diákoknak lehetőségük legyen eljutni arra a felismerésre, ahova ez a kisdíák is eljutott.

BIZONYSÁGUL

Az Úr a te gyógyítód! – ausztráliai úti beszámoló • Bozsóky Ferencné, Székesfehérvár

{k1998405}

Isten iránti hálával és örömteli szívvel kívánom megosztani veletek, drága testvéreim, a zsolnári által megfogalmazott ígék életemben megvalósult igazságát: „Ha a hajnal

szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: Ott is a te kezéd vezérelne engem, és a te jobb kezéd fogna engem.” (Zsolt 139,9–10.)

Igaz, hogy én nem a hajnal szárnyain, hanem a British Airways repülőgépén tettem meg az utat, hogy Európához viszonyítva a földgolyó ellentétes oldalára, a kb. 30000 km-es távolságra lévő Ausztráliába repüljek. A zoltáros megállapítása és az én esetem között a különbség a repülés eszközében van. A 10. versben foglaltak csodálatos megtapasztalója voltam.

Ausztráliába ment férjhez legfiatalabb gyermekünk, és az ő sürgető, segélykérő hívásának kellett eleget tennem. Nem csupán a nagy távolság, hanem sokkal inkább az egészségi állapotom megromlása miatt tűnt valószínűtlennek ennek az útnak a sikere. Ugyanis nem sokkal az utazás előtt szívinfarktusom mellé agyérgörcsöt kaptam, minek következtében baloldalam megbénult, beszélni csak dadogva tudtam. Az értem elhangzó sok ima és gondos orvosi, kórházi, szanatóriumi kezeléseket után javultam ugyan, de nem voltam olyan állapotban, hogy ekkora út megtételére vállalkozhattam volna.

Egy anya megérzi, ha gyermekének valóban nagy szüksége van rá, és ezt én is határozottan tudtam ebben az esetben. Így aztán bízva drága Megváltóm sokszor megtapasztalt, minden emberi értelmet felülhaladó segítségében elindultam, bár meg kell vallanom, szorongó szívvel. Lelkünk ellensége ugyanis igyekezett kétséget támasztani bennem: „Mert mi lesz veled, ha például Bangkokban rosszul leszel, a nyelvet nem beszéled jól, kihez fordulsz?” – De a drága igei biztatás: „aki bennem hisz, nem szégyenül meg!” – erősebb volt, és felkészültem az indulásra.

Azért is tűnt nehéznek az utazás számomra, mert férjem nem tudott jönni. Házasságunk 49 éve alatt nagyon sokat utaztunk itthon és külföldön egyaránt, végezve a legdicőségesebb munkát: a lélekmentést. Ezeket az utakat nagyon kevés kivételtől eltekintve együtt tettük meg. Most pedig ez a nagy út, nélküle! Szorongó szívvel búcsúztunk a Ferihegyi repülőtéren, és ha nem is mondtuk, ott volt bennünk a kérdés: vajon találkozunk-e még a földi életben.

Szomorúan foglaltam el helyem. A pilóta a felszállás előtti tájékoztatást kezdte mondani angolul, amikor a mellettem ülő fiatalember hozzám fordult és kedvesen megkérdezte, értem-e. Nemleges válaszomra felajánlotta, hogy szívesen lefordítja a lényeges dolgokat, majd bemutatkozott: Dr. X.Y. vagyok. Beszélgetésünk során kiderült, hogy Új-Zélandra megy kutatóorvosként, Ausztráliában száll át. Már az is csodálatos volt, hogy éppen ő került mellém, mert a többszáznyi utasból mindössze hárman utaztunk oda. Elmondtam úticélotomat, nem hallgatva el egészségi állapotomat sem. Nagyon csodálkozott, hogy orvosaim hozzájárultak ehhez a hosszú, még egészséges embert is megpróbáló úthoz. Közöltem, hogy Isten segítségét sokszor megtapasztaltam emberileg kilátástalan helyzetekben, és biztos vagyok benne, hogy most sem hagy el. Érdeklődő kérdéseire boldogan tettem bizonyosságot drága Jézusomról, aki 18 éves koromban megmentette az életemet, megbocsátotta a bűneimet és boldogságot, igazi célt adott. Bár nem volt próbáktól, nehézségektől mentes az út, amit lassan 50. éve járok, de azt határozottan állíthatom, hogy soha nem hagyott magamra. Ha segítsége nem is mindig az én elképzelésem szerint történt, visszatekintve nyugodtan elmondhatom, minden a javamat szolgálta. Nem kerülhettem el a nehézségeket, de átsegített rajtuk, és ezek a helyzetek sem voltak életemben „holt járatok”. A szenvedések tüzeiben csak a salak tűnt el az életemből. Az igazi nemesérc csillogásán mit sem változtat, ha porba kerül, sőt a kontraszt annál nyilvánvalóbb, ahogy Jób is mondja 22,24–26-ban. Útitársam közben felajánlotta, hogy amennyiben egészségileg problémám adódna, forduljak hozzá bátran, segít, ha tud. Válaszom: Ugye, ön is látja, hogy milyen gondos Atyám van, lám, most az ön kedves személyében külön orvost rendelt számomra. Istennek hála, erre nem volt szükség, de az egész hosszú út során olyan figyelmesen, segítőkészen patronált, mintha édes fiam lett volna. Azt hiszem, nem szükséges hangoztatnom, hogy miközben beszélgettünk, szomorúságom tovatűnt, és megtapasztaltam a Péld 11,25b-t: „Aki mást felüdít, maga is felüdül.” Halleluja!

Az Indiai-óceán fölött, az Egyenlítő környékén hatalmas viharba kerültünk. A vészjelző lámpák égtek, és a 10.000 méter magasban lévő, a nagy mindenségben játékszernek tűnő gép hol zuhant, hol emelkedett, hogy a viharzónát kikerülje. Komoly próbatétel volt ez minden utas számára. A rosszullet engem sem került el, de nem akartam emberi segítséget igénybe venni. Tudtam, hogy az a drága szempár most is öröklik felettem. Közben órára pillantva láttam, hogy kedd este 6 óra van. Ekkor van nálunk Székesfehérváron a házi összejövetel. Felsőhajtottam: „Uram! Testvéreim most biztosan imádkoznak értem – kérlek, hallgasd meg őket!” – Kis idő múlva boldogító, csodálatos érzés hatott át, gyengeségem teljesen elmúlt, és szívemet túlradó öröm töltötte be. Igen, ismét átéltem a közbenjáró ima hatalmas erejét. Ausztráliában hazánkhoz képest fél éves az eltolódás évszakok tekintetében, így az itteni decemberi mínusz 10 fokos télből, az ottani 35 fokos nyárba érkeztem. Kezdődtek az újabb nehézségek. Ugyanis 3 hónapos kinttartózkodásom idejére nagymennyiségű gyógyszert vittem. A különböző filmtabletták, kapszulák formája, színe, de különösen mennyisége gyanút keltett a vámnál: nem kábítószer csempészek-e az országba. A kábítószer Bangkokon keresztül áramlik Ausztráliába, és mivel közbeeső állomásom nekem is ez volt, a gyanú csak erősödött. Uram, segíts! Elég sok időbe telt, míg tisztázódott a helyzet, és ez a dolog a közel 34 órás utazás után már igazán nem hiányzott.

A szeretteimmel való találkozás öröme feledtette a kellemetlenségeket, de csak átmenetileg. Ugyanis nemcsak a nagy meleggel kellett megbirkóznom, hanem napszak eltolódással is. Szokatlan az ausztráliai nyárban európai ember számára az is, hogy a gyakori trópusi felhőszakadások miatt a levegő relatív nedvességtartalma 70–80%-os. Ennek hatására gazdag és dús a növényzet, alig tudtam betelni a természet csodálatos szépségével.

A ligetekben és az utak mentén a fák, cserjék óriási virágcsokorként pompáztak. Különösen káprázatosak az orchideák, mintegy 600 fajtájuk gyönyörködtetett. Mivel a Csendes-óceán mindössze 10 percre volt lányomék lakásától, gyakran sétáltunk a parton, élvezve a hullámok frissítő szellőjét, és az apály-dagály megunthatatlan, fenséges látványát.

Nagy öröm volt az ottélt magyar hittestvéreinkkel való találkozás is. Ezelőtt 11 évvel jártunk először férjemmel Ausztráliában, és akkor a magyar testvérek kérésére ő bibliaórákat tartott. Brisbane-ban akkor alakult meg a kis magyar gyülekezet 10–15 fővel. Az Úr kaput nyitott több nagy városban is, így Adelaide-ben, Melbourne-ben, Sydneyben is szolgáltunk. Ezek a városok 1000 km-re vannak egymástól, így meglehetősen hosszú utakat kellett megtennünk, hogy az ottélt testvérek kérésére többhetes evangélizációkat tartson a férjem. Az akkor alakult kis gyülekezetek azóta szépen fejlődnek, így Brisbane-ban is 50–60-an voltunk jelen az istentiszteleten, mert a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban – az ige szerint. A brisbane-i magyar gyülekezet és pásztora, Lakatos testvér szívből köszönti a magyarországi testvéreket. Kéri imáinkat gyülekezetük növekedéséért, erősödéséért, hogy az anyagi jólét mellett a lelki gazdagság is osztályrészük legyen.

A 3 hónap sok-sok élményére, és a bizonyságok felsorolására nincs lehetőség, de egyet még feltétlenül le kell írnom röviden. Benny Hinn evangélista testvérünk január 21–22-én Brisbane-ban szolgált. Ezekre az alkalmakra az egyik legnagyobb, mintegy 20000 személyt befogadó sportcsarnokot vették bérbe. Kislányommal a kezdés előtt 2 órával mi is ott voltunk, gondolva, hogy később már nem kapunk helyet. De a csarnok már akkor tele volt és a mellette lévő kisebb, 5000 személyt befogadó terembe irányítottak bennünket. Itt a tévéképernyőn keresztül közvetítették az eseményeket. Isten lehetővé tette számunkra, hogy bejuthattunk a nagy terembe. Mégiscsak más átélni élőben az eseményeket. Éppen a színpaddal szemben, a tribünön jutott számunkra hely. Már sok-sok drága alkalmon volt lehetőségem részt venni eddig, ahol többezren dicsérték az Urat, így Chicagóban, Torontóban, Detroitban, no és Istennek hála, Magyarországon is, de ilyen nagylétszámú összejövetelen még nem voltam. Felejthetetlen élmény volt, amikor a dicsőítő énekek közben mintegy újra és újra visszatérő refrént 20000 lélek felemelt kezekkel zengte: „Szívem Feléd ujjong örömtele, mily nagy vagy

Te”! Biztos vagyok benne, hogy a zömében angolul hangzó énekszóban az én magyar nyelvű dicséretem is helyet kapott a Bárány trónja előtt.

Az 500 tagú énekkar, a művészi szinten játszó zenekar szolgálatai, az igehirdetés, a szóló énekek csodálatos lelki örömet jelentettek. A megtérők atyai házhoz való hívogatása, a betegekért való imaszolgálat a Szent Szellem dicsőséges jelenlétéről beszélt. A gyógyultakkal együtt örültem, mégis mintha csak külső szemlélője lettem volna az eseményeknek. Rajtam volt a szíverősítő tapasz, táskámban pedig ott lapultak az esti gyógyszerek. És egyszer csak Benny testvér a következőket mondta: „Jézus Krisztus 2000 évvel ezelőtt megszerezte a Te gyógyulásodat. 2000 éve meggyógyultál, mire vársz még?” Úgy éreztem, ez egyedül nekem szól. Hitem szárnyat bontott, – levettem a szívtapaszt, kezemet a fejem azon részére tettem, ahol az agyérgörcs góca volt, és abban a pillanatban átjárt az Úr hatalmas gyógyító ereje. Túláradt szívemben a hála, amit emberi szavakkal nem tudtam kifejezni, a Szent Szellem segítségemre sietett, hogy kimondhatatlan imádattal magasztaljam dicső Orvosomat! Halleluja! Másnap reggel kinyitva a Bibliámat, a brisbane-i napot is elhomályosító ragyogással fénylettek felém a következő gyönyörű Igék: „Vigasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátoraiban! Az Úrnak jobb keze hatalmasan cselekedett.” (Zsolt 118,15) Ez 1998. január 22-én történt. Azóta egyetlen gyógyszert sem kellett bevennem. Bár a külső körülmény nem változott, még közel 2 hónapig ott voltam, a hőmérő sokszor elérte a 40 fokot, de egészségi állapotom kitűnő volt. Hazafelé jövet az egyenlítő felett még nagyobb és hosszabb ideig tartó viharba kerültünk, de a legkisebb kellemetlenséget sem éreztem. Betegségem idején egy alkalommal nagyon elkeseredve panaszkodtam a főorvos úrnak, mire ő azt mondta: Ha a rádióban elromlik egy tranzisztor, kicserélik újra. Mi is szívesen megtennénk ezt önnél, de sajnos nincs rá módunk. Ez így is van. Ők emberi képességeik szerint igyekeznek mindent megtenni, az Isten áldja meg őket érte, de újjá csak a drága, égi Főorvos kezelése nyomán lehetünk.

Biztatlak, drága testvérem! Jöjj te is ehhez a drága Orvoshoz, akinek hatalma az évezredek során sem lett kisebb. Neked csak egy feladatod van: HIGGY! – és csodák magtapasztalója leszel.

A megtérésem

Szegény katolikus család nyolcadik gyermekeként születtem. Sajnos, nagyon nem kívánt gyerek voltam. Amikor én világra jöttem, édesanyám akkor 44 éves volt, így nem sok türelme volt hozzám. A testvéreim számára meg csak teher voltam, amit sokszor éreztetek velem még felnőttkoromban is. Vallásos család voltunk, így a templombajárás is kötelező volt. Elméletileg tudtam, hogy Isten létezik, de a szigorú vallásosságban nem jutottam közelebb hozzá.

Nem volt könnyűnek mondható fiatal életem sem, már 17 éves koromban, gondolván, hogy jobb lesz, férjhezmentem. Három fiam született, majd 10 év múlva elváltam. Később másodszor is férjhezmentem, egy nálamnál 18 évvel idősebb emberhez, aki fölkarolt három gyermekemmel. Született egy kislányunk. Sokat dolgoztunk és anyagilag is tűrhető volt az életünk. Szépen megvoltunk, egészen 1996-ig, amikor megromlott ez a házasság is. Szenvedtem, vergődtem napról napra, magányosnak éreztem magam. Ekkor már a három fiú is elhagyta az otthonunkat. Úgy éreztem, hogy a lakásban sincs helyem már. Rettenetes gyűlölet volt köztünk. Aztán összeomlott minden. Jöttek a betegségek, egyik a másik után: idegösszeomlás, depresszió, súlyos bélprobléma, majd gerincsérv. Úgy éreztem, kilátástalan helyzetbe kerültem. Nagyon el voltam keseredve.

A családom egyik tagja rábeszélte, hogy energiával kell gyógyítani magam, mivel ő ezzel foglalkozott. Belementem, és az első két tanfolyamon részt vettem. Gyógyítottam magam, sajnos. Minél többet foglalkoztam a gyógyítgatással, annál mélyebbre süllyedtem, mindig

nagyobbak lettek a fájdalmaim. Így tehát abbahagytam. Nem hittem benne tovább. Ma már hálás vagyok Istennek, hogy ennek a cselekedetemnek a súlyát és helytelenségét tudatosította velem.

Elesett, elhagyott, megalázott voltam. Betegen, a fájdalomtól szenvedve jártam injekcióra a szomszédba, szinte kétrét görnyedve. Tele voltam testi, lelki sebekkel, amik nem akartak gyógyulni, csak rosszabb lett az állapotom. Így kórházba kerültem. A bal lábamat nem nagyon tudtam használni, mert a gerincérv miatt a fájdalom odasugárzott.

Nagyon elveszettnek éreztem magam, szívesen lemondtam volna az életemről is. Egy hónap múlva jobban lettem. Kiengedtek a kórházból, de otthon még mindig pokol volt az életünk. A szenvedésemet látta a harmadik szomszédom. Imádkozott értem, sőt később többen hordoztak imában, mert náluk volt az imaóra minden héten.

Akkor éppen sátozmisszió volt Kalocsán 1997 augusztusában. Első nap a „Jézus élete” című filmet vetítették, amit tizennégy éves kislánnyal néztünk meg. A Názáreti sok szenvedése láttán, azt hittem, megszakad a szívem. Én is szenvedtem Jézussal együtt. Pedig az én szenvedésem csak parányi töredéke volt az Ő kínoztatásához képest. (Ma már tudom.) Alig vártam másnap, hogy mehessek a sátorba. Most ugyan ruhaakció volt, de alkalmam volt a sátorban lenni. Valamit vártam. Mentem, hogy valakivel találkozhasak, aki Istenről beszél nekem. Tele voltam kérdésekkel. Hol egyik emberrel beszélgettem, hol a másikkal, kérdezgettem őket. (Egyébként szűkszávu embernek mondanak.) Vártam, hogy szóljanak még hozzám. Nagyon sokat jelentett nekem ez a nap. Mivel ruhaakció volt, megvettem egy nyári ruhát és hazamentem. A következő nap a szomszédommal imádkoztunk, beszélgettünk. Az utolsó nap ismét ruhaakció volt délelőtt. Én már reggel ott voltam. Ismét kérdéseim voltak, érdeklődtem, beszélgettem, mindegy volt kicsoda, csak beszéljen valaki Jézus Krisztusról. Elhatároztam, ha lesz előrehívás estére, én leszek az első. Aztán a szemem megakadt egy ruhaövön, amit előző nap otthagytam. Így ezen a napon is kaptam egy értékes ruhadarabot. De a legnagyobb értéket a szívembe kaptam. Vágy volt a szívemben hazafelé meg fájdalom is, de ugyanakkor félelem is. Furcsa érzés volt. Akkor még nem tudtam, hogy mi ez. Vasárnap volt 1997. augusztus elseje és ebédidő, amikor mintha egy hangot hallottam volna, amely biztatott, hogy menjek át a szomszédba, Klárhoz. (A mostani lelkigondozómhoz.) Nem volt maradásom, elindultam. El akartam mondani neki, hogy döntöttem és meg akarok térni. Este, ha kimegyek a hívásra, kísérjen ki engem és imádkozzon értem. Ezekkel a gondolatokkal értem az ajtójukhoz. Tányér és kanál zörgését hallottam. Elszállt a bátorságom, mondván, hogy ilyenkor nem illik zavarni senkit. Visszafordultam. Hazaérve kinyitottam a kisajtót, hogy bemenjek, de valami furcsa gyöngeség fogott el, és a lábaim nem mozdultak. Olyan volt, mintha mocsárba léptem volna, és nem tudtam továbblépni.

Akkor megint csak biztatást éreztem, hogy visszamenjek Kláriékhoz. Így hát elindultam újból, de már könnyű lábakkal. Amikor becsöngettem, testvérem már tudta, miért megyek. Imádkoztunk és elmondtam döntésemet, és a segítségét kértem, amit ő örömmel teljesített. Azután hazamentem. Nagyon hosszú volt a délután. Gondolatban már az esti alkalom végén jártam, amikor kimehetek. Úgy éreztem, súlyos teher nehezedik rám, amit nem tudok letenni és állandóan cipelnem kell. Talán a temérdek bűnöm súlya. Szinte roskadoztam, amikor végre fölállhattam, és határozott léptekkel elsőnek kimentem a hívásra. Ekkor már jó ideje az alkalmon is nagyon sírtam, hullottak a könnyeim. Nagyon szégyelltem magam, hogy ennyire bűnös vagyok. Marcangoló fájdalmat éreztem a szívem tájékán, és ez a fájdalom mindig följebb jött. Már a torkom szorongatta, és úgy éreztem, megfulladok. Nagyon sírtam, kis idő múlva már oda tudtam figyelni a dicsőítő csoportra, ahogy énekelték „letörli könnyedet”. Akkor mintha megkönnyebbültem volna, nem éreztem a nehéz súlyt, a sírás megszűnt. Hisz Jézus megszabadított a fájdalomtól, a könnyeimet letörölte, megváltott bűnös életemből és új életet kaptam.

„A megrepedt nádat nem töri el.”

Hazaérve szeretettel szólítottam meg az addig gyűlölt férjemet. A gyűlölet is eltűnt a szívemből. Nyolc hónap múlva 1997. április 6-án megkeresztelkedtem. Azóta Isten útján járok minden igyekezetemmel. Többé soha nem akarok letérni róla, mert nagyon szeretem az én Megváltómat, Jézus Krisztust, aki annyit szenvedett értem. Én hozzá igyekszem.

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

MINDENKINEK! • *Anonymus*

A szeretet nem kerül semmibe, de sok minden elérhető vele:
„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.”

„Gondoljátok meg, mi történik veletek” • *Kuna Tibor*

%(Részlet az Ifi Napokon elhangzott előadásból)

Számomra igen megragadó az a gondolat, mellyel a Prédikátor könyvében találkozhatunk: „Ami volt, ugyanaz lesz majd”, mások ugyanerre a jelenségre úgy utalnak, hogy a történelem ismétli önmagát. Nekünk keresztényeknek ezt már csak azért is illik elfogadni, mert Isten igéje mondja. Ennek a ténynek a valódiságát az is alátámasztja, hogy a történelemtudomány egyes uralkodó nézetei is vallják ezt. Az Ó- és Újszövetség könyvei többek között azért íródtak, hogy mi „akik később leszünk”, okuljunk belőle. Isten Lelkének köszönhetően ezek a sorok valóságos jelentéssel és jelentőséggel bírnak a mai kor mai emberére – ránk is. Mindezt csak azért írtam előljáróban, mert úgy látom – és Isten erről tanít –, hogy Izrael történetének egy igen jelentős pontja nagyon erős párhuzamokat mutat jelenlegi helyzetünkkel egyénre szabva, de közösségileg is.

Kezdetben csak a kertek alatt, aztán egyre hangosabban terjedt a hír, a hír, melyre jó hosszú évtizedek alatt vártak, csak vártak s most úgy tűnik, itt van, eljött a mi időnk, HAZAMEHETÜNK. Az idősebbek még mesélték, hogy is történt az, amikor Nebukadneccar, a király kényszerítette a zsidóságot az ún. babiloni fogságba. De most ennek vége, eljött a mi időnk, itt a szabadság. Néhányan hosszasan elgondolkoztak azon, hogy milyen nagy csoda történt velünk, hiszen ezt a szabadságot nem kell kiharcolni, nem sokezer ember vére idézte elő, hanem csak úgy, hatalmi szóra, vér nélkül, a király döntése alapján. Mások pedig hangosan áldották a Mindenható nevét, aki ilyen csodálatos tette indította Círus király szívét. Az ezt követő időszokról szóló beszámolók arra engednek következtetni, hogy a kitágult léttér felett való örömben az izraeliek nagy része elfeledkezett arról, hogy mire is indította Isten a királyt, és hogy az mire is adott utasítást és engedélyt. Pedig az nagyon egyértelmű volt: az engedély arról szólt, hogy aki Isten népéhez tartozik, az térjen haza, és ÉPÍTSE FEL A TEMPLOMOT! Azt a templomot, amely hivatva volt kifejezni a nép összetartozását, egységét, az egy, ugyanazon közösséghez való tartozást. No kérem, ezt kellett volna építenünk, ezért adatott a szabadság, ezért szűnt meg az elnyomatás, a fogság. Mindenesetre a zsidók hazatértek az ősi földre, és elkezdődött a berendezkedés, az új szituáció adta lehetőségek kihasználása. Mindenki tette ügyes-bajos dolgát a háza körül. Az előzetes várakozások ellenére azonban mégsem volt minden fenéig tejfel. Sőt! Ezt az állapotot mutatja be Hageus próféta könyve.

De mi is volt a helyzet? Izrael hazatért fiai a fogság után teljes lendülettel nekiláttak saját kis környezetükben, saját házuk körül mindent rendberakni, gyarapítani. Valakik nagy

erőbedobással, valakik kevésbé építették saját házukat, gondozták saját földjüket, gyarapodni szerettek volna, de VALAMI NEM VOLT AZ IGAZI. Esténként kiáltoztak Isten felé, kérdezvén őt, hogy MIÉRT? Majd azzal nyugtatták magukat, hogy a többieknek még ennyire sem megy. Isten prófétáján keresztül azonban kinyilatkoztatta az okokat a miértekre. „Így szólt a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek!” S valóban, nézzük csak! Az emberek sokat vetnek, de keveset hordanak be. Esznek, de nem laknak jól. Ruházkodnak, de nem melegednek meg. Az juthat az eszünkbe, ami hosszú évekig a kabarék kulcsmondata volt: Valami van, azt nem lehet mondani, hogy nincs semmi, de nem az igazi. Isten igazságos volt, hiszen aki többet vetett, az többet aratott, aki kevesebbet, az... Valami volt, de nem az igazi. „Az történt, hogy ha valaki odament a gabonához, amelytől húsz vékát várt, csak tíz...” Sokra számítottak, nagyokat terveztek, de kevés lett. S ebben a helyzetben kicsit megfásulva, már kezdték úgy gondolni, ez így természetes, ebbe bele kell nyugodni. De Isten nem ezért szabadította meg népét, nem ezért adott nekik új és nagy lehetőséget, s nem is akarta, hogy ez így menjen tovább. Ezért azt mondta: Gondoljátok meg, mi történik veletek! Miután az Úr számbavette, mi történik, felteszi a kérdést: „Ugyan miért?” A Seregek Ura nem hagy válaszlásra időt, talán azért, mert a nép hivatkozhatott volna a társadalmi helyzetre, a gazdasági viszonyokra, talán a többiekre, a szomszédokra, esetleg sötét szellemekre. De Ő nem hagyja népét kétségek között, s megadja a választ: „Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az Úr háza újjáépítésének ideje... Hát annak van itt az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever? Hát erről van szó! Mindenki a saját maga kis házát építgette, szépítgette, sőt már ott tartottak, hogy a luxusra is volt pénzüik, idejük és energiájuk, már fa díszburkolatot szereltek a saját maguk házára, míg eközben a **TEMPLOM ROMOKBAN HEVERT**. Így gondolkodtak: az én házam, az én családom, a szűkebb gyülekezet, amihez tartozom, csak-csak megvan, akik meg nincsenek jól, azok azért, mert nem így csinálják, hanem amúgy. Aztán, hogy mi van a templommal, a közösséggel, mint egészszel, az nem volt fontos. Hiszen, ha elkezdek valamit építeni, ami nemcsak az enyém, hanem másoké is, akkor abból ki tudja mikor lesz valami kis hasznom, ha egyáltalán lesz. Azonban Isten nem eszerint a logikai sor szerint gondolta el tervét. Ő azt kéri, hogy **ÉPÍTSEK FEL A TEMPLOMOT**, olyat, amiben tud gyönyörködni. A két építés nem zárja ki egymást, de addig nem lesznek igazi eredmények a házak körül, amíg a templom, amely mindenkié, amihez mindenki tartozik, romokban hever. Első a templom építése, utána meglátjátok, hogy minden sokkal jobban fog menni. Meggyőződésem, hogy a mi Közösségünk ezt az időszakot éli újra. Rajtunk ismétlődik a történelem.

Ebben az Istenadta nagy szabadságban a gyülekezetek hol nagyobb, hol kisebb lendülettel építgetik saját kis házukat, úgy mintha a „kert végénél” mindennek vége lett volna, elfelejtkezve arról, hogy annak a közösségnek, amelynek Isten akaratából tagja vagyok, amelyet nem véletlenül hívnak Evangéliumi Pünkösdi **KÖZÖSSÉGNEK**, annak rajtam kívül számos más tagja van, s mi együtt vagyunk egész. A rabságban más volt, mert ott össze kellett tartani, de Isten azért alakította ki ezt a helyzetet, azért forgatta úgy a történelem kerekét, hogy amikor lehetőséget ad rá a politikai hatalom, az állami vezetés, akkor építsük újjá a templomot, erősítsük meg közösségünket, hiszen csak egységesen lehetünk erősek, s ez az alapja a gyülekezeti fejlődésnek – úgy Isten igazából.

A múltban jó néhányszor lezajlottak már hasonló események, közösségek, egész államok, de még egyházak is szüntek meg azért, mert kiskirályságok laza szövetsége voltak csupán.

Már jópár év eltelt. Végre **GONDULJUK MEG, MI TÖRTÉNIK VELÜNK!**

{k1998406}

MEGALAKULT AZ ÚJ ORSZÁGOS IFJÚSÁGI

MUNKACSOPORT

KUNA TIBOR, az OIM vezetője

1975. december 10-én született Ózdon. Általános és középfokú tanulmányait szülővárosában végezte. 1994-ben érettségizett pénzügyi ügyintéző és könyvelő. Jelenleg a miskolci egyetem harmadéves politológiaszakos hallgatója lett.

1991-ben tért meg, és ez év decemberétől az EPK ózdi gyülekezete tagja.

1995-ben megalakította a TejSZÍNPADlás néven ismert evangélizációs csoportot, mely fiataloknak szóló színdarabokkal az ország különböző helyein evangélizál.

1996-ban Csernus Ákos felkérte az OIM tagságra.

1997-ben kezdeményezésére megalakult az Exit Produkció, mely vezetésével alatt 10–15 fős csoportban evangéliumi ifjúsági televíziós műsorokat készít, amelyeket körzeti és városi televíziók mutatnak be.

Alapítótagja az Új Generáció Országos Ifjúsági Egyesületnek, melynek megalakulásától alelnöke.

1998. július 25-én kötött házasságot, felesége Czifra Mariann.

Célkitűzései: Létrehozni egy olyan OIM-et, amelyet Isten Szentlelke tud vezetni és használni a munkában. Gyümölcsöző és az eddigieknél sokkal inkább partneri és munkatársi jellegű kapcsolatokat kiépíteni az ifjúságvezetőkkel és a pásztorokkal. A fiatalok érdekében megfelelően kialakítani az Ifjúsági Napok témakörét. Hatékony és misszió jellegű segítségnyújtás a helyi ifiknek. Bátorítani és tevékenyen közreműködni az ifjak találkozóin. A misszióstratégia és az együttműködés érdekében létrehozni az Országos Ifjúságvezetői Tanácsot, melynek tagja a régiók egy-egy ifivezetője.

Összehangolni a többi missziós ággal a közös munkát.

{k1998407}

Barta Zsolt

1973. május 21-én született Debrecenben. Erdőgazdasági gépész, ill. orvosi műszerész középfokú képzettségét Piliscsabán, ill. Debrecenben szerezte. Jelenleg az EPK Pünkösdi Teológiai Főiskoláján harmadéves hallgató. 1991-ben fogadta el Jézus Krisztust személyes megváltójának. A debreceni Élet gyülekezet tagja. 1996-tól gyülekezete és a PTF összefogásával megalakult hajléktalan missziót vezet. 1998. június 1-től az OIM tagja. Missziófelelős. Feladata: A magyarországi pünkösdi fiatalok felkészülésének segítése a személyes bizonyoságtételre. Ennek érdekében helyi és regionális összejöveteleket szervez, ahol gyakorlati segítséget szeretne nyújtani a „miért és hogyan tegyünk bizonyoságot” kérdésre.

Hatékonyan közreműködik az OIM Diáksziget rendezvény lebonyolításában, szervezésében, ahol a felkészült fiatalok kipróbálhatják bátorságukat, elszántságukat.

Weigert Emese Kommunikáció

1975. november 15-én született Szegeden. Gimnáziumi tanulmányai befejeztéig Békésen élt. Mezőberényben a Petőfi Sándor Kéttannyelvű Gimnáziumban érettségizett. Jelenleg a Pünkösdi Teológiai Főiskola harmadéves hallgatója. Jelenleg Pesten él. A Hallgatói Önkormányzat tagja. A főiskolán könyvtáros.

1997-től az Exit Produkció aktív működésétől kezdve, abban, felelős szerkesztőként tevékenykedik. Részt vett '96-ban és '97-ben a diákszigeti evangélizáció megszervezésében. Az OIM-nek újjáalakulása (azaz július) óta tagja. Mint irodavezető és kommunikáció felelős dolgozik. Ahogy eddig, továbbra is feladata az OIM Hírlevél, valamint az Élő Vízben az Exit ifjúsági oldalak szerkesztése. Az Exit Produkció, jelenleg televíziós műsort nem készít, de ez nem jelenti annak teljes befejezését.

Emellett munkájához tartozik az OIM és az ifivezetők, ifik közötti hatékonyabb kommunikáció kialakítása (levelezés, telefon, e-mail stb.) azért, hogy az aktuális dolgokról hamarabb és pontosabban értesülhessenek az ország különböző pontjain. A jó kommunikáció fontos alapja az egység, és ez hatékonyabbá teszi az együttműködést Isten országa építésében.

„Úgy gondolom, itt az ideje, hogy Isten népe összefogjon, és az egységben megmutassa Isten hatalmát és szeretetét a világnak. Eleget beszéltünk, most már tenni szeretnénk.”
{k1998408}

Varga Tamás

1974. szeptember 2-án születtem. Érettségit Mezőberényben, a kéttannyelvű gimnáziumban szereztem. Jelenleg a BME harmadéves informatikus hallgatója vagyok. 1996 nyarán házasságot kötöttem Orosz Kingával. Az OIM-nek 3 éve vagyok tagja Süveges Imre felkérésére. Egyik feladatomban az Ifi-napok sportrendezvényeinek szervezése és lebonyolítása. Másik tevékenységi köröm az OIM rendezvényein, és azon kívül is a számítógépes háttér biztosítása. Ezen belül terveim között szerepel egy media team létrehozása, melynek rövidtávú célkitűzései között a közösség weblapja karbantartásának átvétele szerepel, hosszabb távon pedig különböző volumenű és stílusú számítógépes médiaprezentációk (animációk, rendezvényeink reklámanyagai – plakátok, szórólapok) magas színvonalú elkészítése, és általában az ilyen témájú tevékenységek közösségen (főként ifjúságon) belüli összefogása és koordinálása.

{k1998409}

Szentandrassy Melinda rendezvényszervező

1975-ben születtem Békéscsabán, ahol hatéves koromig éltem. Ezután költöztünk Várpalotára, amelyet tulajdonképpen otthonomnak mondhatok a mai napig, jóllehet, iskolai és munkahelyi elfoglaltságaim miatt időm nagyrészt a várostól távol, főképpen Budapesten töltöm.

Néhány éve a péceli Kármel gyülekezethez tartozom, ahol igazán átélhettem az Úr áldásait. Jelenleg egészségügyi főiskolán tanulok nappali tagozaton, de jövőmet tekintve talán jelentősebb a tolmács-fordítói szakma, amelyet levelezőn végzek. A mindennapi dolgokról azt hiszem ennyi elég, hiszen inkább az OIM munkájára kell fektetnem a hangsúlyt.

Egy éve kezdtem segíteni az akkor 3 tagú csoport munkáját különböző szervezési feladatokban. Eközben egyre inkább megláttam, mennyire nagy szüksége van az ország fiatalságának Isten valóságos erejére, amely megváltoztathatja életüket, hogy ne csak hétvégi programként éljük át a kereszténységet. Ezt nem úgymond „felülről” mondom, mint aki megítéli a többieket, hanem igazán fáj, hogy nem éljük át azokat a dolgokat, amiket Isten már nekünk adott, csak mi még nem tanultuk meg felismerni őket.

Tehát akkor is és most is azt tartom az OIM legfontosabb feladatának, hogy ne csak programokat szervezzen, hanem közbenjárjon a fiatalokért, hogy a Szent Szellem ereje által valódi közösségben élhessenek Jézussal, és ezt a közösséget persze mi is megéljük.

Felismertük, hogy az Úr kegyelmét és erejét kell kérnünk nemcsak a saját munkánkhoz, hanem az egész ország a gyülekezeteire is. Olyan irányba szeretnénk tehát haladni, ahol nem üres szócséplés van. Azt hiszem, az OIM-tagok is ilyen felfogásúak.

Azt gondolom, hogy amíg az Úr képessé tesz rá, hogy bármilyen módon az OIM segítségére legyek, addig az a legjobb, ha mindig ott vagyok, ahol az Úr akar látni, hogy bármikor engedelmeskedni tudjak neki.

Lettner Gábor

Lettner Gábor néven láttam meg a napvilágot 1971 októberében Budapesten. Ám az igazi

születésem négy és fél éve történt. Kis, illetve nagyiskolás éveim hamar leteltek, elszállt felettem az Idős Vaskofa. Jelenleg a Pünkösdi Teológiai Főiskola nappali tagozatán a harmadik évet kezdem el ősszel. Pécelre járunk feleségemmel és idén júniusban született kislányunkkal gyülekezetbe. Itt az ifjúság vezetését végzem tavaly november óta. Az OIM-ben új tag vagyok – Tibivel kölcsönös a LOVE –, a vezetőképzés és a vezetés (gyakorlati és szellemi) területével kapcsolatos dolgokkal foglalkozom.

Áldjon meg Titeket az Úr!

{k1998410}

ÜZENET

- Varga Tomy! szeptember 2-i születésnapod alkalmából gratulálok 1 évvel történt öregbedésedhez. MS
- A békési ificsoportnak üzenem: bár nem láttatok a nyáron (sem), DE szeretlek Titeket és kívánom, fénykedjete városunkban, hogy megtérjenek az emberek. W. E.
- Éles Tibi, hiányzol az EXIT-nek, jelentkezz, hogy mi van Veled!!! Emese
- Krisztián! Elsüllyedt a Titanic.

Miről is Szól?

Bizonyára észrevettétek a múltkori számban, hogy szóltunk néhány szót a keresztény zenei újdonságokról is. Hála Istennek, nagyon sokat lehetne írni ilyen témában, de mivel ez az újság nem erről szól, ezért szeretném figyelmetekbe ajánlani a Szólt, ami az első magyar nyelvű keresztény zenével foglalkozó folyóirat.

Egy kis ízelítő a tartalmából:

Riportok: Michael W. Smith, Friderika, Bolyk' Boys Band, Lukács Péter, Steve Rowe, Noel Richards, stb...

Tanítás: Glenn Kaiser: A keresztény zenész felelőssége

Zenei ajánlat: Új White Heart, Michael W. Smith, Friderika, Petra, Carman, stb...

Mostantól akár te is előfizetőjévé válhatsz!

A lap ára előfizetés esetén 150 Ft + postaköltség, éves előfizetés esetén 4×150 Ft + postaköltség, azaz 600 Ft+postaköltség (postaköltségek: 1–2–3–4 példányszámnál: 200–260–320–380 Ft/év), amit sima postai csekken fizethetsz be a következő címre: MGA Szól Magazin, 1410 Budapest, Pf. 211. Homepage: www.extra.hu/szol E-mail: szol@usa.net

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Megjelent

a debreceni Élet gyülekezet dicsőítő kazettája: Formáld át szíved!

700 Ft (1 órás anyag) Gyülekezeti terjesztőknek kedvezmény. Megrendelhető: Lőrinczi Tibor 4032 Debrecen, Civis út 16. 1/15. Telefon: 06 (52) 441-355, E-mail: lisa777@hotmail.com

Ajánlás: „Mindig örömmel szolgáltam együtt a debreceni testvéreimmel. Szolgáltatukból a szabadság, a dicsőítő, imádó lelkület és a Szent Szellem kenete érezhető.”

Süveges Imre (Országos misszióvezető)

A Rendkívüli feladvány • (BL)

helyes megfejtése: a **liszt** és a **só**. Ezek voltak felcserélve. Az idevonatkozó igehelyek: 2Kir 2,20–22 és a 4,41. A jó választ beküldők között kisorsoltunk három könyvet. A nyertesek a következők: **Bordásné Váradi Krisztina** (Debrecen), **Horváth Istvánné** (Mezőcsokonya), **Szerdi Hajnalka** (Sátoraljaújhely).

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Fotók: Bernhardt Gyula, Oláh Gábor

A címlapon: Thomas E. Trask

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábrián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1000 Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1998401}

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1998402}

VÍZSZINTES: **18.** Filemon szökött rabszolgája (*Filem*). **19.** Téves, rossz. **20.** Moábita helység (*5Móz*). **21.** ... ferdetorony. **23.** A telefon teszi. **24.** Szólít (népies). **25.** Ábrázat páros betűi. **27.** K. É. G. **28.** „Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett; dicsősége ... van az egeken” (*Zsolt*). **30.** A pózna része! **31.** „Az emberektől való félelem tört ...” (*Péld*). **32.** „A győzedelmesnek ... adok az élet fájáról” (*Jel*). **34.** „... nem örökölhettek Isten országát” (*1Kor*). **37.** „Az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy ... vagy egyetlen pontocska el nem múlik” (*Mt*). **38.** Rajt, indulás. **40.** Csongrád megyei nagyközség. **41.** Szaturál. **42.** Jogfosztott. **44.** A tolóajtó része! **45.** ...rendszer, Galaktika. **47.** Fejetlen sél! **49.** Sódar. **51.** Cardiff a fővárosa. **52.** Betű kiejtve. **53.** Ütőhangszer. **55.** Nyomat, lenyomat angolul. **57.** Rostnövény a mályvafélék családjából. **58.** Kuvait hangzói. **59.** „Új ... és új földet várunk az ő ígérete szerint” (*2Pét*). **61.** „Az ... meglátja a bajt és elrejt magát” (*Péld*). **63.** Az Úr szavai Sámuelhez: „Azon a napon véghez viszem ... mind azt, amit kijelentettem háza ellen” (*ISám*). **64.** Rúben fia (*2Móz*). **66.** ... a színét; elszínezi a vizet (ruha). **68.** Lengyel kikötőváros. **69.** Egy grófnőről elnevezett programozási nyelv. **70.** J. S. V. **72.** Takar. **73.** Zsalu mássalhangzói. **75.** É. Á. M. **76.** A molibdén vegyjele. **77.** Hadsereg feje. **79.** Rendkívül

mérgező alkohol. **81.** Ghána autójele. **82.** „... teszem őt és felebbvalóvá a föld királyainál” (*Zsolt*). **83.** Római 450. **85.** A szép és helyes iránti érzék. **86.** Mezőföldi lakos. **87.** A nitrogén és a kén vegyjele. **88.** Párosan győzött! **90.** Vívófegyver. **91.** Érkezett régiesen. **93.** Dekád része! **94.** Notesz páros betűi. **95.** Tartósan csapadékos idő jelzője. **97.** Helytelenül. **100.** Péter eredeti neve (*Mt*). **102.** A Kilimandzsáró 5895 m. magas csúcsa. **104.** Benjámin nemzetségének jutott város (*Józs*). **106.** Visszaálló! **107.** Idegenben található! **108.** Lovacskák. **110.** ...-Nafthali, város, ahol Bárák élt (*Bír*). **113.** Import olaj! **114.** Tunézia autójele. **115.** Lármák. **117.** Ilyen kutya is van. **119.** Telesport, rövidítve. **120.** Izzómárka. **121.** Azonosak. **123.** Káleb dédunokája (*IKrón*). **125.** Bársonyos felületű színezett bőr. **127.** Hazugság, megtévesztés. **130.** Riadó. **132.** Csipős fűszer, fordítva. **133.** „Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak ..., szelídséggel fogadjátok a beoltott ígét” (*Jak*). **135.** A Lélek gyümölcse (*Gal*). **136.** Biztonsági szerkezet. **137.** Rossz angolul. **138.** Tartószerkezet. **139.** Részben cserélhető! **141.** Manassé fél törzsének egyik fejedelme (*IKrón*). **142.** Egyiptomi város, melynek Potifera volt a papja (*IMóz*). **143.** Gád fia (*4Móz*). **145.** Javasol. **147.** Zalaszentgrót határai! **148.** Réteges. **151.** „Életünk napjai olyanok e földön, mint ...”.

FÜGGŐLEGES: 2. Az Eötvös-inga készítőjének keresztnéve. **3.** „... vagyok a feltámadás és az élet” (*Jn*). **4.** Madárfogásra használt, enyvszerű anyag. **5.** „Az istentelen követ bajba ...” (*Péld*). **6.** Nyomon követ. **7.** Japán város, ipari központ. **8.** Szaudi páros betűi. **9.** Antik római pénz. **10.** Tihanyi részlet! **11.** Mecsek egyik fele! **12.** Szórványosan. **13.** Tolna megyei község. **14.** Szicíliai vulkán. **15.** A felsőfok jele. **16.** Innen máshova. **17.** „Ki ... észre a tévedéseket?” (*Zsolt*). **22.** Izráel pusztai vándorlásának egyik állomása (*5Móz*). **26.** „... le ne menjen a ti haragotokon” (*Ef*). **28.** Kínai súlymérték. **29.** Paripája. **31.** „Az az indulat legyen bennetek, mely ... a Krisztus Jézusban is” (*Fil*). **33.** „A teljes ... Istentől ihletett” (*2Tim*). **35.** Az ígész hangzó. **36.** Számban van! **37.** Roboám fia (*2Krón*). **39.** Egyes vegyületek szerkezeti tulajdonságát jelölő képző. **41.** Visszafejt! **43.** „A Názáreti Jézus a Zsidók Királya” feliratnak latin kezdőbetűi. **46.** Értékesít. **48.** Vendéglő. **50.** Lévíta város Manassében (*IKrón*). **51.** Nyugat angolul. **52.** „Mert ... bölcsessége bolondság az Isten előtt” (*IKor*). **54.** Sodoma királya (*IMóz*). **56.** Mázol, visszafelé. **57.** „A sötétség szünni ..., és az igaz világosság már fénylik” (*IJn*). **58.** Korintusi keresztény nő (*IKor*). **60.** A túlium vegyjele. **62.** „Mi csak jövevények vagyunk te előtted és ...” (*IKrón*). **63.** Hibátlan. **65.** Félelmetes. **66.** „Senki azért titeket meg ne ítéljen ...” (*Kol*). **67.** Zamat nélküli. **68.** Rómában élő keresztény (*Róm*). **71.** Tokaj gyümölcse. **74.** Hirtelen sült hússzelet. **77.** A vanádium és a lítium vegyjele. **78.** Minden törzskönyv része! **79.** A Magyar Tudományos Akadémia rövidítése. **80.** Tartalmi rész! **84.** Arab mitológiai lények gyűjtőnéve. **87.** A kőkorszak második szakasza. **89.** „Az élet ..., hogyanem az eledel” (*Lk*). **91.** Esztendő. **92.** Jónathán utóda (*IKrón*). **94.** Ledőlő, roskadó. **96.** Izomban rejlik! **98.** „Ahogyan megszégyenül a tolvaj, ha tetten ..., úgy szégyenül meg Izráel háza is” (**Jer*). **99.** ...-Keczicz, város Benjámin területén (*Józs*). **101.** Input/output. **103.** „Sok ... van az igaznak, de valamennyiből kiment az Úr” (*Zsolt*). **105.** Város Júdában, ahonnan elmentek az énekesek Jeruzsálem köré falvakat építeni (*Neh*). **108.** Fűves terület. **109.** Igen elterjedt, de már elavult, kis teljesítményű számítógép márka. **111.** Intik, feddik. **112.** „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim ... el nem múlnak” (*Mk*). **115.** Személyszállító eszköz (fordítva). **116.** Aljas, gyalázatos cselekedet. **118.** Lőfegyvert használ ellene. **120.** Egyévesnél régebb szeszes ital. **121.** „A” maróanyag. **122.** Megszégyenítő helyzetbe juttat. **124.** Ókori mezopotámiai város, ma Tell Haríri romváros Szíriában. **126.** „A seregek ... buzgó szerelme mívelendi ezt” (*Ézs*). **128.** Ablakkeret! **129.** Az ezüst vegyjele. **131.** Déli határátkelőhelyünk. **133.** A Simeon törzsből Kánaán földjére kiküldött kém (*4Móz*). **134.** Ábrahám atyja (*IMóz*). **137.** Szabolcs megyei község a Tisza mellett. **140.** A Duna mellékfolyója Ausztriában. **143.** S. I. É. **144.** ... Pey; város Iránban. **145.** Névelős skálahang. **146.** Belül folyékony! **149.** A mangán vegyjele. **150.** Oslo centruma! **151.** Rangjelző előtag. **152.** „Az igaz pedig hitből ...” (*Zsid*).

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1998404}

VÍZSZINTES: **1.** „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a ... bocsánatjára” (*ApCs 2*). **5.** Izráel szálláshelye a pusztai vándorlás során (*4Móz 33*). **8.** Uriás a Jojakim királytól való félelmében: „megijedt, és elfutott és ... Égyiptomba” (*Jer 26*). **9.** A világ végét jelképezi, Jézusnak a szántóföld konkolyáról való példázatában (*Mt 13*). **10.** Saul király öse (*1Sám 9*). **11.** Dávidról írja a Biblia: „Jákób Istenének felkentje és Izráel ... kedvence” (*2Sám*).

FÜGGŐLEGES: **1.** „Halld meg Jósua, te főpap; te és ..., akik előtted ülnek, mert jelképes férfiak ezek: ímé, bizony előhozom az én szolgámat, Csemetét!” (*Zak 3*). **2.** Jób egyik barátjának lakóhelye (*Jób 2*). **3.** „Amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért ... ítéltém” (*Fil 3*). **4.** „Mert a gonosznak nem lesz jó vége, az istentelenek szövétneke ...” (*Péld 24*). **6.** A benjáminita Simhi fia (*1Krn 8*). **7.** „Ha pedig valaki éhezik, ... egyék, hogy ítéletre ne gyűljete egybe” (*1Kor 11*).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

A '98/2. szám „Fülöp – Filep” problémájánál most egy kissé bonyolultabb helyzet alakult ki, amihez sajnos még a figyelmetlenségemből fakadó hiba is hozzájárult. Az elküldendő részben az 1. keresztrejtvényben véletlenül nem az igevers pontos *helyét* kértem, hanem a *nevét*, ami érthetően többeket megzavart. Ráadásul a megfejtés a *Mt 10,26*-ban és a *Lk 12,2*-ben szinte azonos. A különbség a főszó első szava: az előbbiben „Nincs”, az utóbbiban „Nincsen”. Végül is az elküldött megfejtések igen változatosak lettek. Ezért olyan megoldást kellett találnom, hogy az én hibám miatt senki ne kerüljön hátrányba és az igazságosság is érvényesüljön. Így tehát a meghirdetett 3 pontot megkapták azok is, akik az igeverset a *Mt 10,26* szerint írták le, de természetesen azok is, akik az igevers helyét küldték el. Sajnos a *Lk 12,2*-t elküldöket ez nem vigasztalja, de csak a helyes megfejtésre, a pontos igehelyre kapható pont. Ezt még abban az esetben is így kell tekintenünk, ha a majdnem pontos megfejtés csupán egy vagy két betűvel különbözik is a helyestől. Bár szigorúnak tűnik e – nem most kitalált – szabály, de úgy gondolom, hogy csak így lehet megfelelően az objektivitást érvényesíteni.

A skandináv rejtvény nem odaillő, kanyarodó nyilai a nyomdában alakultak át. Valószínű nem volt a nyomdának megfelelő nyilatokat tartalmazó karakter-készlete. Reméljük, ez a jövőben nem ismétlődik meg.

Egy másik hibát is szeretnék helyreigazítani. A 2. keresztrejtvény függőleges 165. sora helytelen meghatározással került az újságba. A helyes: „A platina vegyjele” lett volna. Ez gondolom senkinél sem okozott különösebb problémát. Hadd bátorítsalak Titeket, ha valamilyen hibát találtok, közöljétek velem, hogy mindnyájunk javára a helyes változat is az újságba kerüljön.

Végül tájékoztatásul közlöm, hogy e számtól kezdődően az 1. keresztrejtvényekben a 2-hoz hasonlóan az igehelyeknél a fejezetek számai nem lesznek megadva. Ezután mindkét rejtvény helyes megfejtése azonos mérték szerint: 3–5 ponttal lesz jutalmazva, a nehézségi foktól függően.

A pontverseny állása:

70 pont: *Bálint Miklósné; 69 pont:* *D. Nagy Gáborné, Mundrucz Istvánné; 66 pont:* *Barna Frigyes, Berla Ferenc, Hegedűs Péterné, Kertész Angéla, Murvai Lászlóné, Szabó Endre; 63 pont:* *ifj. Tarr István; 60 pont:* *ifj. Horváth Istvánné, Makkai István, Szakács Györgyné,*

Török Ferencné; **53 pont:** Megyeri Béniné; **52 pont:** Édes Zsuzsanna, Nagy-Ajtai Márta, Sárík Róbert; **51 pont:** Durkó Lajosné; **49 pont:** Kubis Ferencné; **47 pont:** Plesa Jánosné; **46 pont:** Gróf Nándorné, Szabó Szilvia, Wilhelm Konrád; **44 pont:** Csányiné Farkas Mária, Kállai Ibolya, Molnár Anita, Sanda Mónika; **42 pont:** D. Nagy Emma, Gyuricsek Evelin; **41 pont:** Bordásné Váradi Krisztina, Seprenyi Mihályné Pirka Andrea; **40 pont:** Czerovszki Márta, Windisch Károly; **38 pont:** Farkas János, Pintér Józsefné, Virág Róbert; **36 pont:** Duszka Tiborné, Perei Imre, Szabó Gizella; **33 pont:** Juhász Miklósné; **32 pont:** Gáspár Jánosné, Ónódi Andrea, Óvári András, Szerdi Hajnalka, Takácsné Makkai Zita; **30 pont:** Kriston Rózsa; **29 pont:** Farkas Gréti, Kiss Katalin; **28 pont:** Szegedi Andrásné; **27 pont:** Horváth Istvánné, Komócsi Roland; **22 pont:** Bordás Zoltánné; **20 pont:** Oszkó Viktor; **19 pont:** Városi Ibolya; **18 pont:** Komócsi Józsefné; **15 pont:** Borbély Józsefné; **13 pont:** Kántor Beatrix; **11 pont:** Balla Erzsébet, Böszörményi Lászlóné, Csaplár Antalné, Győrfi Eszter, Sanda Lajosné, Sógorka Ferencné, Szalontai Mária, Vass Béláné, Weller József; **10 pont:** Jócsákné Kurdi Mária; **8 pont:** Tóth Terézia.

Elküldendő:

az **1. keresztrejtvény** számozott soraiban található **igevers pontos helye**. (**3 pont**), a **2. keresztrejtvény vízsz. 1.**, és **függ. 20.** soraiban található **igevers pontos helye** (**4 pont**), valamint a **minirejtvény** bekarikázott betűiből összerakott **szó**, mely egy újszövetségi férfi mellékeve (**2 pont**).

Megérkezési határidő: 1998. szeptember 21.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.*

A	'98/3.	szám	rejtvényeinek	helyes	megfejtése:
1. keresztrejtvény:	„Nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék”	*Mt	10,26.	(3	pont);
2. keresztrejtvény:	Hős	6,3.	(6	pont);	

minirejtvény: Zakariás (2 pont).

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* óras testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, **Bálint Miklósné** (Kalocsa) nyerte. **Könyvet** nyert: **D. Nagy Gáborné** (Békés), **Mundrucz Istvánné** (Pécel), **Szabó Endre** (Isaszeg). **Kazettát** nyert: **Murvai Lászlóné** (Hajdúsámson).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

{k1998403}

GYERMEKKERT

{k1998412}

{k1998413}

{k1998414}

{k1998415}

{k19984C}

{k19984D}